

တက္ကသိုလ်

ရေပင်းအောင်

ဆိုင်းမာယာနှင့်သွေးသဗ္ဗာ

BURMESE
CLASSIC

J

တက္ကသိုလ်

နေလင်းအောင်

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ

စာစဉ် (၂)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၅၂၀၅၁၁
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် • ၅၀၁၅၈၇၀၅၁၂

ပထမအကြိမ်
၂၀၀၆ ခုနှစ်
ဇူလိုင်လ - ၅၀၈
တန်ဖိုး - ၁၅၀

ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်မိုးကေခိုင် (ချိုတေးသံစာပေ)
ရွှေနံ့သာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်
ကျောက်စိမ်းပုံနှိပ်တိုက်
ဦးကျော်စိန် (၀၂၉၀၉၅)
အမှတ် - ၁၇၁၊ ၃၃-လမ်း
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး
ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့ဘရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့ဘရေး
အချုပ်အခြားတာဝန် တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့ဘရေး

နိုင်ငံတော်ရဲ့စည်းရုံးအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည် ပြည်ထောင်စုသားစည်းရုံးမှု၊ စာပေနှင့်ယုတ္တရားကို ဖြစ်စေသည်။

ပြည်ပပညာပေး

ပြည်ပဘက်က ပညာပေးမှုများကို အားပေးခြင်းဖြင့် ဝါဒီများကား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများကား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများကား ဆန့်ကျင်ကြ။
ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖွဲ့အစည်းများကား ဘဝန်သန်အဖြစ် သက်တမ်းရှည်စွာ ဆောင်ရွက်ကြ။

နိုင်ငံတော်အကျိုးစီးပွား (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
အဖိုးသာပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
နိုင်ငံတော်၏ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
နိုင်ငံတော်လက်ထပ်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်
အည်ဆောက်ရေး။

နိုင်ငံတော်အကျိုးစီးပွား (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော်အကျိုးစီးပွားများကိုလည်း သက်လွှဲဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
အကျိုးစီးပွားများနှင့် ပိုမိုတိုးတက် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်
အည်ဆောက်ရေး။
နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဝန်ထမ်းနိုင်မှုဖွံ့ဖြိုးအောင်သည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏
အကျိုးစီးပွားကို ဖြစ်စေသည်။

လူမှုရေးအကျိုးစီးပွား (၄) ရပ်

လူမှုရေးအကျိုးစီးပွား ဖြစ်ပေါ်ရေး၊
လူမှုရေး အကျိုးစီးပွားနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအကျိုးစီးပွား၊ အမျိုးသားရေးလက်ကားများ
အကျိုးစီးပွားအောင် ဆောင်ရွက်ရေး၊
နိုင်ငံတော် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး၊
လူမှုရေး အကျိုးစီးပွားနှင့် ပညာရပ် ဖြစ်ပေါ်ရေး။

အခန်း (၁၃)

ဝေဒနာရှင်နှင့်တွေ့ဆုံခြင်း

တုံထန်းကျသည် နောက်ကိုပင် လှည့်မကြည့်ဘဲ သုတ်ခြေ
ဘင်ခဲလေသည်။

တုံထန်းကျခြေလှမ်းကို သမားတော်ကြီးကလည်း အမိ
သိုက်နိုင်နေလေသည်။ ဤအချက်သည် သမားတော်အကိုးကြီး၏
သူးခြားချက်တစ်ခုပင်ဖြစ်တော့သည်။

မကြာမီမှာပင် 'စိုစီးဟူး' ရေကန်ဘေးမှနေ၍ တောင်
ဘုန်းပေါ်သို့ တက်လာမိကြပြီး ကျိုမိသားစုအိမ်တော်ရှေ့သို့
ရောက်ရှိလာခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့အားလုံး အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်မိသည်နှင့် တခါးချပ်

www.burmeseclassic.com

၆ ① တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

နီနီကြီးကို အဆင်သင့် ဖွင့်ထားလျက် တွေ့ရပြီး တံခါးပေါက် ရှေ့တွင် အကျီဖြူဝတ် ပုပုစဝ လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုလူသည် မနေ့ညက ထိပ်တန်းဟိုတယ်ကြီးသို့ ရောက်ခဲ့ သူပင်။

တုံထန်းကျသည် ထိုလူကိုတွေ့သည်နှင့် အားရဝမ်းသာ လှမ်းပြောတော့သည်။

‘ဆရာကြီးရွှေ သမားတော်ကြီး ကြွလာပြီဗျ’

‘ဝဏ္ဏသာစရာပေပဲ၊ သမားတော်ကြီး ကြွရောက်လာပြီကို ဆရာကြီးရွှေက သမားတော်ကြီးကို ကြည့်ပြီး လက်အုပ်

ဂါရဝပြုလိုက်သည်။ သမားတော်ကြီးကား ဆရာကြီးရွှေ၏အပြု အမှုကို အလေးဂရုပြုဟန် မရှိချေ။

‘ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီးရွှေ ဟုတ်ပါတယ်’

တုံထန်းကျက ဆရာကြီးရွှေ အရှက်မရစေရန် ဝင်ပြီး ပြောရသည်။

သမားတော်ကြီးကား ရှုတည်တည် လုပ်နေပြီပင်။

ဆရာကြီးရွှေက...

‘တုံထန်းကျ၊ တစ်ခါတည်း အထဲဝင်သွား၊ မင်းကို သမား တော်ကြီး မျှော်နေတယ်’

တုံထန်းကျက ခေါင်းညိတ်ပြုပြီး သမားတော်ကြီးကို လှည့် ပြောသည်။

‘သမားတော်ကြီး အထဲကို ကြွပါခင်ဗျ’
သမားတော်ကြီးက ခေါင်းညိတ်ရုံ ညိတ်သည်။

တုံထန်းကျ လှမ်းဝင်သွားသည်နှင့် သမားတော်ကြီးလည်း နောက်မှ လိုက်သွားတော့သည်။

ဆရာကြီးရွှေသည် လက်နှစ်ဘက်ကို နောက်ပစ်ထားပြီး သမားတော်ကြီး၏ကျောပြင်ကို ပြုံးပြီး ကြည့်နေတော့သည်။

သူ၏အပြုံးသည် ရိုးသားသည့်အပြုံးပေ။
အဓိပ္ပာယ်ထွေပြားသည့်အပြုံးလော။

မည်သူမျှ မသိချေ။

ကျိုမိသားစု၏အိမ်တော်သည် အလွန်ကြီးမား ကျယ်ဝန်း ပြီး ခန့်ညားသပ်ရပ်လှသည်။

ဧည့်ခန်းအပြင်အဆင်သည် ကျောက်ဆစ်ပန်းပုရုပ်များ၊ ပန်းချီကားချပ်များ၊ အဆူးအမတတ်တန်းများ၊ ရောင်စုံကျောက်စားပွဲ၊ ကျောက်ကုလားထိုင်များနှင့် ရွှေရောင်ဝင်းနေသော ဘုရားစင်သည် နုတ်ပိမာန်အလား ထင်မှတ်မှားလောက်သည်။

ဧည့်ခန်းဆောက် ခေါင်းရင်းပိုင်းတွင်ရှိသော ဧရာဝတီ ကျောက်တူလားထိုင်ကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် အကျီဖြူဝတ် လက်တံရှည်ရှည် ပုပုစဝ ဆရာကြီးရွှေ ရပ်နေသည်။

ဆရာကြီးရွှေသည် ဥပဓိရုပ် ကောင်းသလောက် မာန ကြီးဟန် ရှိသည်။

၈ ① တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သို့နောက်တွင်မူ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် လူတစ်ယောက် ရပ်နေသည်။

ထိုလူသည် အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ထားသည်။

အသားကမူ အတော်မည်းသည်။

မျက်လုံးသည် အတွင်းသို့ ချိုင့်ဝင်နေသည်။

မျက်ခုံးကား အလွန်ကောင်းသည်။

မျက်လုံးအရောင်သည် ကြယ်ရောင်လို တဖျပ်ဖျပ်တောက်နေသည်။

အဆင့်မြင့် သိုင်းပညာရှင်ဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။

တုံထန်းကျသည် ထိုလူထံသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားပြီး အလျင်စလို ပြောလိုက်သည်။

‘သခင်ကြီး၊ သမားတော်ကြီး ရောက်ရှိလာပါပြီ’

‘မင်္ဂလာရှိတဲ့ စကားပဲ၊ ကျွန်ုပ်တို့အဖို့ ထွက်မကြိုနိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်ပါ’

အင်္ကျီစိမ်းနှင့်လူက သမားတော်ကြီးကို ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

သမားတော်ကြီးက မထီတရီ ပြုံးသည်။

‘သတ္တမနတ်မင်းအနေနဲ့ အခုလို ကြိုဆိုတာကိုပဲ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူလို့မဆုံးပါဘူး၊ ဟဲဟဲ’

သမားတော်ကြီးစကားကြောင့် ဆရာကြီးရွှေရော တုံထန်းကျပါ မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

သိုင်းမာယာနှင့်သွေးသစ္စာ (၂) ①

သတ္တမနတ်မင်း တျိုကုံးချင်က...

‘ကဲ... သမားတော်ကြီး အခန်းတွင်း ကြွပါ’

‘ကောင်းပြီ၊ ကောင်းပြီ’

သမားတော်ကြီးသည် သတ္တမနတ်မင်း ကျိုကုံးချင်ခေါ်ရာနောက်သို့ အုတ်လှေကားထစ်များကိုနင်းရင်း လိုက်ပါသွားတော့သည်။

ဆရာကြီးရွှေဟု အခေါ်ခံရသည့် အင်္ကျီဖြူဝတ် ပုဂံဝဝလူနှင့် တုံထန်းကျတို့လည်း နောက်မှ လိုက်ပါသွားကြသည်။

ကျိုကုံးချင်သည် ခြေလှမ်းမှန်မှန် လျှောက်နေရာမှ သမားတော်ကြီးကို လှည့်မေးသည်။

‘သမားတော်ကြီးရဲ့ဇာတိက “ဘယ်ကလဲဗျ’

‘တိဏ်ကပါ သတ္တမနတ်မင်း၊ နာမည်က စိုက်ဝါထိုပါ’

‘ဆေးကုတာ ကြာပြီလား’

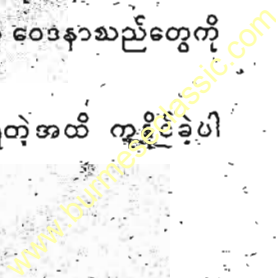
‘နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော် သုံးဆယ် ရှိပြီ’

‘ဪ... ဝါအထော်ရင့်နေပြီကိုး’

‘ဝါ သိပ်ရင့်ပြီလို့တော့ မဆိုချင်ပါဘူးဗျာ၊ မိရိုးဖလာဆေးပညာကြောင့် လူ့အသက်တွေကို ကယ်နိုင်နေတာပါ’

‘ကုမရဘူးဆိုပြီး လက်လွတ်ထားတဲ့ ဝေဒနာသည်တွေကို အထော်များများ ကုနိုင်ခဲ့ပြီလား’

‘လက်ချိုးရေတွက်လို့တောင် မရတဲ့အထိ ကုနိုင်ခဲ့ပါတယ်ဗျ’

'ဪ... ဪ... ဆေး အတော်လိုက်သားပဲ၊ သမားတော်ကြီးနဲ့ တွေ့ရတာဟာ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်လက်ထက်က ဆရာဝင်တော်တွေ့ရသလိုပါပဲ၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေရဲ့ ရောဂါဟာ ဆရာပေါင်း စုံခဲ့ပါပြီ ဘယ်သူမှ ပျောက်ကင်းအောင် မတူနိုင်ခဲ့ပါဘူး'

'ရောဂါဖြစ်ပုံကို ပြောပြပါ သတ္တမနတ်မင်း'

'ဖြစ်တာက အဆိပ် အရက်ကို သောက်မိလို့ပါ။ သူ့မိတ်ဆွေ ဆောင်ညမှာ ဖြစ်ခဲ့တာပါ'

'ဦးနှောက်ကို ထိခိုက်သွားတာဖြစ်မယ်'

'ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်၊ သုံးနှစ်လုံးလုံး စုံစမ်းလေ့လာခဲ့ပေမယ့် တာမှ မထူးခြားခဲ့ဘူး'

'ဘာကို ဆိုလိုနေတာလဲ သတ္တမနတ်မင်း'

'ဘယ်သူ လုပ်ကြံသလဲ ဆိုတာကိုပါ'

'ဪ... ဪ... ဒါနဲ့ ဝေဒနာရှင်က ဘယ်မှာလဲ'

'အနောက်ဆောင်ထဲမှာပါ'

သတ္တမနတ်မင်း ကျိုးကုံးချင်သည် နောက်ကိုလှည့်ပြီး ပြောသည်။

'တုံ့ထန်းကျ၊ ဒုတိယသခင်လေးနဲ့ သူ့ဇနီးကို သွားခေါ်ခဲ့' ဟုတ်ကဲ့ သခင်ကြီး'

တုံ့ထန်းကျသည် အနောက်ဆောင်ရှိရာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားတော့သည်။

ကျိုးကုံးချင်သည် သူ့နောက်မှလူကို ထပ်ပြောပြန်သည်။

'ချန်ရိုး သူတို့နောက် လိုက်သွားပြီး လိုအပ်သလို ကူညီလိုက်ပါ'

'ဟုတ်ကဲ့ဗျာ၊ သခင်ကြီး'

ဆရာကြီးရွှေခေါ် ချန်ရိုး အမည်ရှိ ပုပုဝဝလူသည် အနောက်ဆောင်ဘက်သို့ ပြေးလိုက်သွားသည်။

ကျိုးကုံးချင်သည် ထိုအခါကျမှ သမားတော်ကြီးကို စကားဆက်ပြောသည်။

'သမားတော်ကြီး၊ ဒုတိယသခင်လေးရဲ့ ဝေဒနာဟာ တကယ်ပျောက်ကင်းနိုင်ပါ့မလား'

'လူနာကို ကြည့်ပါရစေဦးလေ'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ် မိတ်စောနေလို့ပါ။ ဒုတိယသခင်လေးရဲ့ ဝေဒနာ လုံးဝ ပျောက်ကင်းသွားရင်တော့ သမားတော်ကြီးတို့ တန်ဘိုးကြီးကြီးနဲ့ ချီးမြှင့်တန်တော့ပါမယ်'

'ဟင်းဟင်း... ကျုပ်ဟာ ရွှေငွေအဓိက သမားတော် မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ကျုပ်ဟာ ဆေးကုတဲ့အလုပ်ကို သတ္တဝါဝေနေယျ အပေါင်းရဲ့ ဒုက္ခကို ကယ်တင်တဲ့ ကောင်းမြတ်သောအလုပ်လို့ သဘောထားပြီး လုပ်နေတာပါ။ ကျုပ်ဟာ ဝေဒနာ ဒုက္ခသည် တစ်ယောက်ကို ကယ်တင်နိုင်တဲ့အခါတိုင်း ခဲစားရတဲ့ ကြည်နူးသူခဲကို ရွှေငွေရတနာတွေထက် ပိုပြီး တန်ဘိုးထားပါတယ်'

ကျိုးကုံးချင်သည် သမားတော်ကြီး၏စကားကို အလွန် ကျေနပ်သွားသည်။

ကျိုးကုံးချင်သည် သမားတော်ကြီး၏စကားကို အလွန် ကျေနပ်သွားသည်။

ကျိုးကုံးချင်သည် သမားတော်ကြီး၏စကားကို အလွန် ကျေနပ်သွားသည်။

ကျိုးကုံးချင်သည် သမားတော်ကြီး၏စကားကို အလွန် ကျေနပ်သွားသည်။

‘လေးစားပါတယ် သမားတော်ကြီး။ လေးစားပါတယ်၊ ကျုပ်ဘက်က တာဝန်မလစ်ဟင်းစေရပါဘူး’

ထိုစဉ် ၀၀ပုုု ဆရာကြီးရွှေ ခေါ် ချွန်ရိုးသည် အတွင်း ခန်းမှနေ၍ အပြင်သို့ ပြန်ထွက်လာသည်။

‘သခင်ကြီး၊ ဒုတိယသခင်လေးတို့ ဇနီးမောင်နှံ ထွက်လာ ကြပါပြီ’

ဤတွင် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော သခင်ကြီး ကျို့ကုံးချွင်က ခပ်အေးအေး ထရပ်လိုက်သည်။

သမားတော်ကြီးကလည်း ကျို့ကုံးချွင်နည်းတူ ထရပ်လိုက် သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဆည်းလည်းသံများ မြည်လာပြီး အင်္ကျီဖြူ ဝတ် မိန်းမချောလေး ထွက်လာသည်။

သူမ၏စေးတစ်ဘက်တစ်ချက်တွင်လည်း မိန်းမချော နှစ်ယောက်စီ ခြံရံပြီး လိုက်ပါလာကြသည်။

အင်္ကျီဖြူဝတ်မိန်းမချောသည် အခြေအရံလေးယောက် ထက် ထူးထူးခြားခြား ချောမောလှပနေသည်။

သူမသည် ဒုတိယသခင်လေး၏ဇနီး မေမုန်ချူးပင်ဖြစ် သည်။

ဗုံထန်းကျကား အရူးလူငယ် အခေါ်ခဲ ဒုတိယသခင်လေး ဝန်ရင်မော်ကို တွဲပြီး ထွက်လာသည်။

ကျို့ကုံးချွင်က သူတို့ကို မြင်သည်နှင့် ဝမ်းပန်းတသာ

လှမ်းပြောသည်။

‘ညီလေးနဲ့ ညီမလေးတို့ ရောက်လာကြပြီတိုး၊ ဒီဆရာကြီး ဟာ ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ သမားတော်ကြီးပဲ။ ဒုတိယညီလေး ကိုယ်တိုင် ပင့်ဖိတ်လာတဲ့ သမားတော်ကြီးပဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုကြီး၊ မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ဆုံရတဲ့ သမား တော်ကြီးကို ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မခင်ပွန်းရဲ့ ဝေဒနာကိုသာ ပျောက်ကင်းအောင် ကုနိုင်ရင်တော့လေ ထိုက်ထိုက် တန်တန်ကြီး ကျေးဇူးဆပ်ပါမယ်ရှင်’

မေမုန်ချူးက ကျို့ကုံးချွင်ကို ပြုံးပြရင်း သမားတော်ကြီး ကိုပါ တဆက်တည်း လှမ်းပြောသည်။

သမားတော်ကြီးသည် ကျို့မိသားစု၏ ဆက်ဆံရေးကို အလွန်ကျေနပ်နှစ်သိမ့်သွားသည်။

‘စိတ်ချပါ သခင်မလေး၊ စိတ်ချပါ၊ ကျုပ် အစွမ်းကုန်ကုသဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ’

‘ကဲ... ထိုင်ကြပါ၊ ထိုင်ကြပါ’ ကျို့ကုံးချွင်က အားလုံးကို ခြံပြီး ပြောသည်။

ထို့နောက် ဝန်ရင်မော်တို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့် သမားတော် ကြီး အပါအဝင် အားလုံး ကုလားထိုင်များတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ သည်။

ဗုံထန်းကျ၏ နေရာထိုင်ခင်းပေးမှုကြောင့် ဒုတိယ သခင်လေး ဝန်ရင်မော်နှင့် သမားတော်ကြီးတို့သည် ဘေးချင်း

ယဉ်လျက် ဖြစ်သွားသည်။

အားလုံး နေသားတကျဖြစ်သည်နှင့် ကျိုးကူးချင်က လှမ်း ပြောသည်။

‘သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထို၊ ဟောဒီက ကျုပ်မိတ်ဆွေ ညီလေးကို ကြည့်ရှုပေးပါတော့’

သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထိုက ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ဝန်ရင် မော်၏ လက်ကောက်ဝတ်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။

ထိုနောက် သွေးတိုးနှုန်းကို စမ်းသည်။

သို့သော် ဝန်ရင်မော်က အစမ်းသပ်မခံ။

ခပ်ကြောင်ကြောင်အမူအရာနှင့် ရုန်းကန်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျား... ခင်ဗျား... ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ’

ကျိုးကူးချင်က သမားတော်ကြီးကို အားနာသွားဟန်နှင့် လှမ်းကြည့်ပြီး ဝန်ရင်မော်ကို ပြောသည်။

‘ငါ့ညီအထွက် ပင့်လာတဲ့ သမားတော်ပါ’

‘သမားတော် ဟုတ်လား၊ ကျုပ်က ဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊ နေကောင်းနေတာပဲဟာ’

ဝန်ရင်မော်က မာထန်ထန်ပြောရှင်း မတ်တတ်ထဲရပ်၏။

သို့သော် တုံ့ထန်းကျက ဝန်ရင်မော်၏ ပခုံးကို ဖွဖွလေး ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ပြန်ထိုင်ခိုင်းသည်။

ဝန်ရင်မော်သည် အလွယ်တကူ မထိုင်၊ တွန့်လိမ်ပြီးမှ ထိုင်၏။

သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထိုက ပြုံးပြီး ပြောသည်။

‘ဟားဟား... သခင်ကြီးက တော်တော်ပျော်တတ်တာ ဆိုး ဒီမယ် သခင်လေး၊ သခင်ကြီးက နောက်ပြောနေတာဗျာ၊ ကျုပ်က သခင်လေး အပျင်းပြေအောင် စကားပြောဖို့ လာခဲ့တာ ခင်ဗျာ၊ ဟားဟား...’

ဝန်ရင်မော်သည် ဟိုကြည့်သည်ကြည့် လုပ်နေရာမှ ဆက်လက်လာ ဟု ဆိုလာသည်။

အကင်းပါးသော သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထိုက ဝန်ရင် မော်ကို ပြုံးပြသည်။

‘တကယ်ပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ် ဘယ် ညာပြောပုံပါမလဲ’

‘ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ အာရောဂါမှ မရှိဘဲ သမားတော် ပင့်လာတယ်ဆိုတာက တော်တော်ရယ်စရာကောင်း တယ်၊ ဒါနဲ့ ကျုပ် ပျင်းရိနေတာကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ’

‘သိတာပေါ့ သခင်လေးရဲ့၊ အရင်တုန်း ကဆို သခင်လေး ကာ လျှောက်လျှောက်လည်နေတတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ခုတော့ ဘယ်မှ မလည်ရဘဲ ဒီမှာပဲ အခန်းအောင်း နေရတယ်ဆိုတော့ သိသလဲဆို ပျင်းနေတတ်တာပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားစကားဟာ နတ်စကားလို့ မှန်တဲ့ စကားပဲ၊ ကျုပ် စကားပြောချင်နေတာ ကြားပြီး က... ဘာ အကြောင်းတွေ ပြောကြမလဲ’

‘ပြောစရာတွေ အများကြီးပါ သခင်လေးရဲ့၊ မိုးလောင်း’

‘ပြောစရာတွေ အများကြီးပါ သခင်လေးရဲ့၊ မိုးလောင်း’

ကင်ကံ နက္ခတ်တာရာတွေအကြောင်း၊ မြေကြီးပေါ်က တော
တောင်တွေအကြောင်း၊ ရှေးဟောင်းခေတ်ကာလက လူတွေအ
ကြောင်း၊ အနုပညာစာပေအကြောင်း၊ သိုင်းလောကက ဂိုဏ်းဂဏ
အဆီးသီးအကြောင်း၊ ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ရှိနေတဲ့ အတတ်ပညာ
မျိုးစုံအသိအမြင် အတွေးအခေါ်မျိုးစုံအကြောင်း စုံလို့ဗျာ စုံလို့
ကြရာဆုံရာ ပြောကြတာပေါ့

‘ဟားဟား... သိပ်ကောင်းတဲ့ အကြံပါလား။ ဒီလောက်
စွယ်စုံပြောနိုင်တာဟာ တော်ရုံတန်ရုံ ဗဟုသုတ မဟုတ်ဘူး။ ဒါနဲ့
တီကောင်အကြောင်းကော စိတ်မဝင်စားဘူးလားဗျ’

ဝန်ရင်မော်၊ စကားကြောင့် စကားဝိုင်းတွင် ရှိနေကြသူ
အားလုံး ပြုံးစိစိဖြစ်သွားကြသည်။

သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထိုက်မူ ရယ်စရာဟု သဘော
ထားဟန် မရှိချေ။

‘တစ်ခုတော့ ရှိတယ် သခင်လေးရဲ့ စကားပြောရင် ကျုပ်
ဆန္ဒတစ်ခုကို လိုက်လျောရလိမ့်မယ်’

ဘာများလဲ ဆရာကြီးရဲ့

ကျုပ်စကားပြောရင် ခင်ဗျားလက်ကို ကိုင်ပြီး ပြောချင်
တယ်’

‘အိုး... စကားပြောတာမလက်ကို ဘာပြုလို့ ကိုင်ချင်ရ
တာလဲ၊ ကျုပ်က မိန်းမမှ မဟုတ်တာ’

‘ဟားဟား... သခင်လေးက အတွေးတစ်မျိုး ပေါက်နေ

တာကိုး။ ကျုပ်က ကျုပ်လေးစားချစ်ခင်တဲ့လူဆိုရင် လက်ကို
ကိုင်ပြီးမှ ပြောတတ်သဗျ။ ရင်းနှီးတဲ့ သဘာဝတစ်မျိုးပေါ့ဗျာ၊
ဒါကြောင့်ပါ။ သခင်လေးရဲ့ ဒါကြောင့်ပါ...’

‘အင်း... ဒီလိုဆို တော်ပါသေးရဲ့၊ ကဲ... ရော့-လက်၊
ခင်ဗျား ပြောချင်တာ ပြောပေတော့’

ဝန်ရင်မော်က လက်တစ်ဘက်ကို ဆန့်တန်းပေးသည်။

သမားတော်ကြီးစိုက်ဝါထိုက်က ကမ်းလာသောလက်ကို
ကိုင်ရင်း စကားပြောတော့သည်။

သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထိုက်သည် စကားပြောရင်း ဓွေးတိုး
နှုန်းကို စမ်းသပ်နေသည်။

ကျိုးကုန်းချင်သည် သမားတော်ကြီး၏ အကင်းပါးပုံ၊
ဝေဒနာရှင် သဘောတူလာအောင် ဆွဲဆောင်ပုံများကို သဘောကျ
ကျေနပ်သွားသည်။

သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထိုက်နှင့် စိတ္တဝေဒနာရှင်
ဝန်ရင်မော်တို့သည် တစ်ခဏအတွင်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖြစ်သွားကြပြီ။

သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထိုက်သည် ဝန်ရင်မော် အကြိုက်ကို
လိုက်ပြီး အကြောင်းအရာ မြောက်များစွာကို အာဝဇ္ဇန်းရွှင်ရွှင်နှင့်
ပြောဟောတော့သည်။

ကျိုးမိသားစုသည် သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထိုက်၏ စကား
ပြောကောင်းပုံ၊ ဝဟုသုတ ကြွယ်ဝပုံ၊ အတွေးအကြံများစွာကို

ကြားနာနေရသဖြင့် လေးလေးစားစား ဖြစ်နေကြသည်။
 သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထိုသည် အာပေါက်အောင်
 ပြောဟောနေရာမှ ဝန်ရင်မော်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
 'ကဲ... ဆခင်လေးရဲ့ ပါးစပ်တို့ ဟပြစမ်းပါဦး'
 'ဘာ... ဘာဖြစ်လို့ ဟပြရမှာလဲဗျ'
 ဝန်ရင်မော်က မျက်မှော်ကြုတ်ပြီး ပြေလာသည်။
 သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထို ဟက်ခနဲ ရယ်သည်။
 'သုခင်လေးမှာ လျှာနှစ်ခုရှိနေလို့ပါဗျ'
 'အိုး... တွေ့ကရာတွေ ပြောနေတာပါလား၊ ခင်ဗျား
 ရူးနေပြီထင်တယ်၊ လျှာအပို ရှိရဘယ်လို့ ဟားဟား...'
 'မယ့်ဘူးလား၊ သခင်လေးရဲ့ ကျွပ်တကယ်ပြောနေတာ
 ပါ၊ မယ့်ရင် ပါးစပ်ဟစမ်းပါဗျ'
 'သွားစမ်းပါဗျာ၊ ပေါက်ကရတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့'
 'ခင်ဗျား မပြရဲဘူး မဟုတ်လား၊ အဲဒါ သတ္တိမရှိလို့
 မပြတာပဲ'
 'ကျွပ်ကို သတ္တိမရှိဘူးပြောရင် ရယ်စရာ ဖြစ်လိမ့်မပေါ့၊
 ကဲ... ဟော ဒီမှာကြည့်'
 ဝန်ရင်မော်သည် မခံချင်စိတ်ကြောင့် ပါးစပ်ဟပြလာ
 သည်။
 သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထိုက လျှာအရောင်နှင့် ပါးစပ်
 ထဲမှ ထူးခြားချက်များကို သေသေချာချာကြည့်သည်။

လိုအပ်သော လေ့လာမှုကိုပြုပြီး သည်နှင့် ကျိတ်ပြုံးပြုံး
 လိုက်သည်။
 မှန်သည်။
 စိတ်ဝင်ဒနာရှင်သည် လူကောင်း၏စွမ်းရည်ကို ကျော်လွန်
 နိုင်စွမ်း မရှိချေ။
 ကျို့ကုံးချင်ကော မေမုန့်ချူးပါ စိုက်ဝါထိုကို သဘော
 တျသွားသည်။
 စိုက်ဝါထိုက...
 'အင်း... ကျုပ် အထင်မှားသွားပြီ'
 'မှားရမှာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား ဦးနှောက် ကောင်းမှ မကောင်း
 တာ'
 ဝန်ရင်မော်က အလွန် သဘောတျသွားဟန်နှင့် စိုက်ဝါထို
 ကို ပြန်ပြောသည်။
 ကျို့ကုံးချင်သည် အောင်မနေနိုင်တော့သဖြင့် သမား
 တော်ကြီး စိုက်ဝါထိုကို လှမ်းမေးသည်။
 'သမားတော်ကြီး ကုလို့ ရနိုင်ပါသလား'
 'ရနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တော်တော် ကြိုးစားရလိမ့်မယ်'
 ထိုစဉ် ကျို့ကုံးချင်က တုံထန်းကျကို မျက်စပစ်ပြလိုက်
 သည်။
 အကင်းပါးသော တုံထန်းကျသည် ဝန်ရင်မော်၏
 အိပ်ပျော်စေသော အကြောတစ်ခုကို ဆက်ခနဲ ထိုးပိတ်လိုက်သည်။

ဝန်ရင်မော်သည် မျက်ခွဲများ လေးကျလားပြီးချက်ချင်း အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

ကျိုကုန်းချွင်သည် ဝန်ရင်မော်ကို စိုက်ကြည့် နေရာမှ သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထိုကို လှမ်းပြောလာသည်။

ကျပ်မိတ်ဆွေ ညီလေး အပြောမှား အဆိုမှား ဖြစ်ခဲ့တာကို စိတ်မရှိပါနဲ့ သမားတော်ကြီး

ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သတ္တနတ်မင်းရယ်၊ ဝေဒနာရှင်ဆိုတာ ဒီလိုပေါ့။

ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ အခြေအနေက...

အာရုံကြော အဆိပ်သင့် နေတာပါ

ကျိုကုန်းချွင်သည် တုန်လှုပ်သွားသည်။

လုပ်ကြံခံရတယ်လို့ ဆိုလိုပါသလား

ဒီလိုတော့ တစ်ထစ်ချ ဆိုလိုမဖြစ်ဘူး။ သူ့ဘာသာ မှားယွင်းတာလဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ မကောင်းကြံမှုကြောင့်လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီအချက်က စေ့စေ့စပ်စပ် ထောက်လှမ်းရမယ့်အချက်ပါ။

ကုကော ကုလို့ရပါဦးမလားရှင်

မေ့မှန်ချူးက စိတ်ပူဟန်နှင့်မေးသည်။

ကျိုကုန်းချွင်ကလည်း ဆန္ဒစောပြန်သည်။

စိုင်းနိုင်ရဲ့လား သမားတော်ကြီး။ ပျောက်ကင်းနိုင်ကောင်းတယ် မဟုတ်လားဗျာ

ကောင်းနိုင်တဲ့ အခြေအနေ များပါတယ်။ ဒီဝေဒနာနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ဖြေဆေးက မရှိသေးဘူး။ ဒီတော့ အကောင်းဆုံး ဖြစ်မယ့်ဆေးနဲ့ ကုရမယ်။ လိုအပ်တာ ရှာနိုင်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်

လိုအပ်တယ်ဆိုရင်တော့ ဘာမဆို အရယူပေးဖို့ အဆင့် သင့် ရှိပါတယ် သမားတော်ကြီး

သခင်ကြီးရဲ့စွမ်းရည်ကို ယုံကြည်ပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့် လိုအပ်မှုကို ပေးနိုင်တဲ့လူက မပေးမှာသာ စိုးရတယ်

ရှင်းအောင်ပြောပါ သမားတော်ကြီး

သေသေချာချာ နားထောင်မှတ်သားပါ သခင်ကြီး။ လိုအပ်တာတ လူပဲ။ အဲဒီလူမှာ ရွှေမြို့တော်မှာ မွေးဖွားသူ ဖြစ်ရမယ်။ အချိန်ကာလ ဆယ့်နှစ်လ၊ နှစ်ဆယ်ရက်၊ ညဉ့်သန်းခေါင်မှာ မွေးသူဖြစ်ရမယ်။ အသက်က နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်တိတိ ရှိရမယ်

သမားတော်ကြီးရဲ့ ဆေးဘက်က ဇာတာ ရှာရသလို ပါလား

ကျပ်က လိုအပ်တာကို ပြောနေတာပါ သခင်ကြီး။ ဝေဒနာအလိုက် ဆေးစွမ်းထက်ဖို့ဟာ အရေးအကြီးဆုံးပါ

သဘောပေါက်ပါတယ် သမားတော်ကြီး ဆက်ပြောပါ

ဆေးအတွက်အဓိက လိုအပ်ချက်ဟာ အဲဒီလူရဲ့ ဆပင်ရယ်၊ လက်သီးရယ်၊ သွေးရယ်၊ ပြီးတော့... ပြီးတော့...

ပြီးတော့ ဘာလဲ သမားတော်ကြီး

ပြောရတာတော့ တော်တော်ခက်တယ် သခင်ကြီး။

ရိုင်းတယ်လို့တော့ မယူဆစေချင်ဘူး၊ ဒီက သခင်မလေးကိုယ်
အားနာနေရပါသေးတယ်'

'ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ပြောသာပြောပါ'

'အိမ်း... နောက်တစ်ခုကတော့၊ အဲဒီလူရဲ့ ကျင်ငယ်ရည်
သမားတော်ကြီး၏စကားကို မေမုန့်ချူးက ထူးခြားတ

မပြချေ။

အံ့ဩဟန်မပြချေ။

'လွယ်ပါတယ်၊ အဲဒီလူကို ရစို့ ကျုပ် တာဝန်ထားပါ
ကျိုးကုံးချွင်က ရဲရဲတင်းတင်းပြောသည်။

သမားတော်ကြီးသည် မျက်မှောင်ကြုတ်နေလိုက်ပြီးမှ...

'အင်း... ခက်တော့ခက်တယ်ဗျ၊ ဆံပင်ဆိုတာ လူတွေ
အထွတ်အမြတ်ထားရာ ဖြစ်နေတော့...

'စိတ်မပူပါနဲ့ သမားတော်ကြီး၊ ကျုပ်မှာ လိုအပ်သလို စိတ်
ဆောင်ရွက်ဖို့ စိတ်ကူး ရှိပြီးသားပါ'

ထို့စဉ် မေမုန့်ချူးက ဝင်ပြောလာသည်။

'ကျွန်မ မေးလိုပါတယ် သမားတော်ကြီး'

'မေးပါ... မေးပါ'

'သမားတော်ကြီးရဲ့ ဆေးဘက်က စောစောကပြောခဲ့
နေရက်တာ အတိုင်းပဲလား'

'ဟုတ်ပါတယ် သခင်မလေး၊ ဆေးဘက်ဟာ စောစော
တင်ပြခဲ့တဲ့ အချက်အလက်တွေနဲ့ လုံးဝကိုက်ညီရမယ်၊ လွဲလို့မရ

ရောဂါဝေဒနာ ထူးဆန်းသလောက် ဆေးဘက်ကလည်း ဆန်း
ကြယ်စမြဲပဲ'

မေမုန့်ချူးသည် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီ ငြိမ်သက်သွားပြန်၏။

သူတို့သည် သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထို ပေါက်ကရ ပြော
နေလျှင်လည်း နောက်ဆုတ်၍ မဖြစ်သည့် အခြေအနေ ရောက်နေ
ကြလေပြီ။

မေမုန့်ချူးသည် သခင်ကြီး ကျိုးကုန်းချွင်ကို မျက်ခွံ
လှန်ကြည့်လိုက်ပြီး စိတ်မောဟန်နှင့် ပြောပြန်သည်။

'အင်း... ရောဂါဝေဒနာကလည်း ကြံကြံဖန်ဖန် ဆေး
ဘက်နဲ့မှ ပျောက်ရမယ်လို့'

'ဒါကို မယုံမရှိပါနဲ့ သခင်မလေး၊ ပြစ်ဒါကို အပုပ်ရည်နဲ့
ဖမ်းပူ ရသလိုမျိုးပေါ့ဗျာ၊ ရောဂါဝေဒနာ ထူးခြားဆန်းကြယ်သလို
ဆေးပညာဟာလည်း ထူးခြားဆန်းကြယ်စမြဲပါ၊ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားတို့
မိသားစုကို လိမ်ညှာမပြောဝံ့ပါဘူး'

မေမုန့်ချူးသည် စိတ်မော့စွာ သက်ပြင်းချပစ်လိုက်၏။

'သမားတော်ကြီးမြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင်တော့ အဲဒီလူကို
ရွှေမြို့တော်သွားပြီး ရွာဖို့ မလိုတော့ပါဘူး'

မေမုန့်ချူးဝကားကြောင့် ကျိုးကုန်းချွင် ဆတ်ခနဲဖြစ်
သွားသည်။

'တကယ်လား ညီမလေး၊ ညီမလေးက အဲဒီလူကို
တွေ့ထားသလား'

ဟုတ်ကဲ့၊ သိပ်အကြာကြီး ရှာဖွေမလိုပါဘူး။ သမားတော်
ကြီးပြောတဲ့ မွေးဖွားနေ့ရက်အတိုင်း မွေးဖွားခဲ့တဲ့လူကို စဉ်းစား
ထားမိပါပြီ။ ခုဆို အဲဒီလူဟာ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ် တင်းတင်း
ပြည့်နေပါပြီ။

မေမုန့်ချူသည် သခင်လေးဝန်ရင်မော်ကို ရည်ညွှန်းပြီး
ပြောဆိုလိုက်ခြင်းပင်။

ကျိုက်တုံးချွင်ကား မေမုန့်ချူ၏ ရည်ညွှန်းချက်ကို စဉ်းစား
မိလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ကျိုက်တုံးချွင်သည် အလွန်ဝမ်းသာသွားဟန်နှင့်...
'ဝမ်းသာစရာပေပဲ'

ဟုတ်တယ်၊ ဝေဒနာရှင်ရဲ့ ကံတရား မြင့်မားလာတဲ့
သဘောပဲ။ ပျောက်ချိန်တန်ပြီလို့ ဆိုရလိမ့်မယ်။ အရေးကြီးတာက
ဆံပင်၊ လက်သီး၊ သွေး၊ နောက်တစ်ခုက'

သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထိုက စကားကိုတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့်
ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်။

'အားလုံး ရပါစေမယ် သမားတော်ကြီး။ နောက်ဆုံး
ဆေးဘက်အတွက်သာ အချိန်ယူဖို့ လိုမှာပဲ။'

'တောင်းပြီ၊ တောင်းပြီ'

သမားတော်ကြီးစိုက်ဝါထိုသည် သဘောကျ ကျေနပ်
သွားဟန်နှင့် အနီးအဝေးရှိနေသော ဆေးသေတ္တာကြီးကို လှမ်းလှ

လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာသော ခြေသံတဖျပ်ဖျပ်
ပေါ်လာသည်။

မကြာမီမှာပင် ဧည့်ခန်းဝသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်
လာသည်။ သတင်းလာပို့သော ငယ်သားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

'သခင်ကြီး ခင်ဗျား... ဧည့်သည်တစ်ယောက်က
တွေ့ခွင့် တောင်းနေပါတယ်'

'ဘယ်သူလဲ'

'သူ့ကိုယ်သူ သမားတော်ကြီး 'စိုက်ဖြန်းရီ' လို့ပြောပါတယ်
သခင်ကြီး'

ကျိုက်တုံးချွင်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ငြိမ်သက်သွား
သည်။

ထိုစဉ် သတင်းလာပို့သူက အပြင်သို့ လှမ်းအော်မေး
လိုက်သည်။

'အပြစ်က လူ ခင်ဗျားက ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ'

'တိုယ့်ခြေထောက်နဲ့ကိုယ် လျှောက်ပြီး ရောက်လာတာ
ပေါ့ဗျ။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အပင်အဖိတ်ကို စောင့်နေရင် နောက်ကျ
သွားမှာပေါ့'

ကျိုက်တုံးချွင်သည် ကြားရသောစကားကြောင့် ခေါင်း
တညိတ်ညိတ်ဖြစ်သွားသည်။

တုံ့ထန်းကျသည့် သခင်ကြီး ကျိုက်တုံးချွင်၏ အခြေအနေ

ကိုကြည့်ပြီး အပြင်ဘက်သို့ ခုန်ထွက်သွားတော့သည်။

‘တုံထန်းကျ၊ အရမ်းမလုပ်နဲ့၊ လေးလေးစားစား ဖိတ်ခေါ်ခဲ့ပါ။ ကျုပ်က ပင့်ထယ်လို့ ပြောပါ။’

အခြေအနေကို အကဲခတ်နေသော သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထိုသည် မျက်စိမျက်နှာ ပျက်လာသည်။

သို့သော် ဘေးလူ မသိအောင် ပြန်ပြင်လိုက်နိုင်သည်။

ထိုစဉ် တုံထန်းကျ၏ မေးမြန်းသံ ပေါ်လာသည်။

‘မိတ်ဆွေက...’

‘ခင်ဗျား ဘာတွေ မေးနေတာလဲ၊ သတ္တမနတ်မင်းက

ကျုပ်ကို ဖိတ်ခေါ်နေပြီပဲ၊ ခင်ဗျား နားမကြားဘူးလား၊’

တုံထန်းကျ၏ တုံ့ပြန်သံ ဘာမျှ မကြားရတော့ပါ။

အခန်း (၁၄)

မဖိတ်ဘဲလာသောဆေးဆရာ

မကြာမီမှာပင် တုံထန်းကျကော ဧည့်သည်ပါ ဧည့်ခန်း ဆောင်အတွင်းဘက်သို့ ရောက်ရှိလာကြတော့သည်။

ဧည့်သည်သည် အခြားသူ မဟုတ်၊ သူ့ကိုယ်သူ မင်ရင် ကြယ်ဟုပြောသည့် အကျိုးဖြူဖြစ်သည်။

ကျိုးကူးချင်သည် အကျိုးဖြူနှင့် အကျိုးနက်ဝတ် ပိန်ပိန်လူ ကိုကြည့်ပြီး မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သို့သော် ပျက်သွားသော မျက်နှာကို ချက်ချင်း ပြန်ပြင်လိုက်သည်။

မေမုန့်ချူးသည် အကျိုးဖြူကို စိုက်ကြည့်လိုက်မှာမှ ဝန်ရင် မော်ကိုပါ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

၂၈ ၀။ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

စိတ်ထဲ၌ကား အကျိုးဖြူနှင့် ဝန်ရင်မော်သည် ရုပ်လက္ခဏာ
ချင်း အတော်တူညီနေသည်ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

မျက်နှာချင်းကား အနည်းငယ် ကွဲလွဲမှု ရှိနေသည်။
ကျိုက်ကုံးချွင်၏ခေါင်းထဲတွင်လည်း ဇေဝဇဝါ ဖြစ်သွား

သည်။

ရင်ထဲတွင်လည်း ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

‘အဆွေတော်က...’

ကျိုက်ကုံးချွင်က မေးသည်။

အကျိုးဖြူက...

ကျုပ်ဟာ သိုင်းလောကထဲက အညတရ စာပေသမား
မင်ရင်ကြယ်ပါ။ သမားတော် စိုက်ဖြန်းရုံ လိုလဲ ခေါ်ပါတယ်။ ကျုပ်
ခုလို ရောက်လာတာဟာ သတ္တမနတ်မင်းတို့နဲ့ တွေ့ချင်လွန်းလို့
ရောက်လာတာပါ။

အကျိုးဖြူက နှစ်လိုဖွယ်ပြုံးရင်း ရှင်းပြသည်။

ထို့နောက် မေမုန်ချူးကို ကြည့်ပြီးမေးဖြန်းလိုက်ပြန်သည်။

‘ညီမလေးတကော သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ရဲ့ ဇနီး

မဟုတ်လား ခင်ဗျာ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မနာမည် မေမုန်ချူးပါ။’

မင်ရင်ကြယ်က နှစ်လိုဖွယ် ထပ်ပြုံးရင်း အားလုံးကို

ဦးညွှတ်ပြီး ဂါရဝ ပြုသည်။

ကျိုက်ကုံးချွင်က လှမ်းမေးသည်။

‘ဒါနဲ့ မိတ်ဆွေက ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာတာပါလဲ’
မင်ရင်ကြယ်က သမားတော်ကြီး စိုက်စာထိုကို လက်ညှိုး
ထိုးပြပြီး...

‘သူ့လို ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရောက်လာတာပါ။ ရည်ရွယ်
ချက်ချင်းတူပေမယ့် အနှစ်သာရချင်းတော့ မတူပါဘူး။ သူကတော့
ခင်ဗျားတို့ ပင့်ဖိတ်လို့ ရောက်လာတဲ့လူပဲ။ ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်
အသိစိတ်နဲ့ ကျုပ် ဇွန်စားလာခဲ့တာပဲ။ ခြားနားချက်ကတော့
ဒါပါပဲဗျာ’

မင်ရင်ကြယ်သည် အားလုံးကို ခြုံငုံအကဲခတ်လိုက်ရင်း
တောင်းဆိုမှု ပြုလာပြန်သည်။

‘ကဲ... ကျေးဇူးပြုပြီး ကျုပ်ကို သူ့လိုပဲ နေရာထိုင်ခင်း
ပေးပါဦးဗျာ’

‘ကြော်... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ခိတ်မရှိပါနဲ့၊ မိတ်ဆွေ၊ သတိလစ်
နေလို့ပါ။ တုံထန်းကျ ထိုင်စရာ လှုပ်ပေးပါ’

တုံထန်းကျက ခန့်ညားထယ်ဝါသော ကုလားထိုင်တစ်လုံး
ကို ရွှေယူလာပေးသည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်းကျိုက်ကုံး
ချွင်ကို လှမ်းပြောသည်။

‘သတ္တမနတ်မင်းရဲ့ ဂုဏ်သတင်းကို ကြားဖူးနေတာတော့
ကြာပါပြီ။ ခုလို တွေ့ဆုံရမှ ယုံကြည်လေးစားမှု ပိုရလာပါလား။
ဟဲဟဲ’

www.burmeseclassic.com

ကျုပ်ကလည်း မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ယောက်နဲ့ ပြန်လည်
တွေ့ဆုံရတယ်လို့ သူ့ဘေးကားမိပါတယ်။ ဒါနဲ့ မိတ်ဆွေ ဆေးပညာ
တော်တော်ကျွမ်းပါသလား။

ထိပ်တန်းရောက်သူလို့ မပြောလိုပါဘူး။ ကျွမ်းကျင်
သင့်သလောက်တော့ ကျွမ်းကျင်မိတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း
သမားတော် စိုက်ဖြန်းရုံ ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ရရှိခဲ့တာပဲ။ ကျုပ်
ဒီပညာတိုတတ်ကျွမ်းခဲ့တာဟာ ရှေးပါရမီကြောင့်လို့ ဆိုရ
လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ဆရာမရှိဘဲ တတ်ကျွမ်းခဲ့တာပါ။ ဟိုသမား
တော်ကြီး စိုက်ဝါထိုက်တော့ သမားသက်ရင်ပြီး ဆေးတုစားသူပါပဲ။

ထားပါလေ။ ကျုပ် သိချင်တာက မိတ်ဆွေအနေနဲ့
ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ ရောဂါဝေဒနာကို ကုသနိုင်ပါ့မလား။

ကျွန်တုံးချွင်က လေ့လာအကဲခတ်ဟန်နှင့်မေးသည်။

မင်ရင်ကြယ်က...

မကုနိုင်ဘဲနဲ့တော့ လာပါ့မလားဗျာ။

ဝမ်းသားစရာပေပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီသမားတော်ကြီးကို
ပင့်ဖိတ်ထားပြီးပြီ ဆိုတော့...

ဒါက လွယ်ပါတယ်ဗျာ။ သူက သူ့နည်းနဲ့ သူ့ကု ကျုပ်က
ကျုပ်နည်းနဲ့ကျုပ် ကုတာပေါ့။ ဝေဒနာပျောက်ကင်းဖို့သာ အရေး
ကြီးတာပါ။

သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထိုက်သည် မကျေနပ်ဟန်နှင့် မျက်
နှာမဲသွားသည်။

ကျွန်တုံးချွင်က ထပ်ပြောသည်။

ဒီက သမားတော်ကြီးက ဆေးနည်းကောင်းတွေ ရှိနေ
ဘယ်ဗျာ။

ဪ... ဟုတ်လား ဒီလိုဆိုရင်လဲ အဲဒီဆေးနည်းကို
ပြောပြမိဦးလား။

မင်ရင်ကြယ်က စုံစမ်းသည်။

သို့သော်...

ဒီတိုစွက ဆေးပညာရှင်ကြီး စိုက်ဝါထိုက်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်ရမှ
ပြင်မှာဗျာ။

စိုက်ဝါထိုက်က ဝင်ပြောသည်။

ကျုပ်ဆေးနည်းဟာ မိရိုးဖလာ ဘိုးဘွားစဉ်ဆက်ရဲ့
ဆေးနည်းဗျာ။ ဒါကြောင့် ပြောလို့မဖြစ်ဘူး။

ကြားတယ် မဟုတ်လား မိတ်ဆွေ။

မင်ရင်ကြယ်က ခန့်ပြုံး ပြုံးသည်။

အကြံတူ ရန်သူ ဆိုတဲ့စကားလို ပညာတူရင်လဲ မနာလို
ဝန်တို ဖြစ်တတ်ပါတယ်ဗျာ။ ဝန်ရင်မော်ရဲ့ ရောဂါဝေဒနာဟာ
ကျုပ်ရဲ့ ဆေးနည်းကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ ပျောက်အောင်မကုနိုင်ပါဘူး။

ဟားဟား... ကျုပ်ကလဲ အဲဒီသဘောထား အတိုင်းပါ
ပဲဗျာ... ဟားဟား။

သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထိုက် မခံချင်စိတ်နှင့် ရယ်သွင်း
သွေးသည်။

'ဟဲဟဲ... ဒါက ခင်ဗျား စိတ်အထင်ပါ၊ တံကယ်တော့ ခင်ဗျားဆေးနည်းဟာ ကုလို့ရတဲ့ဆေးနည်း မဟုတ်ပါဘူး'

'အို... ခင်ဗျားဆေးနည်းသာ မရတာဗျ၊ အလကား လာပြီး ကြွားမနေနဲ့'

'ဟဲဟဲ... ဒေါသထွက်နေရော မလိုပါဘူးဗျ၊ ကျုပ်တို့ ဟာ ဆေးသမားအချင်းချင်းပဲ၊ ဘာမှ အငြင်းပွားနေဖို့ မလိုပါဘူး၊ အဓိကတော့ ဝေဒနာရှင်ရဲ့ ရောဂါပျောက်အောင် ကုဖို့ပဲ၊ ဒီတော့ တစ်ယောက်ဆေးနည်း တစ်ယောက်ပြောပြီး ညှိနှိုင်းကြရအောင် လား'

'ဒီလို ပညာနှိုက်လို့ ဘယ်ရမှာလဲ၊ ကျုပ်ဆေးနည်းဟာ လောကမှာ အကောင်းဆုံး'

'ဟဲဟဲ... ကျုပ်က ကျုပ်ကုလို့ မပျောက်ရင် ကျုပ်ခေါင်းကို ဖြတ်ပေးမယ်၊ ခင်ဗျားကော ဖြတ်ပေးနိုင်မှာလား'

'ဖြတ်ပေးနိုင်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကုလို့ မရရင်လဲ ကျုပ်ခေါင်းကို ဖြတ်ယူ'

သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထိုသည် မခံချင်စိတ်နှင့် ပြောလိုက်ရသော်လည်း ရင်ထဲ ဒီနှုံးခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သမားတော်နှစ်ယောက်၏ ငြင်းခုံမှုသည် ဆေးမကုရသေးခင်မှာပင် အသက်လပွဲသို့ ဦးတည်လာလေပြီ။

သည်အတိုင်း ငြိမ်နေ၍ မဖြစ်တော့။ ကျို.ကုံးချင်ကိုယ်တိုင် ဝင်ပြောရတော့သည်။

'နေပါဦး၊ ကျုပ် ပြောပါရစေဦး'

'ပြောပါ ပြောပါ'

သမားတော်နှစ်ယောက်က ပြိုင်တူပြောလာသည်။

'ဆရာတို့ သိပ်ငြင်းခုံမနေကြပါနဲ့၊ သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထိုက အရင်ဆုံး ကြွရောက်ခဲ့သူဆိုတော့ သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထိုပဲ အရင်ဆုံးကုပါ'

မင်ရင်ကြယ် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

'သတ္တမနတ်မင်း၊ ကျုပ်အရံစွန့်ပြီး ပြောပါရစေ၊ သတ္တမနတ်မင်းရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ရဲ့အသက်ကို တစားသလို ဖြစ်နေပါပြီ'

မင်ရင်ကြယ်စကားကြောင့် အကျီနက်ပိန်ပိန် မြင့်မြင့်လူနှင့် အကျီဖြူဝတ် ဆရာကြီးရွှေခေါ် ချန်ရိုးသည် မျက်စိပျက်ချက်နှာပျက် ဖြစ်သွားသည်။

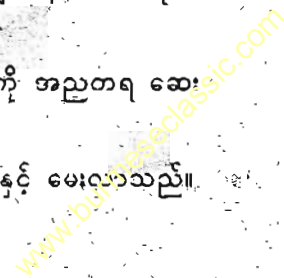
ကျို.ကုံးချင်ကား မျက်နှာကြီး နီရဲလာသည်။

'မိတ်ဆွေ ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ'

'ခေတနာနဲ့ပါ၊ လက်တဲ့စမ်းတဲ့ ဆရာမျိုးနဲ့ တွေ့မှာစိုးလို့ပါ၊ သိုင်းလောကမှာ အညတရ ဆေးဆရာတွေ များနေတယ် မဟုတ်လား'

'ဘာပြောတယ်ဗျ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို အညတရ ဆေးဆရာလို့ ပြောလိုက်တာလား'

သမားတော် စိုက်ဝါထိုက ဒေါသသံနှင့် မေးလာသည်။

'ကျုပ်က ခင်ဗျားကို တိုက်ရိုက်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး
သိန်းလောကမှာ ရှိနေတာတွေကို ပြောတာ၊ တကယ်တော့ ကိုယ့်
အကြောင်းကိုယ် အသိဆုံးပါဗျာ'

'ဟဲဟဲ... ခုမှ လျှော့ချမနေစမ်းပါနဲ့၊ ခင်ဗျားက ဆေးနီ
ဝါးခမက်ပြီး အတင်းလု ကုချင်နေတာပါ'

'သမားတော်ကြီးစိုက်ဝါထိုက် စကားနာ ထိုးလာသည်။

'ဟားဟား... ခင်ဗျားက အရမ်းကုချင်လို့ အရမ်းပြော
နေတာကိုး။ ကျုပ်က ဆေးဖိုးဝါးခကို ဟစ်ပြားမှ မယူဘူးဗျ'

'အင်မတန် လေးစားကြည့်ညီစရာကောင်းတဲ့စကား
ဟားဟား... ကျုပ်ကလည်း သတ္တဝါတွေရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်
နေတဲ့လူပါဗျ။ တိုက်ဆိုင်ပလေတယ်၊ တိုက်ဆိုင်ပလေတယ်'

'ကဲ... ကဲ... ခင်ဗျားတို့စကား ဒီမှာ ခဏရပ်ကြစို့
ကာယကံရှင် မေမုန့်ချူးရဲ့ သဘောဆန္ဒကို ရယူဖို့ လိုပါသေးတယ်
ကျိုးကုံးချင်က ဖြစ်ပြောလာသည်။

'မေမုန့်ချူးက...

'ကျွန်မသဘောက အစ်ကိုကြီးသဘောအတိုင်းဝါပဲရှင်
ကျုပ်သဘောကတော့ အရင်ရောက်သူ အရင်ကပဲ
သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်
သွားသည်။

'သတ္တမနတ်မင်း ဆုံးဖြတ်ချက် အတည်ဖြစ်ပြီလား
'ဖြစ်ပါပြီ'

မင်ရင်ကြယ် ကသိကအောက် ဖြစ်သွားသည်။
'သခင်ကြီး ဆေးဘက် မှားမှားကိုတော့ စိုးရိမ်တယ်ဗျာ'
စိုက်ဝါထို ပေါသမုက်လုံးနှင့် စိုက်ကြည့်လာသည်။

စကားမူ လုံးဝ မပြောတော့ချေ။

မင်ရင်ကြယ်ကသာ မေမုန့်ချူးကိုကြည့်ပြီး ရယ်သည်။
ထို့နောက်...

'မေမုန့်ချူး... ခုချိန်တာ အင်မတန် အရေးကြီးတဲ့
အချိန်ပါ။ သိုင်းလောကက ဆေးဆရာတွေကို သာမန်ဆေးဆရာ
တွေလား။ ထူးချွန်တဲ့ ဆေးဆရာလားဆိုတာ ကွဲကွဲပြာပြာ ခွဲခြား
သိသင့်တယ်'

'ရှင်စေတနာကို လေးစားပါတယ်၊ ဒီသမားတော်ကြီးက
လည်း အသဖြင့်သမားတော် မဟုတ်ပါဘူး'

'ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ် တစ်ခုတောင်းဆိုချင်တယ်'

'ပြောပါ'

ကျိုးကုံးချင်က စကားထောက်သည်။

မင်ရင်ကြယ်က...

'သူက ကုလို့မရရင် ခေါင်းဖြတ်ပေးမယ်လို့ ကတိထား
ပြီးပြီ၊ ဒီတော့ သူကပြီးတဲ့ အချိန်ထိ စောင့်ကြည့်ပါရစေ'

'သမားတော်ချင်းအတူတူ ဘာဖြစ်လို့ ရန်လိုနေတာလဲ
မိတ်ဆွေ'

ကျိုးကုံးချင်က မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး မေးသည်။

၃၆ ① တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

မင်ရင်ကြယ် ခပ်တည်တည် ဖြစ်သွားသည်။

အထင်မလွဲပါနဲ့ သတ္တမနတ်မင်း၊ ကျုပ်က ကျုပ်ရဲ့ ဆေးပညာစွမ်းကို သိစေချင်လို့ပါ။ နောက်တစ်ဆင့်က ကျုပ်ကတိတည်ကြောင်းလည်း ပြချင်လို့ပါ။

ကဲ... ခင်ဗျား ဆန္ဒကို ဆတ်ပြောပါ။

သူကုပြီးတဲ့အထိ စောင့်ကြည့်ချင်ပါတယ်။

ဖြစ်ပါတယ်။ ခင်ဗျား ဆန္ဒကို လိုက်လျောပါမယ်။

ကျေးဇူးသိပ်တင်ပါတယ်။

သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထိုက်က မခံချင်စိတ်နှင့် ကလေးဆန်ဆန် ဝင်ပြောတော့သည်။

အလကားပါ။ ဇွလင်းငါးရက် ထမင်းညှာစားချင်တာပါ။

သမားတော်ကြီးက ကလေးစကား ပြောနေတာပဲ။ ကျုပ်က ကျုပ်အသက်ကိုရင်းပြီး လာခဲ့ရသူပါ။ ထမင်းလေးငါးနပ်လောက်တော့ ဘယ်နေရာသွားစားစား၊ စားလို့ရတဲ့နေရာတွေ ချည်းပါ။ နောက်တစ်ခုက ကျို့မိသားစုအိမ်တော်ဟာ အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတွေ စောင့်ကြပ်တဲ့နေရာပါ။ ကျုပ် လိမ်ညှာထွက်ဖြေးလို့လဲ မရပါဘူး။

မင်ရင်ကြယ်စကားကြောင့် သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထိုက်ပါးစပ်ပိတ်သွားသည်။

သတ္တမနတ်မင်း ကျို့ကုံးချွင်က မင်ရင်ကြယ်ကို လှမ်းပြောသည်။

ကဲ... မိတ်ဆွေခင်ဗျားဆန္ဒအတိုင်း သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထိုက် ဆေးကုပြီးတဲ့အထိ ကျုပ်အိမ်တော်မှာပဲ နေပါ။ အစစအရာရာ ကျုပ် တာဝန်ယူပါတယ်။

ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ပြုံးပြီး ငြိမ်သွားသည်။

သခင်ကြီး ကျို့ကုံးချွင်က သမားတော်ကြီးစိုက်ဝါထိုက်ကို လှည့်ပြောသည်။

ကဲ... သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထိုက်က ကုသဖို့ အဆင့်သင့်ဖြစ်ပြီလား။

ရောက်စတုန်းကတော့ ကျုပ်မှာ အသင့်ပါလာတဲ့ ဆေးနဲ့ စတင်ကုဖို့ စိတ်ကူးထားပါတယ်။ ခုတော့ သမားတော်အချင်းချင်း အငြင်းအခုံ ဖြစ်ခဲ့ရပြီဆိုတော့ သေချာတိကျသည်ထက် သေချာတိကျအောင် ပြင်ဆင်ဖို့ လိုနေပါပြီ။

သမားတော်ကြီး လိုအပ်သလိုသာ ပြောပါ။

ဒီမှာ ဆိတ်ငြိမ်တဲ့နေရာ ရှိပါသလား။

ရှိပါတယ်။ ဇေယျာယုအားဖြင့်လဲ နေရာတိုင်းလိုလို ဆိတ်ငြိမ်နေပါတယ်။

မှန်ပါသည်။

ကျို့အိမ်တော်သည် တောင်ကုန်းပေါ်တွင် အထီးတည်းရှိနေ၍ အလွန်ဆိတ်ငြိမ်သောနေရာဖြစ်ပါသည်။

လူဝင်လူထွက်လည်း မများပါ။

ညော်သည်လည်း တသောသော ရောက်လာတတ်သော နေရာမဟုတ်ပါ။

သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထိုသည် မျက်မှောင်ကြုတ် စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ . . .

'တစ်ခုတော့ သတ်မှတ်ထားပါရစေ၊ ကျုပ် ဆေးကုနေတဲ့ သုံးရက်အတွင်းမှာ ဆေးကုတဲ့နေရာကို ဘယ်သူမှ မလာရဘူး။ သတ်မှတ်ချက်ကတော့ ဆေးကုနေတဲ့နေရာနဲ့ ကိုက်ငါးရတဲ့ အတွင်းပဲ'

ဖြစ်ပါတယ်။ သမားတော်ကြီး ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်ရပါစေမယ်'

ကျိုးကုံးချင်က ကတိပေးသည်။

'နောက်တစ်ခုက ဒီအိမ်ဂေဟာရဲ့ လက်ဝဲဘက် မြေကွက်လပ်ကို သဘောကျတယ်။ အဲဒီမှာ မဏ္ဍပ်တစ်ဆောင် ဆောက်ပေးပါ။ နောက်တစ်ခုက အဲဒီမဏ္ဍပ်ရဲ့ သတ်မှတ်ချက်အကွာအဝေးမှာ အပြင်လူ မဝင်နိုင်အောင် အစောင့်ချပေးပါ'

သမားတော်ကြီးစိုက်ဝါထို၏ အတွင်းသဘောကို မင်္ဂိုလ်ကြယ် သဘောပေါက်နေသည်။

သမားတော်ကြီးသည် သူမဝင်နိုင်အောင် ကာကွယ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

သမားတော်ကြီးကလဲ ဆေးလေး တစ်ခါကုတာများ ဒီလောက်တောင် အစောင့် လိုသလားဗျ။ စိတ်ချမ်းပါ။ ကျုပ်ဆေး

ည်း လာမခိုးပါဘူး'

မင်ရင်ကြယ်က ခပ်ချဉ်ချဉ်နှင့် လှမ်းပြောသည်။

ကျိုးကုံးချင်ကလည်း . . .

'ဟုတ်ပါတယ်။ သမားတော်ကြီး ကျုပ်အိမ်တော်ဟာ အင်မတန် ဆိတ်ငြိမ်ပါတယ်။ လုံလုံ လုံခြုံပါတယ်'

'ကျုပ်က တကယ် လိုအပ်မှုကို ပြောနေတာပါ။ ထူးဆန်းတဲ့ ရောဂါကို ထူးဆန်းတဲ့ သမားတော်က ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်အောင် စာပြောပါ။ သာမန်နဲ့ မလုံလောက်ပါဘူး။ သတ္တမနတ်မင်း၊ အဆင့်မြင့် လက်ရွေးစင် သိုင်းသမားတွေချည်း စောင့်ကြပ်ပေးဖို့ အထူးလိုအပ်ပါတယ်'

'ကောင်းပါပြီ၊ ကောင်းပါပြီ လိုအပ်သလို ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်'

'နောက်တစ်ခုက မဏ္ဍပ်အဆောင်ကို ထေလုံမိုးလုံ ဖြစ်စေရပါမယ်။ ခုတင်တစ်လုံးလဲ လိုပါတယ်။ အဲဒါ မြန်မြန်လုပ်ပေးပါ'

'သမားတော်ကြီး စားဖို့သောက်ဖို့ကိုကော ဘယ်လိုစီစဉ်ရလေ'

'သတ္တမနတ်မင်း ကိုယ်တိုင် စစ်ဆေးပြီး-ပို့ပေးပါ'

'ကောင်းပါပြီ'

'ဒီလိုစီစဉ်ရတာဟာ အများကြီး အဓိပ္ပာယ် ရှိပါတယ်။ နတ်မင်းရဲ့မိတ်ဆွေ ညီလေးဟာ သူတစ်ပါးရဲ့ လုပ်ကြံမှုကို ခံစားခဲ့ရသူဆိုတော့ သူ့ကို ကယ်တင်တဲ့ ကျုပ်ကိုလဲ အလားတူ မလုပ်ကြံ

ဘူးလို့ မပြောနိုင်ပါဘူး။ ကျုပ်ဆန္ဒအတိုင်း အစောင့်အကြပ်ခံပေးရင်တောင် အစားအစာထဲမှာ အဆိပ်ခတ်နိုင်ပါသေးတယ်။

‘ဒီလောက်လဲ မစိုးရိမ်ပါနဲ့လေ။ ခင်ဗျား ပြောသလိုသာ ဖြစ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေတွေ ရှိခဲ့ရင် ကျုပ်ခေါင်းပြတ်တာ ကြာပြီပေါ့။’

‘သခင်ကြီးပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သတိမေ့ရုမမြင်၊ သတိဟူသည် ပိုသည်မရှိ။ လိုမြဲလို၏ ဆိုသလိုပေါ့ဗျာ’

‘ဟုတ်ပါတယ် သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထိုရဲ့စကားကို ကျုပ်လဲ လက်ခံပါတယ်။ ကျုပ်အတွက်လဲ လုံခြုံမှု လိုအပ်ပါသေးတယ်။’

မင်ရင်ကြယ်က ရယ်ကျဲကျဲနှင့် ဝင်ပြောသည်။

ကျို့ကုံးချွင် ငြိမ်နေ၍ မရတော့။

‘မင်ရဲ့လုံခြုံမှုကိုလဲ ကျုပ် တာဝန်ယူပါတယ်။’

‘ကျေးဇူးပါပဲ။ သတ္တမနတ်မင်း တာဝန်ယူလို့ ကျုပ် စိတ်အေးရပါပြီ။’

မင်ရင်ကြယ်က စိုက်ဝါထိုကို လှမ်းကြည့်ပြီး သရော်တော်တော်ပြောသည်။

သခင်ကြီး အခေါ်ခံ သတ္တမနတ်မင်း ကျို့ကုံးချွင်က အနားသတ်စကား ဆိုတော့သည်။

‘ကဲ... ယထမဆုံး သတ်မှတ်ချက်အနေနဲ့ သမားတော်ကြီးစိုက်ဝါထိုက စိတ်အေးချမ်းသာစွာ ကုပေးပါ။ ကျန်တဲ့ ကိစ္စအဝဝကို အမြန်ဆုံး ဆောင်ရွက်ပေးမယ်။ တုံ့ထန်းကျ ခေါ်သွား

ပေတော့’

တုံ့ထန်းကျက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

သမားတော်ကြီးစိုက်ဝါထို ဘာမျှ အငြင်းမပွားတော့။

ဆေးသတ္တာနှင့် ကြော်ငြာစာတန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

ထို့နောက် တုံ့ထန်းကျ ဦးဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွားတော့သည်။

မင်ရင်ကြယ်ကလည်း ထလိုက်ရန် ဟန်ပြင်သည်။ သို့သော် သခင်ကြီး ကျို့ကုံးချွင်က လှမ်းတားလိုက်သည်။

‘ထိုင်ပါဦးမိတ်ဆွေ၊ မိတ်ဆွေနဲ့ကျုပ် ပြောစရာတွေ ရှိနေပါသေးတယ်။’

မင်ရင်ကြယ် မငြင်းနိုင်။ ထနေရာမှ ပြန်ထိုင်လိုက်ရသည်။

‘ဒီမယ်မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျား နာမည် မင်ရင်ကြယ် ဟုတ်ရဲ့လား။’

ကျို့ကုံးချွင်က မင်သေသေ အမူအရာနှင့် မေးသည်။ မင်ရင်ကြယ်က ပခုံးနှစ်ဘက် တွန့်ပြီး ပြောသည်။

‘ဒီနာမည်ဟာ ကျုပ်မိဘနှစ်ပါး ပေးထားတဲ့နာမည်ပါ။ အတုမဟုတ်ပါဘူး။ သခင်ကြီး ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို မေးလိုက်တာလဲ။’

‘ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ်ပေါ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ မိတ်ဆွေဟာ သိုင်းလောကသားပဲ မဟုတ်လား။’

'ကနဦးကတည်းက 'ပြောပြထားပြီးပါပြီမလ'

'ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့လိုင်းလောက အဆင့်အတန်းကို သိပြီးရောပေါ့'

'သိပါတယ်၊ သတ္တမနတ်မင်း ကျို့ကုံးချင်တာ သိုင်းလောကကြီးတစ်ခုလုံးမှာ နံပါတ်တစ်နဲ့ နံပါတ်နှစ်နေရာမှာ ရှိတဲ့လူပဲ၊ ဒီအချက်ဟာ သိုင်းလောကကြီးတစ်ခုလုံးက လက်ခံထားတဲ့အချက်ပါ'

'ဟဲဟဲ... ဒီလောက်လဲ မြောက်မြောမနေပါနဲ့လေ၊ ကျုပ်ပြောချင်တာက ကျုပ်အခြေအနေဟာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးနဲ့ ကျွမ်းဝင်နေသူပါ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားနဲ့တော့ အတော်စိမ်းနေခဲ့တယ်၊ ဒါဟာ...'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ဟာ အဆင့်မြင့်သိုင်းသမား မဟုတ်သေးလို့ပါ၊ ဒါကြောင့် သတ္တမနတ်မင်း မသိကျွမ်းသေးတာပဲ'

'ကျုပ်ပြောတာကို စိတ်မရှိနဲ့နော်'

'မရှိပါဘူး၊ ရှိစရာအကြောင်းလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်တော့ ကျုပ်ဟာ သိုင်းလောကနဲ့ ကင်းကွာနေခဲ့သူပါ၊ သဘောကတော့ ရန်ငြိုးရန်စတွေ၊ ကလဲ့စားချေမှုတွေနဲ့ မပတ်သက်ချင်လို့ပဲ'

'ကျုပ်အမြင်ကတော့ ခင်ဗျားကို သာမန်သိုင်းသမား၊ အညတရ သိုင်းသမားလို့ မထင်မိပါဘူး'

'ကျုပ်မှာ သိုင်းလောက အပေါင်းအသင်းတွေ များပါတယ်'

'ဒါနဲ့ မိတ်ဆွေက ဘယ်ဇာတိလဲ'

'ခင်ဗျားမိတ်ဆွေနဲ့ တစ်မြို့တစ်ရွာတည်းပါပဲ'

မင်ရင်ကြယ် စကားဆုံးသည်နှင့် ကျို့ကုံးချင်ကို အကဲခတ်သည်။

ကျို့ကုံးချင်က ထူးခြားဟန် မပြချေ။

အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေလိုက်ပြီးမှ...

'ဝမ်းသာစရာပေပဲ၊ ဇာတိတူရင် ရင်းနှီးမှု ပိုရမမြဲပါ၊ မိတ်ဆွေက တကယ် ဆေးကုတတ်ပါသလား'

'ပတ္တမြားမှန်ရင် နွဲ့နစ်ပေမယ့် မညစ်ပါဘူး၊ ရွှေစင်ရွှေသားအစစ်ဟာ မီးပြင်းခက်ကို ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်စွမ်း ရှိပါတယ်၊ ဟဲဟဲ... သတ္တမနတ်မင်း မယ့်ဘူးဆိုရင် ချက်ချင်း-စမ်းသပ်ပြပါမယ်၊ သတ္တမနတ်မင်းရဲ့မိတ်ဆွေ ညီလေးကို သွေးကြောဖွင့်ပေးပါ၊ ကျုပ်ဆေးအပ် တစ်ချက်ထိုးရုံနဲ့ ပကတိအတိုင်း ဖြစ်လာစေရမယ်'

ကျို့ကုံးချင်က ရယ်သွမ်းသွေးသည်။

'ကျုပ် ဆန္ဒမစောပါဘူး မိတ်ဆွေ၊ လေးငါးရက်တော့ စောင့်နေလိုက်ပါဦးမယ်'

မှန်သည်။

ကျို့ကုံးချင်၏ အဆင့်အတန်းနှင့် အခြေအနေသည် သာမန်လူလို ဆန္ဒမစောသင့်ချေ။

ဤအချက်သည်ပင်လျှင် သူ၏ လေးနက်တည်ကြည်မှုကို

သက်သေပြချက်ဖြစ်သည်။

ကျိုကုန်းခွင်က ထပ်ပြောလာသည်။

‘မိတ်ဆွေဟာ မပင့်မဖိတ်ဘဲ ရောက်လာတဲ့သူဆိုတော့ ရည်ရွယ်ချက်လဲ ရှိလိမ့်မယ်ထင်တယ်’

‘ဟဲ့ဟဲ့... အယောင်ဆောင် ဟန်သမားကိုမှ ရွေးပြီး ပင့်ဖိတ်ခဲ့တာကိုတော့ အံ့ဩလို့ မဆုံးပါဘူး။ ကျုပ်က စေတနာ သန်သန်နဲ့ စွန့်စွန့်စာစား ရောက်လာခဲ့သူပါ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား တို့က ကျုပ်ကို တစ်မျိုးထင်နေတယ်’

‘ကျုပ်က ကျုပ်မျက်စိကို ကျုပ် ယုံထားပါတယ်’

‘ဟဲ့ဟဲ့... ခင်ဗျားမျက်လုံးကတော့ မသင်္ကာစရာတွေ လွှမ်းနေတဲ့မျက်လုံးပဲ’

မမျှော်လင့်သောစကားကြောင့် ချန်ရီးနှင့် ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် အင်္ကျီနတ်တို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။

ကျိုကုန်းခွင်က အချိန်မီ ဟန်တားလိုက်သည်။

‘မဖွယ်မရာ မလုပ်ကြနဲ့’

ထိုလူနှစ်ယောက် ပြန်ငြိမ်သွားသည်။ မင်ရင်ကြယ်က ပြုံးပြနေသည်။

အတန်ကြာမှ...

‘ကောင်းပြီ စိုက်ဝါယိုရဲ့ ဇစ်မြစ်ကို သတ္တမနတ်မင်း သိထားသလား’

‘သာမန်သိုင်းသမား မဟုတ်ဘူး ဆိုတာလောက်ပဲ သိပါ’

တယ်’

‘မဆိုးပါဘူး။ သတ္တမနတ်မင်း အကဲခတ်မှားမှားပဲ စိုးရိမ် တယ်။ သတ္တမနတ်မင်းရဲ့ အမြင်ထက်မြက်မှုကို ချီးကျူးပါတယ်’

အခန်း (၁၅)

ငွေမလား ပဟောဠိ

ကျွန်းကုန်းချင်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ခုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး မင်ရင်ကြယ်ကို တစ်လုံးချင်း ပြောလာသည်။

ကျုပ်ဟာ ကျုပ်မိတ်ဆွေ ညီလေးအတွက် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့ပြီးပါပြီ။ ခုလည်း ကြိုးစားနေဆဲပါ။ သိုင်းလောက တစ်ခုလုံးနဲ့လည်း ဆက်သွယ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ် ဆန္ဒကတော့ ကျုပ်မိတ်ဆွေ ညီလေး ပကတိအတိုင်း ပြန်ဖြစ်လာမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် မကန့်ကွက်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သတိတော့ အမြဲ ထားနေပါတယ်။

သတ္တမနတ်မင်းအနေနဲ့ ဒီလိုပဲ သဘောထားရပါလိမ့်

မယ်။ ဒါပေမယ့် အခုကြုံရောက်လာတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်အကြောင်းကို သတ္တမ နတ်မင်း တော်တော်များများ သိထားပါသလား။

ကျွန်းကုန်းချင်က ထိုမေးခွန်းကို မဖြေ။ မဖြေရုံမက အကျိုးပြု ခေါ်သဘောထားကိုပါ ပြန်မေးလာသည်။

‘သူ့အကြောင်းက အရေးကြီးလို့လား မိတ်ဆွေ’

‘အရေးကြီးလို့ပေါ့ဗျာ’

‘သိသင့်တာရှိရင် ပြောပါမိတ်ဆွေ’

‘မနေ့ညက ဝန်ရင်မော်ဟာ ထိပ်တန်းဟိုတယ်ကို တစ် ယောက်တည်း ရောက်သွားခဲ့တယ်။ သူနဲ့ မလှမ်းမကမ်း စားပွဲခိုင်း မှာတော့ အကျိုးနက်အမျိုးသမီးနဲ့ အမျိုးသားတစ်ယောက် ထိုင်နေ တယ်။’

မင်ရင်ကြယ်သည် ပုပုဝဝ ဆရာကြီးရွှေ ခေါ် ချန်ရွှေကို လှမ်းကြည့်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

‘ဒဲဒဲအကြောင်းကို ဟိုမိတ်ဆွေ ပြောပြီးရောပေါ့’

‘ပြောပြီးပါပြီ။ ကျုပ်တပည့်တွေ ခင်ဗျားကို မမြင်မတွေ့ သတိမထားမိခဲ့တာဟာ အပြစ်တင်စရာ မဟုတ်တော့ဘူး မြင်တွေ့ ခဲ့ရင်လည်း ခုလိုအခြေအနေမျိုးမှာ ခင်ဗျားကို မှတ်မိမှာ မဟုတ်ပါ ဘူး။’

‘ဖြစ်နိုင်စရာအကြောင်း ရှိပါတယ်’

‘ဒါနဲ့ မိတ်ဆွေက အကျိုးနက်နှစ်ယောက်နဲ့ စိုက်ဝါဆိုကို ပတ်သက်သူတွေလို့ ပြောချင်ပါသလား။’

'ဟဲဟဲ... သတ္တမနတ်မင်းက အတော်လေး သိမြင်ထားသားတဲ့ ဒီတော့ ကျုပ် အစအဆုံး ပြောပြပါမယ်'

မင်ရင်ကြယ်သည် တူးမြောင်းဘေးမှ အတွေ့အကြုံ အလုံးစုံကို အသေးစိတ် ပြောပြတော့သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်များနှင့် ဝတ်သက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူတား အင်္ကျီစိမ်းအဘိုးကြီးအဖြစ် ပြောပြသည်။ ထို့နောက်...

'ဒီကိစ္စကို သတ္တမနတ်မင်းလည်း အတော် သိပြီးပါပြီလို့လွတ်စုံစမ်းမှုလည်း ပြုပြီးပါပြီ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအပြုအမူကို အဲဒီလူ သိသွားတယ်။ ဆက်ပြောရမယ့်စကားတွေက အမင်္ဂလာစကားတွေဖြစ်နေတော့ ဆက်မပြောချင်တော့ပါဘူး'

ကျို့ကုံးချွင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း...

'ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်လူတွေ ပညာနုစာ အမှန်ပဲ၊ ကံကောင်းလို့ အားလုံး အစမပျောက်ခဲ့တာပဲ'

'မြင်းကောင်း ခွာလိပ် ဖြစ်တတ်စမြဲပါဗျာ၊ ကျုပ်တောင်သတိထားနေလွန်းလို့ ခုလို အသတ်ရှင်နေတာပါ။ ခု ကြာရောက်လာတဲ့ စိုက်ဝါထိုမှာ သီးခြားရည်ရွယ်ချက် ရှိဦးမယ်လို့ ယူဆပါတယ်'

'ကျုပ်တော့ ဘာရယ်လို့ မတွေးမိသေးဘူး၊ တွေးလို့လည်း မရသေးဘူး'

'အရေးကြီးတာက သတိမပြတ် စောင့်ကြည့်နေဖို့ပဲ'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ မသက်သေရအောင်တောင်းတာတွေထော'

တွေ့နေပါတယ်။ သူပြောတဲ့ ဆေးဘက်ဟာ ထူးဆန်းလွန်းပါတယ်ဗျာ၊ သိုင်းလောကမှာ တစ်ခါမှ မကြားဖူးသေးဘူး'

'ဘယ်လို ဆေးဘက်မို့လဲဗျာ'

'လူဗျာ၊ လူမှ ရွှေမြို့တော်မှာမွေးသူ ဖြစ်ရမယ်တဲ့၊ မွေးရက်မွေးလကလည်း ဆယ့်နှစ်လ၊ နှစ်ဆယ်ရက်၊ ညသန်းခေါင်မွေးဖြစ်ရမယ်တဲ့၊ အသက်ကလည်း နှစ်ဆယ်လေးနှစ်ထင်တင်း ပြည့်နေရမယ်တဲ့၊ နောက် ဆံပင်ရယ်၊ လက်သည်းရယ်၊ သွေးရယ်၊ တျင်ငယ်ရယ်...'

'ထို့... သူက ဒီလိုပဲ ပြောသလား'

'အသေအချာ ပြောတာပါပဲ'

ကျို့ကုံးချွင်က အထက်ပါဆေးသတ်ကို တစ်ခေါက်ပြန်ပြောသည်။

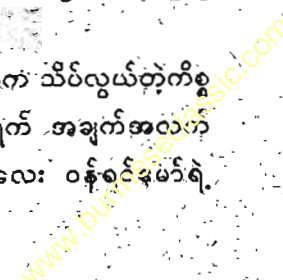
မင်ရင်ကြယ် နှာခေါင်းရှုံ့နေမိတော့သည်။

'ပေါက်ကရတွေဗျာ၊ ဒါကို သတ္တမနတ်မင်းက ကတိပေးလိုက်တယ်လား'

'ပေးလိုက်ပါတယ်'

'အိုး... သူပြောတာ မှန်တယ်ပဲ ထားဦး၊ အဲဒီလူကို ဘယ်လိုလုပ် ရှာမလဲ'

'ဟားဟား... လွယ်ပါတယ်၊ ဒီကိစ္စက သိပ်လွယ်တဲ့ကိစ္စပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူပြောတဲ့ မွေးရက် အချက်အလက်တွေဟာ ကျုပ်ရဲ့စိတ်ဆွေညီလေး သခင်လေး ဝန်ခင်မုန်ရဲ့

မွေးရက် မွေးချိန်နဲ့ တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်နေလို့ပေါ့ဗျာ၊ အားဟာ ကြားရသောစကားကြောင့် မင်ရင်ကြယ် မျက်လုံးပြို သွားသည်။

မင်ရင်ကြယ်က မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ်လုပ်ပြီး ထပ်မံ သည်။

‘နေပါဦး၊ သူက ဝန်ရင်မော်ကို အာဖြစ်လို့ ရှာနေတာလဲ မွေးနေ့မွေးရက်တွေကိုကော ဘယ်လို သိနေတာလဲ’

‘ဒါက သူ့ကိုစွဲ သူ့အစွမ်းပါ၊ မိတ်ဆွေလည်း ဒီကိစ္စကို သိဖို့ အခက်အခဲ မရှိလှပါဘူး’

ကျိုကူးချင်က သွေးမအေးစွာ ပြောတော့သည်။ ယခုအချိန်၌ သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထိုသည် အတောင်

တပ်ပြီး ပျံသန်းပြေးသော်လည်း လွတ်လမ်းမရှိတော့ပြီတည်း။ မင်ရင်ကြယ်သည် သက်ပြင်းကို တင်းခနဲ ချလိုက်ပြီး

‘ဝန်ရင်မော်ကို သူ့လက်ထဲ အပ်လိုက်ပြီလား’
‘သတ္တမနတ်မင်း ယုံနေလား’

‘ဟဲ့ဟဲ့... ဝန်ရင်မော်ကို သူ့ တကယ်သတ်ချင်ရင် ထိပ်ထန်းဟိုတယ်မှတည်းက သတ်ပြီးပြီပေါ့ဗျာ၊ ခုလို အသေ

ခံပြီး ထာမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်တော့ ခုလဲ သူ အသေမခံ ဝံ့ပါဘူး’

‘ဒီလိုဆိုရင် သူ ဒီကို လာတဲ့အကြောင်းက...’

‘ကျုပ် သုံးနေနဲ့ သုံးညတိတိ စောင့်ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထား ပါတယ်၊ အချိန်စေ့မှ လိုအပ်သလို စာရင်းရှင်းမယ်၊ အဲဒီအခါ ကျရင် ဘယ်သူကမှ အပြစ်မတင်တော့ဘူး’

ကျိုကူးချင်၏ မျက်နှာအမူအရာသည် ထမုဟုတ်ချင်း အေးစက်စင်းမာလာသည်။ မင်ရင်ကြယ်က

‘ဒါတော့ ဒါပေါ့ နတ်မင်း၊ ဒါပေမယ့် သူ့အက်က လက်ဦး သွားနိုင်တယ်’

သူပြောတဲ့ သူ့တောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း လက်ရွေးစင် အဆင့် နှင့် သိုင်းသမားတွေကို တာဝန်ပေး စောင့်ကြပ်ခိုင်းလိုက်ပါပြီ’

‘အင်း... တော်ပါတယ်၊ တော်ပါတယ်၊ သတ္တမနတ်မင်း အာ တကယ် အမြော်အမြင်ကြီးသူပါပဲ’

‘ဟဲ့ဟဲ့... ဒါနဲ့ မိတ်ဆွေရဲ့ သဘောထားကို ပြောပါဦး’
‘ကျုပ်က သူ့ကို သတိထားမို့ လာအကြောင်းကြားတာပါ’

‘ကုတ်ကု၊ ခုလို သိရလို့ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’
‘ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် စေတနာ ထက်သန်ခဲ့

ပေမယ့် ခင်ဗျား သိသယ ရှိလိမ့်မယ်ဆိုတာကိုတော့ ထွက်မိထား မိတယ်’

‘ဒါများ အဆန်းလုပ်လို့ဗျာ၊ ကျုပ်က ကျုပ်မိတ်ဆွေ ညီလေးအတွက်ကော၊ ကျုပ်အတွက်ပါ အမြဲ သတိရှိနေရမယ့်လူပါ။

အစ်ချိန်တစ်ခါ ပေါ့ဆမိတာနဲ့ အကြီးအကျယ် အန္တရာယ်တွေ့ခဲ့ ပြီးပဲ၊ ဒီတော့ လမ်းဟောင်းအတိုင်း လျှောက်ပြီး ယညမခံ

တော့ဘူးပေါ့ဗျာ'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ သိုင်းလောကသားဆိုတာ သတိလတ်လွတ်လို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ သတိတစ်ချက် ဘဝတစ်သက် ဆိုတဲ့စကားလည်း ရှိသားပဲ'

'ခင်ဗျားလာတာ ဒီကိစ္စတင်ပဲလား'

'သတ္တမနတ်မင်းက ဘယ်လိုထင်နေလို့လဲ'

'မိတ်ဆွေရဲ့လာခြင်းဟာ ပြဿနာတစ်ခုထဲလို့ မယူဆပါဘူး၊ ကျွန်နေပါသေးတယ်'

'ထိုင်ရှိခိုးဖို့တောင် ကောင်းနေပါလား'

'ကျုပ်အထင် မှန်နေပြီလား'

'ဟဲတဲ... ခင်ဗျားလူတွေ ဘေးဖယ်ခိုင်းလိုက်ပါ'

'မလိုပါဘူး၊ ဝန်ရင်မော်ဟာ ညီလေးတစ်ယောက်ပါ၊ ကျန်တဲ့လူတွေကလဲ ကျုပ်ရဲ့ သစ္စာရှိသွေးသောက်တွေပါ'

'မင်ရင်ကြယ်က ဘာမျှ မပြောတော့ပေ'

'အင်္ကျီလက်အိုးထဲမှ ဝှက်ယူလာသော ပစ္စည်းကိုသာ ထုတ်ဖော် ယူလိုက်တော့သည်။'

'သတ္တမနတ်မင်း... ဒီပစ္စည်းကို မှတ်မိပါသလား'

'မင်ရင်ကြယ်က ပိန်လိန်နေသော ငွေအရက်ခွက်ကို လက်ခါးပေါ် တင်ပြလိုက်သည်။'

'အရက်ထည့်သောက်တဲ့ ငွေဖလားပဲ၊ သိပါတယ်'

'ကောင်းပြီ... ဒီငွေဖလားကို ဘယ်တုန်းက ဘယ်သူ

'ဒါ့ခဲတယ် ဆိုတာတိုကော မှတ်မိပါသလား'

'သတ္တမနတ်မင်း ကျိုးကုံးချင်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး လေးအနက် စဉ်းစားလိုက်သည်။'

'ထိုစဉ် တချိန်လုံး ငြိမ်သက်နေသော မေမုန်ချူးက ဖြတ်ဖြာလာသည်။'

'မိတ်ဆွေ၊ ကျွန်မကို ခဏလောက် ပေးပြပါ'

'မင်ရင်ကြယ်က ငွေဖလားကို လက်နှစ်ဘက်နှင့်ကိုင်ပြီး တစ်ရီတသေ ပေးသည်။'

'မေမုန်ချူးသည် ပိန်လိန်နေသော ငွေဖလားအရက်ခွက်ကို ကိုင်ကြည့်နေရင်း လက်ဖျားလေးများ တဆတ်ဆတ်တုန်လာ သာသည်။'

'ဒါ... ဒါဟာ ကျွန်မတို့ မိလ္လာပွဲညက ကျွန်မရဲ့ သတို့မိခင် ခန်းဆောင်ထဲမှာ သုံးခဲ့တဲ့ ငွေဖလားအရက်ခွက်ပဲ၊ ဒီဖလားမှာ အရက်မျိုးစုံ ထည့်ပြီး သောက်ခဲ့ပါတယ်'

'မင်ရင်ကြယ်၏မျက်လုံးအစုံသည် သိသိသာသာကြီးကြီး ထောက်ပြောင်လာသည်။'

'ဟုတ်တယ်၊ ဒီငွေခွက်ပဲ'

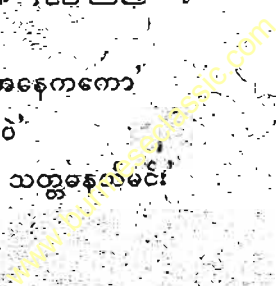
'ကျိုးကုံးချင်သည် ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ထိုင်နေလိုက်တော့သည်။'

'ဒီငွေဖလားဟာ ညီမလေးတို့ အသုံးပြုခဲ့တဲ့ ငွေဖလား

... ဟုတ်လား၊
 'ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်မတစ်ဆင့်
 ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင်တဲ့ ငွေဖလားပါ'
 မေမုန့်ချင်အသံသည် သိသိသာသာကြီး တုန်လင်း
 လေပြီ။
 ကျိုးကုံးချင်သည် အသက်ရှုကျပ်သွားဟန်နှင့် သက်ပြင်း
 မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး-
 'ခင်ဗျားက ဒီငွေဖလားကို ဘာဖြစ်လို့ သိမ်းထားတာ
 ဘယ်လိုလုပ် ရထားခဲ့တာလဲ'
 ကျိုးကုံးချင်၏မျက်နှာသည် သိသိသာသာကြီး နီရဲနေ
 လေပြီ။
 'ကျုပ် အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြပါမယ်၊ အဲဒါ မင်္ဂလာ
 တုန်းက ဧည့်မှတ်တမ်းကို ပြန်လှန်ကြည့်ပါ။ 'လေလွင့်သူ လျှိုယီယု
 ဆိုတဲ့ နာမည်ကို တွေ့ပါလိမ့်မယ်၊ အဲဒီနာမည်ဟာ ကျုပ်ဝဲ၊ အဲ
 နာမည်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ဟန်ဆောင်နာမည်ပဲ၊ လာတာတော့ အထွေ
 သက်သက် လာခဲ့တာပါ။ ကျုပ် ယူလာတဲ့ လက်ဖွဲ့ပစ္စည်း
 အပ်နှံပြီး ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်တဲ့အချိန်မှာ သတိုးသမီးအဆောင်
 မှာ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်နေပါပြီ၊ ဒီနောက်မှာ အမှတ်မထင်ဘဲ ပစ္စည်း
 တစ်ခုကို တတ်နင်းမိခဲ့တယ်၊ အဲဒီပစ္စည်းဟာ ဒီငွေဖလားပဲ၊ တ
 အကျီလက်အိုးထဲ ဝှက်ပြီး ယူလာခဲ့တာပါ'
 'ဒီငွေဖလားက ဘယ်လောက်များ တန်ဖိုးရှိလို့လဲဗျာ

'ဟင်းဟင်း... ကျုပ် ဒီငွေဖလားကို ယူခဲ့တာဟာ
 လောဘလောဘတိုက်ပြီး ယူခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး'
 'ဆက်ပြောပါ မိတ်ဆွေ'
 'သတ္တမနတ်မင်း၊ သေသေချာချာ ကြည့်စမ်းပါ
 သတ္တမနတ်မင်းက ဝိန်လိန်နေသော ငွေဖလား အရက်
 ခွက်ကို ယူကြည့်သည်။ ဖင်ပြန်ခေါင်ပြန် ကြည့်သည်။
 မင်ရင်ကြယ်က လှမ်းပြောသည်။
 'ဘာထူးခြားသလဲ သတ္တမနတ်မင်း'
 'တခြား ငွေဖလားအရက်ခွက်တွေနဲ့ အတူတူပဲ
 'ဘာတူတာလဲ သတ္တမနတ်မင်း'
 'မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲဥက အသုံးပြုခဲ့တဲ့ ငွေဖလားအရက်
 ခွက်တွေနဲ့ တူတယ်ပြောတာ'
 'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါအပေါ်မပဲပါ။ သေသေချာချာ ချိန်ဆ
 ကြည့်ရင်တော့ အဲဒီငွေဖလားအရက်ခွက်တွေနဲ့ မသိမသာ ပေါနေ
 တာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်'
 'မိတ်ဆွေ ဘယ်လိုလုပ် သိနေတာလဲ'
 'တစ်ခြား ငွေဖလား ငွေအရက်တွေနဲ့ ယှဉ်ပြီးကြည့်ခိုလို့ပဲ'
 'မိတ်ဆွေ' တော်တော်စေ့စပ်တာပဲ
 'ထပ်စေးပါရဗေ၊ အထဲက အခြေအနေကကော'
 'ထစ်ခြား ငွေဖလားတွေအတိုင်းပါပဲ'
 'သေသေချာချာ ထပ်ကြည့်စမ်းပါ သတ္တမနတ်မင်း'

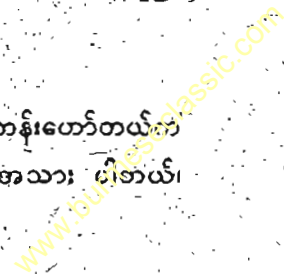
ကျွန်တုံးချွင်က သေသေချာချာ ထပ်ကြည့်သည်။
 'တွေ့ပြီ၊ ဖင်ဘက်မှာ အပ်ဖျားလောက် ဆံပင်ချည်
 လောက်ရှိတဲ့ အပေါက်လေးတွေ ရှိနေတယ်'
 'သတ္တမနတ်မင်း မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒါဟာ ထူးခြားချက်ပဲ'
 'မိတ်ဆွေရဲ့အမြင်က'
 'သတ္တမနတ်မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါ၊ သတ္တမနတ်မင်းဟာ
 အမြော်အမြင်ကြီးမားတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။'
 မင်ရင်ကြယ်က ပါးပါးနပ်နပ်ပြောသည်။ ကျွန်တုံးချွင်က
 အဝေးကို ငေးနေလေတော့သည်။

အခန်း (၁၆)

သံသယ တရားနာ

ကျွန်တုံးချွင်၏မျက်နှာသည် သိသိသာသာ တင်းမာလာ
 သည်။
 'တျှပ်မိတ်ဆွေ ညီလေးကို ဒုက္ခပေးခဲ့တာ ဒီအရက်
 လားပဲ'
 'သေချာပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ဘယ်ဟိုတယ်က တာဝန်ယူပြီး
 အရက်ချွတ်ပေးပါသလဲ'
 'ထိပ်တန်းဟိုတယ်ပါ'
 'သတ္တမနတ်မင်း သတိထားရမှာက ထိပ်တန်းဟော်တယ်က
 အရက်ဖလားတွေဟာ ပန်းထိမ်ဆိုင် အမှတ်အသား ပါတယ်။

တိုတယ် အမှတ်အသားလဲ ပါတယ်၊ ပုံသဏ္ဍာန်၊ အရောင်အသွေး
တူပေမယ့် မတူတာ ရှိနေတယ်၊ ဒီအရက်ဖလားမှာတော့ ဘာစား
မပါဘူး။

‘ဟုတ်တယ်’

ကျွန်းကူးချင်က အရက်ဖလားကိုကြည့်ရင်း ခေါင်းညှိတ်
သည်။

မင်ရင်ကြယ်က ဆက်ပြောသည်။

‘ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခုန်ဖန်းကို စုံစမ်းကြည့်ပါတယ်
ခုန်ဖန်းဟာ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ သူ့ကို သိုင်းပညာ
ရှင်ကြီး ဖြစ်နေမှန်း သိခွင့်ရခဲ့တယ်’

‘ဪ... ဪ... သူက လျှို့ဝှက်သိုင်းသမားတို့
တော်တော်ပီရိတုလုပ်ပဲ ဟေ့... ခုန်ဖန်းကို သိုင်းလောကသားမှန်
တယ်သူ သိထားသလဲ’

ကျွန်းကူးချင်က တစ်ဆက်တည်း သူ့လူတွေကို လှမ်းမေး
လိုက်သည်။

‘သေမိသွား သခင်ကြီး’

ဆရာကြီးရွှေခေါ် ချန်ရီးနှင့် အင်္ကျီနက်ဝတ် ပိန်ပိန်ရှည်
ရှည်ဇာတ ကမန်းကတန်း လှမ်းဖြောသည်။

ကျွန်းကူးချင်၏မျက်နှာ ပိုပြီး တင်းမာသွားသည်။

‘မင်းတို့မျက်စိတွေ ဘာလုပ်ဖို့ ဖွင့်ထားတာလဲ၊ မင်းတို့
နှစ်ယောက်လုံးနဲ့ သူနဲ့ အကျွမ်းဝင်နေပြီပဲ၊ အရက်အတူစသောက်ပြီး

တေးသံ အတုနားထောင်ခဲ့ကြတာဟာ ဒိမ်ယူဖို့ မဟုတ်ဘူးကွဲ့
အင်္ကျီဖြူဝတ် ပုပုဝဝ ဆရာကြီးရွှေ ခေါ် ချန်ရီးသည်
ရွှေတိုတစ်လှမ်းထိုးပြီး အရစွန့် ပြောလာသည်။

‘ဟိုမိတ်ဆွေ ပြောတာကို ကျုပ် မယုံဘူး သခင်ကြီး’

‘ဘာတွေး ဒီညည်သည်က တို့တိုလာပြီး လိမ်ဝံ့ပါမလား’

‘သခင်ကြီး သေသေချာချာ စဉ်းစားစေချင်ပါတယ်’

ဤတွင် မင်ရင်ကြယ်က ဝင်ပြောလာသည်။

‘မဟုတ်ရင် ကျုပ်ခေါင်း ဖြတ်ပေးမယ်၊ ကျုပ်စကားကို

ကျုပ် တာဝန်ယူတယ်’

‘မင်တို့ ကြားပြီလား’

ကျွန်းကူးချင်က အေးစက်စက် လှမ်းပြောသည်။

အင်္ကျီဖြူ ပုပုဝဝ ဆရာကြီးရွှေ ခေါ် ချန်ရီးသည် မျက်နှာ

ညှိုးသွားသည်။

‘ကျုပ်တို့ သတိပေါ်ဆဲတော့ကို ခွင့်လွှတ်ပါသခင်ကြီး’

‘ဒီလိုဆိုရင် ခုန်ဖန်းတို့ သွားခေါ်ခွဲ’

မင်ရင်ကြယ်က ခေါင်းရမ်းပြီး ဝင်ပြောသည်။

‘နောက်ကျသွားပါပြီ သတ္တမနတ်မင်း၊ သတ္တမနတ်မင်း

ခြေတစ်လှမ်း နောက်ကျသွားပါပြီ၊ ခုန်ဖန်း ထိပ်တန်းတိုတယ်မှာ
မရှိတော့ဘူး၊ မန်မန် လို့ခေါ်တဲ့ တေးသည်မလေးကိုပါ ခေါ်သွား
ပါပြီ၊ သူတို့ ဘယ်သွားတယ်ဆိုတာကိုလဲ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး’

‘ဘာ... သူတို့ ထွက်သွားပြီ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် အကြီးအကျယ် ဖဲရွဲလို့ ဟိုတယ်ကြီးကို တစ်ခြားလှလက်ထဲ လွှဲအပ်သွားခဲ့တယ်လို့ သိခဲ့ရတယ်’
‘တောက်... ဒီလောက်တောင့်မှ တိုက်ဆိုင်နေရသတဲ့ လားဗျာ’

ကျွန်းကုန်းချင်သည် မကျေမနပ် ရေရွတ်လိုက်တော့သည်။
အင်္ကျီဖြူ ပုပုဝဝနှင့် အင်္ကျီနက် ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်တို့လည်း ငြိမ်နေကြလေပြီ။

‘ကျုပ်ဟာ ယန်ကျွန်းမြို့မှာ မြက်ပင် ဘယ်နှစ်ပင် ရှိတယ် ဆိုတာတောင် သိထားတဲ့လူပါဗျာ ခုတော့ တောက်...’

ကျွန်းကုန်းချင်၏ မကျေမနပ် တောက်ခေါက်သံသည် အခန်းတစ်ခန်းလုံး မြည်ထွက်သွားသည်။

မင်ရင်ကြယ်က ခပ်အေးအေး ထပ်ပြောသည်။

‘ဒုတိယသခင်လေး ဝန်ရင်မော် လုပ်ကြံခံရတာနဲ့ ထိပ်တန်းဟိုတယ် ပတ်သက်မှု ရှိနေရင် သူတို့လဲ သတိရှိနေကြမှာပါပဲ’

‘မိတ်ဆွေက ခုန်ဖန်း ထွက်သွားတာကို ဒီပြဿနာကြောင့်လို့ ယူဆသလား’

‘တိတိကျကျတော့ စွပ်စွဲလို့ မရပါဘူး၊ ဖြစ်နိုင်ချက်ကတော့ ရှိနေတယ်’

ကျွန်းကုန်းချင်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို အတွေးနက်လိုက် ပြန်၏။

ထို့နောက် တုံ့ထန်းကျကို လှမ်းခေါ်သည်။

‘တုံ့ထန်းကျ ခဏလာဦး’

တုံ့ထန်းကျသည် အနောက်ဆောင်ဘက်မှ ခြေလှမ်းကျတိုနှင့် လျှောက်လာသည်။

ကျွန်းကုန်းချင်အနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် ဦးညွတ်ပြီး ပြောလာသည်။

‘သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထိုအတွက် အားလုံးအဆင့်သင့် ဖြစ်ပါပြီ သခင်ကြီး’

‘တောင်းပြီး၊ သူ့ကိစ္စ အသာထားဦး၊ ထိပ်တန်းဟိုတယ်ရဲ့ မူလပိုင်ရှင် ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိချင်တယ်၊ ဘယ်မှာ ရှိနေသလဲ ဆိုတာလဲ သိချင်တယ်၊ တွေ့ရင် တပါးတည်း ခေါ်ခဲ့၊ မတွေ့ရင် သတင်းအမြန်ပို့’

‘စိတ်ချပါ သခင်ကြီး’

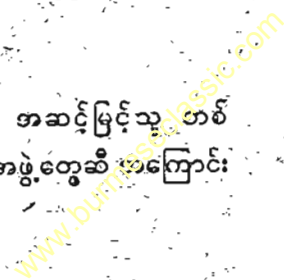
တုံ့ထန်းကျက ချက်ချင်း ထွက်ခွာဟန်ပြင်အည်။

မင်ရင်ကြယ်က တုံ့ထန်းကျကို လက်နှင့် လှမ်းတားပြီး အလျင်စလို ပြောသည်။

‘နေပါဦး မူလပိုင်ရှင်နဲ့ ခုန်ဖန်းဟာ တစ်ဂိုဏ်းတည်း ဖြစ်နေရင် သူလဲ ပြေးပြီပေါ့ဗျာ၊ တစ်ဂိုဏ်းတည်း မဟုတ်ဘူးဆိုရင်လဲ မေးလို့မြန်းလို့ ရတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘အကြံပေးစမ်းပါဦးဗျာ’

‘မိတ်ဆွေဟာ’ သိုင်းလောကမှာ အဆင့်မြင့်သူ ဟစ်ယောက်ပါ၊ ဒီတော့ အပေါင်းအသင်း ဂိုဏ်းအဖွဲ့တွေဆီ အကြောင်း

၆၂ ① တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ကြားစာ ပို့သင့်တယ်၊ မမ်းပေးဖို့နဲ့ ဟန်တားထားနိုင်ဖို့ပေါ့ဗျာ'

'မိတ်ဆွေရဲ့ အကြံပေးချက်ဟာ ကောင်းတဲ့အကြံပေးချက်ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ခုန်ဖန်းအတွက်နဲ့ သိုင်းလောကသားအများအပြား လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်ကြရမယ်ဆိုတော့...'

'ဒါက သတ္တမနတ်မင်းရဲ့ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စပဲဗျာ'

'ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ်၊ မိတ်ဆွေရဲ့ အကြံပေးမှုကို ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်၊ က... ဝိတာဝန်ကို တုံ့ထန်းကျကပဲ တာဝန်ယူဖို့ ဖြေရှင်းပေးပါ'

ကျိုးတုံးချင်က ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချသည်။

တုံ့ထန်းကျကလည်း 'ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်ကြီး' ဟု ဆိုပြီး ခေါင်းငုံ့ထွက်သွားသည်။

'မိတ်ဆွေ အရှင် မမ်းခဲပါ'

မင်ရင်ကြယ်က သတိထပ်ပေးသည်။

တုံ့ထန်းကျက နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး...

'စိတ်ချပါစိတ်ဆွေ၊ စိတ်ချပါ၊ ကျုပ်သဘောပေါက်ပါတယ်'

တုံ့ထန်းကျသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ဧည့်ခန်းအောင်ထဲမှ ခပ်သွက်သွက် ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ကျိုးတုံးချင်သည် တုံ့ထန်းကျ ထွယ်ဖျောက်သွားသည်နှင့် တကွတကွတ် ရေရွတ်လိုက်ပြန်သည်။

'အင်း... ခုန်ဖန်းတို့သာ မမ်းမိခဲရင် လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ဖော်ထုတ်နိုင်လဲ ကုလံစားတော့ ချေနိုင်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါနဲ့ မိတ်ဆွေ မင်ရင်ကြယ်က ဒီကိစ္စမှာ အာဖြစ်လို့ တက်ကြွနေတာလဲ'

'ဟဟ... သတ္တမနတ်မင်းက ကျုပ်ရဲ့ တစ်ကြိမ်ကို နှစ်သက်လို့လားဗျာ'

'ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ကျုပ်ဟာ သိုင်းလောကရဲ့ ကောင်းကျိုးအတွက်ဆိုရင် အနက်ရောင်သိုင်းသမား အဖြူရောင်သိုင်းသမား မခွဲခြားတတ်ပါဘူး၊ ဘယ်သူ့ဆီလိုက်လို့လဲလဲ ကြိုဆိုပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မိတ်ဆွေ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်စေတနာစားရတာလဲ ဆိုတာကိုတော့ သိချင်တာ အမှန်ပဲ'

ကျုပ် ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်၊ တကယ်တော့ ကျုပ်ဟာ သိုင်းလောကရဲ့ တောင်းရာကောင်းကျိုးကို ဆောင်ရွက်နေတဲ့လူပါ။ သိုင်းလောကမှာရှိနေတဲ့ ဒုစရိုက်သားတွေကိုလဲ ရှင်းလင်းပစ်ဖို့ လှုပ်ရှားနေတဲ့လူပါ။ နှောက်တစ်ခက် ထပ်ခေတ်မှာ နှစ်ယောက်လို့ ချီရလောက်အောင် ထင်ရှားနေတဲ့ သိုင်းသမားကြီးနှစ်ယောက်ကို ချည်းမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဆန္ဒ ပြီးတော့ ဝန်ရင်မော်ဟာ ကျုပ်အပေါ် ကျေးဇူးရှိခဲ့ဖူးတယ်'

'ဪ... ဪ... ဒီအချက်ကိုတော့ ကျုပ်မိတ်ဆွေ ဦးလေးက ထုတ်ဖော်မပြောပြဖူးသေးပါဘူး'

'မဆန်းပါဘူး သတ္တမနတ်မင်း၊ ဝန်ရင်မော်ဟာ လူကြား ခပ်ယောက်မဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့ကိုယ်သူ နှိမ်ချနေတဲ့လူပါ၊ သူ့အများ'

အပေါ် ဘယ်လို ကျေးဇူးကြီးခဲ့ကြီးခဲ့ ထုတ်ပြောတတ်တဲ့ ညဉ့်လှပါဘူး။

‘သဘောပေါက်ပါပြီ မိတ်ဆွေ့က... မိုးတောင်အထက်မှာ ချုပ်လာပြီ၊ မိတ်ဆွေ့ အနားယူဖို့ အချိန်တန်ပါပြီ’

ကျွန်းကားချင်သည် စကားဖြတ်ပစ်ပြီး အတိုဖြူနှင့် ပုပုလူကို လှမ်းပြီး ပြောသည်။

‘ချန်ရိုး၊ သူ့ရဲကောင်းမိတ်ဆွေ့ မင်ရင်ကြယ်အတွက် အခန်းနေရာ ပြင်ဆင်ပေးလိုက်ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်ကြီး’

ပုပုဝဝ ချန်ရိုးသည် မင်ရင်ကြယ်ကို ခေါင်းညိတ်ဖြင့် ဦးဆောင်ထွက်သွားသည်။ မင်ရင်ကြယ်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ငြိမ်ဆန်ခြင်း မပြုဘဲ ခပ်သွတ်သွတ် လိုက်သွားသည်။

ချန်ရိုးမဆောင်ထဲမှ ထွက်ပြီးနောက် လက်ဝဲဘက် အဆောက်အအုံဘေးမှ ကပ်သွားကြသည်။ မင်ရင်ကြယ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်ပြီး လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

‘မင်ရင်ကြယ်သည် မျက်လုံးကို အငြိမ်မထားသကဲ့သို့ ပါးစပ်ကလည်း မငြိမ်ပေ။’

‘အင်း... ကျုပ်ဟာ သိုင်းလောကနဲ့ ကင်းကွာနေတာ နှုတ်ကြားသွားပြီ၊ ဒီအဆောက်အအုံကို မြိမ်ရတော့ ဆန်းနေသလို ဒီလိုအဆောက်အအုံမျိုး တည်ဆောက်နိုင်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး သတ္တမနတ်မင်း တော်တော်အကုန်အကျခံနိုင်တယ်’

ပုပုဝဝ ချန်ရိုးက လှည့်ပြောလာသည်။

‘ရွှေကျောင်းပြောင်ပြောင် ဝမ်းခေါင်ခေါင် ဆိုတာ အဲဒါပဲ မိတ်ဆွေ့ရဲ့၊ သူ ချမ်းသာသမျှ သူ့မိတ်ဆွေ့ညီလေးရောဂါကုတာနဲ့ ချန်သလောက်ရှိနေပြီ’

‘ဪ... ကျုပ်တော့ အဲဒီလိုစေတနာမျိုးကို လေးစား ခဲ့မဆုံးဘူး’

‘စေတနာက မရှိသလောက် ရှားပါ့ကယ်’

‘ဪ... ဒါနဲ့ နောင်ကြီးကို သတ္တမနတ်မင်း ခေါ် ခိုက်သံ ကြားမိပါတယ်၊ နောင်ကြီး ဘွဲ့နာမည်က ချန်ရိုး ‘ပြုံး’ နတ်နာ နတ်ဆိုး ချန်ရိုး’ ဟုတ်ပါတယ်နော်၊ လက်စသတ်တော့ နောင်ကြီးဟာ နာမည်ကျော် သူ့ရဲကောင်းကြီးကိုး’

‘သူ့ရဲကောင်းလို့ မခေါ်ဝါနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်ဟာ အစက အနက်ရောင် သိုင်းလောကသားပါပဲ၊ ဒါကြောင့် အဖြူရောင် သိုင်းသမားတွေရဲ့ မုန်းတီးမှုကို ခံခဲ့ရပါတယ်၊ နောက်မှ သတ္တမ နတ်မင်းနဲ့ တွေ့ပြီး သတ္တမနတ်မင်းရဲ့ တပည့်အဖြစ် လက်ခံခဲ့ နားပါ၊ နတ်ဆိုးကြီးလို့ မခေါ်ရင် ကျေနပ်လို့ မဆုံးတော့ပါဘူး’

ရွှေချန်ရိုးက ခံစားချက်ရှိစွာ ပြောလာသည်။ မင်ရင်ကြယ် နှုတ်လိုက်မိသည်။

‘ဝမ်းသာစရာသတင်းပဲ၊ သိုင်းလောက ကောင်းကျိုးကို ခမ်းဆောင်လာလို့ အထူးလေးစားပါတယ်၊ ယောက်ျားကောင်း ယောက်ျားမြတ်တွေဟာ လောကကောင်းကျိုးကို အသက်ပေး

ထမ်းဆောင်သူတွေပါ။ ဒါနဲ့ ကျန်တဲ့ ဟိုမိတ်ဆွေကကော့ဗျာ’
 ‘သူကတော့ ကျုပ်နဲ့အမြဲမကွာ ရှိခဲ့တဲ့ ညီလေ၊ အလျင်ထဲ
 မျက်နှာအေးနတ်ဆိုး စွန်းပုရွှေက’ လို့ ကျော်ကြားခဲ့သူပေါ့
 ‘ဪ... ဪ... ဟိုတုန်းက သရဲရှစ်ယောက်တို့
 အနိုင်ယူခဲ့လို့ ကျော်ကြားခဲ့သူတွေကိုး’
 ‘ဟဲ့ဟဲ့... အဲဒါတွေ မပြောပါနဲ့တော့ဗျာ၊ ဟိုတုန်းက
 လုပ်ခဲ့ကိုင်ခဲ့တာတွေဟာ နာမည်ကြီးချင်လို့၊ ကိုယ်ကျိုးကို ရှေ့တန်း
 တင်ထားလို့၊ လောဘကြီးခဲ့လို့ လုပ်မိကိုင်မိတာတွေပါ’
 ရွှေချန်ရိုးက ရယ်ပြီး ပြောလာသည်။
 မင်ရင်ကြယ်သည် ခေါင်းစည်တံညိတ်လုပ်ရင်း စကား
 လမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်သည်။
 ‘ဒါနဲ့ သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ရဲ့ ဓင်လာလက်ထပ်ပွဲမှာ
 ခင်ဗျား ရှိနေပါသလား’
 ‘ဝန်ရင်မော်နဲ့ သတ္တမနတ်မင်းဟာ ညီရင်းအစ်ကိုတို့
 ချစ်ခင်သူတွေဗျာ၊ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ အသင့်ရှိမနေလို့ ဖြစ်ပါ့မလား’
 ‘ဒီလိုဆိုရင် သခင်လေးအတွက် အရက်ကို ဘယ်သူလာ
 တယ်ဆိုတာ မမှတ်မိဘူးလားဗျာ’
 ‘မိတ်ဆွေခေးခွန်းက’
 ရွှေချန်ရိုးသည် စကားမဆတ်ဘဲ တွေဝေသွားသည်။
 ‘ကျုပ်က သဲလွန်စ ရမလားလို့ မေးမိတာပါဗျာ’
 ‘ဟုတ်မိတ်မိတ်၊ ကျုပ် သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်

အဲ ဒီအချိန်က လူရွပ်တဲ့အချိန်ဗျာ၊ စည်လိုက်တာလည်း အချမ်းပါ
 ဒါကြောင့် ဘယ်သူ လာပို့တယ်ဆိုတာတောင် သတိမထားလိုက်
 မိဘူး’
 ‘အင်း... ဒီလိုဆိုရင် အရက်ပို့သူဟာ ဘယ်သူဆိုတာကို
 သတ္တမနတ်မင်းပဲ မေးကြည့်ရတော့မှာပဲ’
 ‘ဓမ္မနန္ဒာ့ကို မေးကြည့်မှ ကောင်းမယ်’
 ‘ဓမ္မနန္ဒာ့လည်း သိမယ် မထင်ပါဘူးဗျာ’
 ‘ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ’
 ‘ရှင်းပါတယ်၊ တချိန်က အိမ်ထောင်ဦး ညချမ်းအခါ
 ဆိုတော့ သတို့သမီး စိတ်လှုပ်ရှားနေမယ့်အချိန်ပေါ့၊ ခေါင်းကို
 လည်း ပိတ်နီစ ပတ်ထားရတဲ့အချိန်ဆိုတော့ မျက်စိရှေ့က အရာကို
 တောင် မြင်မှာမဟုတ်လို့ပေါ့ဗျာ’
 ‘ဟုတ်ပြီ၊ ခင်ဗျားပြောတာ သဘာဝကျတယ်၊ သတ္တမ
 နတ်မင်းကို မေးမှ ဖြစ်တော့မယ်’
 မင်ရင်ကြယ်နှင့် ရွှေချန်ရိုးတို့သည် စကားတပြောပြော
 နှင့် လျှောက်လာခဲ့ရာ တံခါးပေါက်တစ်ခုရှိရာသို့ ရောက်ရှိလာ
 ခဲ့ကြသည်။ ဘေးတစ်ဘက်တွင်မူ ခြံဝင်းကြီး ရှိနေသည်။
 ဝင်ရင်ကြယ်သည် ခြံဝင်းပတ်လည်တို့ အကဲခတ်လိုက်
 သည်။ ရောက်ရှိနေသောခြံဝင်းနေရာသည် သိပ်မကျယ်ဝန်းလှချေ၊
 သို့သော် သန့်ရှင်းပြီး သေသပ်သည်။ အခန်းငယ်လေးများကို လည်း
 တွေ့နေရသည်။

အခန်းဆောင်ကလေးများ၏ရှေ့တွင် ပန်းခင်းကလေးများ ရှိနေသည်။ ရွှေချန်ရိုးသည် အရှေ့ဘက်မှ အခန်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် အခန်းထဲမှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ အစေခံ ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။

‘အခန်းကို သန့်စင်ရှင်းလင်းပြီးပြီလား’
ရွှေချန်ရိုးက ထိုသူ့ကို ချက်ချင်း လှမ်းမေးသည်။
ထိုလူက...

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ပြီးပါပြီ ဆရာကြီး၊ ဒါဝေမယ့် ဆရာကြီး စစ်ဆေးကြည့်ပါဦး’

ရွှေချန်ရိုးက အခန်းတွင်း ဝင်ပြီး လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုသည်။ ထို့နောက် အပေါက်ဝတွင် ရပ်နေသော မင်ရင်ကြယ်ကို လက်ယပ်ပြလိုက်သည်။

‘မိတ်ဆွေကြီး၊ အထဲကို ကြွပါ’

မင်ရင်ကြယ်က ခေါင်းညိတ်ပြီး လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ အခန်းတစ်ခုလုံးကို အကဲခတ်သည်။ အခန်းသည် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သောအခန်းပင်။

အိပ်ရာခုတင်၊ စားသောက်ရန်စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်နှင့် ပန်းချီကားချပ်များကို သူ့နေရာနှင့်သူ စနစ်တကျ ထားရှိထားသည်။ မြတင်းပေါက်အပြင်မှ ဝင်လာသော လေနုအေးသည် ရင်ထိ

ငြိမ်းအေးစေသည်။ ခန့်ညားထယ်ဝါ့စူ မရှိသော်လည်း လှုပ်သေသပ်သောအခန်းဖြစ်သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ဟိုဟိုသည်သည် လှည့်ကြည့်ပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်သည်။

ရွှေချန်ရိုးက မင်ရင်ကြယ်ကို အကဲခတ်ပြီး မေးသည်။

‘ဘယ်နှယ်လဲ မိတ်ဆွေ၊ သဘောကျရဲ့လား’

‘ကျပါဗျာ၊ ဒီအခန်းဟာ အင်မတန် လှပပြီး သန့်ရှင်းသပ်ရပ်တဲ့ အခန်းပါ။ ကျုပ်တစ်သက်မှာ ဒီလိုအခန်းမျိုးနဲ့ တစ်ခါမှ မနေခဲ့ဖူးပါဘူး၊ ဒီအခန်းထဲ ရောက်နေရတာကို ဘုရင်နန်းတော်ထဲ ရောက်နေသလားလို့တောင် အောက်မေ့မိပါတယ်’

ရွှေချန်ရိုး ပြုံးသွားသည်။

အပြင်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာမင် မင်ရင်ကြယ်က လှမ်းပြောပြန်သည်။

‘နေပါဦး နောင်ကြီး ရွှေချန်ရိုးရဲ့ ဟိုသမားတော် စိုက်ဝါထိုတ ဘယ်အခန်း ဧရာကနေသလဲ’

သူက တောင်ဘက်အခန်းမှာပါ၊ မနုတ်ဖြန်ကျရင်တော့ တောင်ကုန်းဘေးက ဆေးကုခန်းဆီ ပြောင်းသွားရမှာပါ။ ဒုတိယသခင်လေးကို ဆေးကုဖို့လေ’

ရွှေချန်ရိုးက တစ်နေရာကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ပြောသည်။

မင်ရင်ကြယ်က ထိုနေရာကို လှမ်းကြည့်သည်။ တံဘိုပိတ်ထားသော အခန်းတစ်ခန်းကို တွေ့ရသည်။

ထိုအခန်း၏အသွင်အပြင်ကို မြင်ရရုံနှင့် သေသပ်သော
အခန်းဖြစ်မှန်း သိသာသည်။

ရွှေချန်ရိုးက လှမ်းပြောပြန်သည်။

‘ကဲ... မိတ်ဆွေကြီး မင်း၊ အနားယူလိုက်ပါဦး၊ တိစ္ဆာရုံရင်
အကြောင်းကြားပါ။ လိုအပ်တာမှန်သမျှ တျှပ် ဆောင်ရွက်ပေးပါ
မယ်၊ ကဲ... တျှပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦး’

ရွှေချန်ရိုးသည် စကားဆုံးသည်နှင့် အဖော်တစ်ယောက်
ခေါ်ပြီး ထွက်သွားသည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ရွှေချန်ရိုး၏ ကျောပြင်ကြီးကိုကြည့်ရင်း
ကျေကျေနပ်နပ် ပြုံးလိုက်သည်။ ထိုအပြုံးသည် အဓိပ္ပာယ် လေးနက်
သောအပြုံးပင်တည်း။

အခန်း (၁၇)

ဖုံးကွယ်ထားသောအတိတ်

မင်ရင်ကြယ်သည် လက်နှစ်ဘက်ကို နောက်ပစ်ပြီး ခေါက်
တံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။

ထိုနောက် စိုက်ဝါထိုအခန်းကို လှမ်းကြည့်သည်။

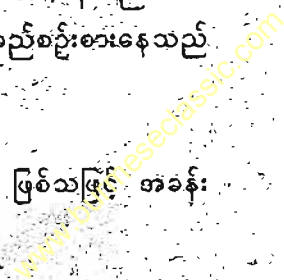
အခန်းတံခါး ဓပွင့်သေးချေ။

စိုက်ဝါထိုသည် အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး အိပ်နေသည်လော။

တောက်ကျစ်စဉ်းလဲသောအကြံများကို ကြံစည်စဉ်းစားနေသည်
လော။

မည်သူမျှ မသိချေ။

အချိန်သည် အမှောင်ကြီးစိုးနေပြီ ဖြစ်သဖြင့် အခန်း

တစ်ခုလုံး မှောင်နေသည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် အသင့်ရှိနေသောမီးအိမ်ကို မီးထွန်းလိုက်သည်။

မှောင်နေသောအခန်းသည် လင်းလင်းချင်းချင်း ဖြစ်လာသည်။

ထို့နောက် အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ပြီး တံခါးကို ဝှေ့လိုက်သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်ပြီးနောက် စိုက်ဝါးအခန်းရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။

ခြေသံကို တမင် ပြင်းပြင်းနင်းနင်းသည်။

လမ်းလျှောက်ရင်း ချောင်းတဟွတ်တဟွတ်ဆိုးရင်း အသံပေးသည်။

အခန်းရှေ့ရောက်သည်နှင့် တံခါးကို မတိုးမကျယ် ခေါက်ထိတ်သည်။

တုံ့ပြန်သံ မကြားရပေ။ မင်ရင်ကြယ် စိတ်ရှည်ပါသည်။ တံခါးကို သုံးလေးချက် ထပ်ခေါက်ပြီး ငြိမ်နေလိုက်သည်။ ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရပါ။

‘ဘယ်သူလဲ’ ဟူသည့်အသံ ထွက်လာသည်။

‘ကျုပ်ပါဗျ။ ဆေးဆရာ မိတ်ဆွေပါ’

အခန်းထဲမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားအသံများ ကြားရတော့သည်။ တံဆက်တည်းတွင်...

‘ဆေးဆရာအချင်းချင်း တွေ့ဆုံကြတာဟာ မကောင်းတဲ့ တွေ့ဆုံခြင်းပဲဗျ’ ဟူသည့် စကားသံပါ ကြားရသည်။

မင်ရင်ကြယ်က ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်မိသည်။

‘အင်း... မိတ်ဆွေကြီးရဲ့ ဝမ်းမန်းတသား ကြိုဆိုမှုကို ဘယ်တော့များမှ ရပါမလဲဗျာ၊ ကျုပ်က နောင်တော်ကြီးကို တွေ့ဆုံချင်လွန်းလို့ လာခဲ့တာပါ။ နောင်ကြီး ပိုက်ထားတဲ့ တံခါးချပ်နှစ်ချပ်ဟာ ကျုပ်ကို ဟန့်တားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆနေပါသလား’

‘ဟားဟား... တံခါး ရိုက်ချိုးပြီး ဝင်လာခဲ့ရင် သတ္တမနတ်မင်း ကျိုက်နူးချွင်က လက်ပိုက်ကြည့်နေမှာတဲ့လား။ ကျေနပ်ပြုံးပြုံးနေတာတဲ့လား။ ကျုပ်နေရာကို ဘယ်သူမှ မလာရဘူးလို့ သဘောတူညီထားတယ်မဟုတ်လား။ ကျုပ်ကို ဘယ်သူမှ နှောင့်ယှက်ခွင့် မရှိဘူး’

‘ဟဲဟဲ... ဒုတိယ သူခင်လေး ဝန်ရင်မော်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်ဆယ်ဖို့ဆိုရင် အခန်းတံခါး ပျက်ရုံမကလို့ အိမ်တော်ကြီး တစ်ခုလုံး မီးလောင်တိုက် အသွင်းခံရလဲ သတ္တမနတ်မင်းက အပြုံးပျက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သဘောတူညီချက်ဟာလဲ ဒီညနဲ့ မသက်ဆိုင်သေးဘူး။ တရားဝင် သဘောတူညီချက်ဟာ မနက်ဖြန်မှ အကျုံးဝင်တာပါ’

‘ဟဲဟဲ... ဒုတိယ သူခင်လေး ဝန်ရင်မော်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်ဆယ်ဖို့ဆိုရင် အခန်းတံခါး ပျက်ရုံမကလို့ အိမ်တော်ကြီး တစ်ခုလုံး မီးလောင်တိုက် အသွင်းခံရလဲ သတ္တမနတ်မင်းက အပြုံးပျက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သဘောတူညီချက်ဟာလဲ ဒီညနဲ့ မသက်ဆိုင်သေးဘူး။ တရားဝင် သဘောတူညီချက်ဟာ မနက်ဖြန်မှ အကျုံးဝင်တာပါ’

‘ဟဲဟဲ... ဒုတိယ သူခင်လေး ဝန်ရင်မော်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်ဆယ်ဖို့ဆိုရင် အခန်းတံခါး ပျက်ရုံမကလို့ အိမ်တော်ကြီး တစ်ခုလုံး မီးလောင်တိုက် အသွင်းခံရလဲ သတ္တမနတ်မင်းက အပြုံးပျက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သဘောတူညီချက်ဟာလဲ ဒီညနဲ့ မသက်ဆိုင်သေးဘူး။ တရားဝင် သဘောတူညီချက်ဟာ မနက်ဖြန်မှ အကျုံးဝင်တာပါ’

‘ဟဲဟဲ... ဒုတိယ သူခင်လေး ဝန်ရင်မော်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်ဆယ်ဖို့ဆိုရင် အခန်းတံခါး ပျက်ရုံမကလို့ အိမ်တော်ကြီး တစ်ခုလုံး မီးလောင်တိုက် အသွင်းခံရလဲ သတ္တမနတ်မင်းက အပြုံးပျက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သဘောတူညီချက်ဟာလဲ ဒီညနဲ့ မသက်ဆိုင်သေးဘူး။ တရားဝင် သဘောတူညီချက်ဟာ မနက်ဖြန်မှ အကျုံးဝင်တာပါ’

‘ဟဲဟဲ... ဒုတိယ သူခင်လေး ဝန်ရင်မော်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်ဆယ်ဖို့ဆိုရင် အခန်းတံခါး ပျက်ရုံမကလို့ အိမ်တော်ကြီး တစ်ခုလုံး မီးလောင်တိုက် အသွင်းခံရလဲ သတ္တမနတ်မင်းက အပြုံးပျက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သဘောတူညီချက်ဟာလဲ ဒီညနဲ့ မသက်ဆိုင်သေးဘူး။ တရားဝင် သဘောတူညီချက်ဟာ မနက်ဖြန်မှ အကျုံးဝင်တာပါ’

‘ဟဲဟဲ... ဒုတိယ သူခင်လေး ဝန်ရင်မော်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်ဆယ်ဖို့ဆိုရင် အခန်းတံခါး ပျက်ရုံမကလို့ အိမ်တော်ကြီး တစ်ခုလုံး မီးလောင်တိုက် အသွင်းခံရလဲ သတ္တမနတ်မင်းက အပြုံးပျက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သဘောတူညီချက်ဟာလဲ ဒီညနဲ့ မသက်ဆိုင်သေးဘူး။ တရားဝင် သဘောတူညီချက်ဟာ မနက်ဖြန်မှ အကျုံးဝင်တာပါ’

‘ဟဲဟဲ... ဒုတိယ သူခင်လေး ဝန်ရင်မော်ရဲ့ အသက်ကို ကယ်ဆယ်ဖို့ဆိုရင် အခန်းတံခါး ပျက်ရုံမကလို့ အိမ်တော်ကြီး တစ်ခုလုံး မီးလောင်တိုက် အသွင်းခံရလဲ သတ္တမနတ်မင်းက အပြုံးပျက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ သဘောတူညီချက်ဟာလဲ ဒီညနဲ့ မသက်ဆိုင်သေးဘူး။ တရားဝင် သဘောတူညီချက်ဟာ မနက်ဖြန်မှ အကျုံးဝင်တာပါ’

'ဟဲဟဲ . . . ခင်ဗျားရဲ့အကျိုးကို ခင်ဗျား စဉ်းစားသင့်
တယ်၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့အခွင့်အရေးကိုကြည့်ပြီး တံခါးဖွင့်ခိုင်း
နေတာပါ။ ဝေါသဒ္ဒါမှောင်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ဘဝကို ဖျက်ဆီးပစ်မယ်
အာပဲ'

စိုက်ဝါထို၏အသံ မကြားရတော့ချေ။
မကြာမီမှာပင် တံခါးဖွင့်သ ကြားရပြီး တံခါးဖွင့်လာသည်။

မှုန့်ကုတ်ကုတ်ဖျက်နာနှင့် စိုက်ဝါထိုကို တွေ့ရသည်။
စိုက်ဝါထိုသည် အပေါ်ရုံအတိုကို ဝတ်ထားပြီး ဖိနပ်ပီ
စီးထားသည်။

မင်ရင်ကြယ်ကို မကျေမနပ် ကြည့်နေသည်။
'ခင်ဗျားစကားက ဘာစကားလဲဗျ
'အေးအေးဆေးဆေး ပြောကြတာပေါ့ဗျာ'

မင်ရင်ကြယ်က ခပ်တည်တည်ပြောပြီး ခပ်ရင့်ရင့်လှမ်း
ဝင်ထိုက်သည်။

စိုက်ဝါထိုက တံခါးဘောင်ကိုကိုင်ပြီး တဟင်းဟင်း
လှုပ်သည်။

'နောင်ကြီးက မီးထွန်းဘဲ နေနေတာကိုး။ တစ်ခန်းလုံး
မှောင်မည်းနေတာပဲ။ နောင်ကြီးက အမှောင်ကြိုက်တယ်နဲ့တူတယ်'
မင်ရင်ကြယ်သည် စကားတပြောပြောနှင့် မီးအိမ်တို့
မီးထွန်းလိုက်သည်။

အခန်းသည် ချက်ချင်း လင်းထိန်သွားသည်။
မီးရောင်အောက်တွင် ဆေးသတ္တရာနှင့် ကြော်ငြာစာတန်း
ကို တွေ့ရသည်။

ခူတင်ဝေါမှ စောင်တိုလည်း ပြန်ကျနေလျက် တွေ့ရ
သည်။

အိပ်ရာပေါ်မှ ဆင်လာကြောင်း သိနေရသည်။
မင်ရင်ကြယ် အခန်းကို အကဲခတ်နေစဉ်မှာပင် နောက်
ဘက်တွင် ရပ်နေသော စိုက်ဝါထိုက လှမ်းပြောလာသည်။

'မင် . . . ခင်ဗျား ပြောခဲ့တဲ့စကားက ဘာစကားလဲဗျား။
ရှင်းစမ်းပါ'

အသံက မာသည်။ မကျေနပ်ကြောင်း သက်သေပြချက်
ဖြစ် သည်။

မင်ရင်ကြယ်က ဟက်ခနဲ ရယ်သည်။
'နောင်ကြီး စိုက်ကလဲဗျာ အမှတ်မထင် ပြောလိုက်တာကို
အထစာန ကောက်နေပြန်ပါပြီ ကဲ . . . ထိုင်ပါ။ အေးအေးဆေးဆေး
ဆွေးနွေးကြတာပေါ့'

မင်ရင်ကြယ်က ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ခပ်တည်တည်
ဝင်ထိုင်သည်။

စိုက်ဝါထို မတတ်သာ။
ခူတင်ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရတော့သည်။
အခန်းတစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေပြန် သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် စိုက်ဝါထို၏ စိတ်အိုက်နေပုံကို ကြည့်ပြီး
ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံး လုပ်လိုက်သည်။

ကျုပ်ပြောမယ့်စကားကို နောင်ကြီးစိုက်ဝါထို နားထောင်
ချင်တယ် မထုတ်လား။

စိုက်ဝါထိုက မင်ရင်ကြယ်ကို မကြည့်ဘဲ ဖြေသည်။

ခင်ဗျားပြောမယ့်စကားကို ကျုပ် စိတ်ဝင်စားပါတယ်။

ကျုပ်စကားကို ခင်ဗျား စိတ်ဆိုးသွားမှာပဲ စိုးရိမ်ပါတယ်။

ကျုပ်က အာဖြစ်လို့ စိတ်ဆိုးရမှာလဲ၊ တျုပ်ဟာ သိုင်း

လောကရဲ့ဆေးဆရာပါ။ ဒီအလုပ်ကို လုပ်နေတာဟာ ငွေကြေး
ကြောင့်လည်းမဟုတ်ဘူး။ ဂုဏ်ပကာသနကြောင့်လဲ မဟုတ်ဘူး။

ကျုပ်ဟာ ဒီအခန်းထဲက အချိန်မရွေး ပြန်ထွက်သွားနိုင်တဲ့လူပဲ
ဟဲ့မာ့... ခင်ဗျား- ဂုဏ်ပကာသန မမက်မောဘူး။

ငွေကြေးမလိုဘူးဆိုတာကို ကျုပ် ယုံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား
လိုချင်တာကိုတော့ မရရအောင် ယူသွားမယ်လို့ပဲ။ ခင်ဗျား

ကျုပ်ဟာ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ရောက်လာခဲ့ကြတဲ့သူတွေပဲ။
ခင်ဗျား ထွက်သွားလဲ တျုပ်က ကျန်နေဦးမှာပဲ။ ဒီတော့ ဒုတိယ

သခင်လေးအတွက် ဆေးကုပေးမယ့်လူကို ပုမနေရတော့ဘူးပေါ့ဗျား
ဟဲ့မာ့။

စိုက်ဝါထိုသည် ဒေါသကြောင့် မျက်နှာကြီး နီရဲလို့
တော့သည်။

ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဒေါသထွက်အောင်လုပ်ပြီး ပထုတ်ခေါ်

တာပေါ့။ ဟုတ်လား။ ဒီမယ် မင်၊ ကျုပ်ဟာ သိုင်းလောကမှာ ကျွန်
သည်နေတဲ့လူဗျား။ ခင်ဗျား ညာတာကို ခံနေမယ် ထင်နေသလား။

ခင်ဗျား ဒီနေရာက ထွက်မသွားဝံ့ဘူးဆိုတာ ကျုပ်သိပါ
တယ်ဗျား။ ခင်ဗျား ဒီနေရာက လုံးဝ ထွက်မသွားရပါဘူး။ စကား

ဆုလှနဲ့ ကိုယ်ကိုယ်ကို ကာကွယ်မနေစမ်းပါနဲ့။

ကျုပ် ဒီက မခွာရဲဘူး ဟုတ်လား။ က... ဘာဖြစ်လို့လဲ

ဆိုတာ အကြောင်းပြစမ်းပါ။

ကျုပ်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေး

ချင်သူပါဗျား။ ဘဝတူဆေးဆရာချင်း အပေးအယူ လုပ်ချင်တာပါဗျား။

ဆေးဆရာချင်း ဘာဆွေးနွေးစရာရှိလဲ မင်ရဲ့။

ကျုပ်က ခင်ဗျားရဲ့ဆေးနည်းကို မေးချင်လို့ လာတာ

မဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ ဘဝမှန်ကို သိချင်လို့ပါ။ ခင်ဗျားရဲ့နာမည်၊

ခင်ဗျားရဲ့ဂိုဏ်း၊ အရှိကို အရှိအတိုင်း သိချင်တယ်ဗျား။

မင်ရင်ကြယ်က အေးအေးဆေးဆေး ဖြောနေသော်လည်း

စိုက်ဝါထိုရင်ထဲတွင်မူ ဒိန်းခနဲ မြည်သွားသည်။

သို့သော် စိုက်ဝါထိုသည် ဒေါသကို ထိန်းချုပ်လိုက်ပြီး...

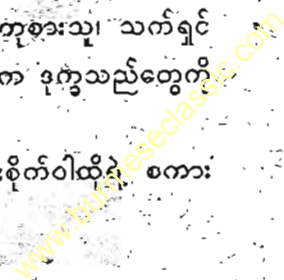
ဒါလောက်တော့ သိခွင့်ရှိပါတယ်ဗျား။ တျုပ်မျိုးရိုက်က 'စိုက်'

နာမည်က 'ဝါထို' အလုပ်အကိုင်က ဆေးကုစားသူ၊ သက်ရှင်

နေထိုင်တာက သိုင်းလောက၊ ရည်ရွယ်ချက်က ဒုက္ခသည်တွေကို

တယ်ကင်ဖို့...

ကျောင်းပါ၊ တောင်းပါ။ နောင်ကြီးစိုက်ဝါထိုရဲ့ စကား

ကြားရတာ လေးစားစရာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ပေါက်ကရ စကားတွေထဲ ကျုပ် ယူဆထားပါတယ်။ တဲဟ် . . .

စိုက်ဝါထို ဗျတ်နာပျက်သွားသည်။

‘ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ မင်’

‘ကျုပ်က မှန်မှန်ကန်ကန် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေး ချင်တဲ့လူဗျ’

‘ဘယ်သူက မပွင့်မလင်း လုပ်နေလို့လဲဗျာ’

‘ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်အသိဆုံးပါလော့ ကျုပ်သာ ထုတ် ပြောလိုက်ရင် ခင်ဗျား ဗျက်နာပျက်ရပါလိမ့်မယ်’

‘ခင်ဗျား စကားတိုကြည့်ပြောပါ’

စိုက်ဝါထို ဒေါသထွက်လာသည်။ တုန်လည်း တုန်လှုပ် လာသည်။

‘ဒီလောက်လဲ စိတ်လှုပ်ရှားမနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ။ ဒေါသ ဖြစ်စရာ အကြောင်းလဲ ဘာမှ ရှိတာမဟုတ်ပါဘူး။ ပြဿနာဖြစ်လဲ အဆိုးသာ ဖြစ်လာမှာပါ။ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးလို့ ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စတွေပါ’

‘အို . . . စကားပြောလို့ အပေါက်အလမ်းမှ မတည့်တာ ကျုပ်မှာ ခင်ဗျားနဲ့ ပြောနေဖို့ ဘာစကားမှ မရှိဘူး။ ဒုချိန်မှာ ခင်ဗျားတို့ နှင်ထုတ်ရင် ကျုပ်မှာ အပြစ်မရှိဘူး’

‘ဒေါသမကြီးနဲ့လေဗျာ။ စိတ်လှုပ်ရှားဖို့လဲ မလိုသေးပါဘူး ကိစ္စက ခင်ဗျားရဲ့ သဘာထားပေါ်မှာသာ မူတည်နေတာပါ။ ကျုပ်နဲ့

သာ ပူးပေါင်းမိရင် ခင်ဗျားကိစ္စထဲ ဘာမှဝင်မစွက်ပါဘူး။ ကျုပ်က အာအလို နေနေမယ်ဗျာပါ။ ကျုပ်မေးတာကို မပြောဘူး။ မပူးပေါင်းဘူး ဆိုရင်တော့ . . .’

မင်ရင်ကြယ်က စကားကို အဆုံးမသတ်ဘဲ ဖြတ်ထား လိုက်သည်။

စိုက်ဝါထို အကြိတ်ပြီး ပြောလာသည်။

‘ခင်ဗျား ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ။ ကျုပ်ဘာမှ နားမလည်ဘူး’

‘နားမလည်ဘူးဆိုရင်လဲ ဖြစ်ပါတယ် နောင်ကြီးစိုက်။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား နားလည်အောင်တော့ ပြောပြဦးမှာပါ။ ခင်ဗျား ဟာ သမားတော်စိုက်ဝါထို အစစ်မဟုတ်ဘူး။ အတုပါ။ ဒီကို ရောက်လာတာက သခင်မလေးရှုန်းရဲ့ အမိန့်နဲ့ လာခဲ့သူပါ။ ကိစ္စက ကျွဲမိသားစုအိမ်တော်ထဲက ဝန်ရင်မော်ကို လာရှာတာ’

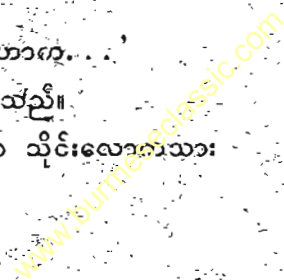
မင်ရင်ကြယ်ပြောမယ့် ပြောတော့လည်း ဘွင်းဘွင်းကြီး ပြောတော့သည်။

စိုက်ဝါထိုသည် ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ မြည်သွားပြီး ထရမလို ထိုင်ရမလို ဖြစ်သွားသည်။

‘ခင်ဗျား . . . ခင်ဗျား . . . ခင်ဗျားဟာက . . .’

မင်ရင်ကြယ်က မခိုးမခန့် ပြုံးလာသည်။

‘နောင်ကြီးစိုက်ဝါထို၊ ကျုပ်တို့ဟာ သိုင်းလောကသား

တွေ့ပါဗျ၊ ပါးနပ်လျှင်မြန်သဲ့ရဲ့ မျက်လုံးထဲကို သန့် ပက်လို့ မရဘူးဗျ၊ ဟန်ဆောင်မနေစမ်းပါနဲ့ဗျာ၊ အပိုစကားတွေ ပြောပြီး အချိန်မပြန် စမ်းပါနဲ့'

စိုက်ဝါထိုသည် လှုပ်ရှားနေသောစိတ်ကို အတည်ငြိမ်ဆုံး ဖြစ်အောင် ထိန်းသိမ်းလိုက်သည်။

'ခင်ဗျားက မဟုတ်မဟုတ် လုပ်ဇာတ်ခင်းနေတာတို့၊ တို့ မိသားစုကို အကြောင်းကြားလိုက်ရမလား၊ မိတ်ဆွေ၊ ဘယ်သူ့အဖွဲ့ အထဲသွားကင်း ဆိုတာ ရှင်းသွားတာပေါ့'

စိုက်ဝါထိုသည် မင်ရင်ကြယ်ကို ခြိမ်းခြောက်လိုက် သော်လည်း အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းခြင်ကား လုံးဝ မရှိသေး ချေ။

မင်ရင်ကြယ်သည် မင်သေသေ လုပ်နေသော စိုက်ဝါထိုကို ကြည့်ပြီး ဟက်ခနဲ ရယ်ပစ်လိုက်သည်။

စိုက်ဝါထို မလုံမလဲ ဖြစ်လာသဖြင့် ထပ်ပြောလာသည်။ 'ဟဲ... ခင်ဗျားသဘောထားကို ပြောပါ'

'ကျုပ်မှာ ဘာဆန္ဒ သဘောထားမှ မရှိပါဘူး၊ ကျုပ်သိချင် တာက ခင်ဗျား၊ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ဂိုဏ်းတလဲ၊ ဝန်ရင်မော်ထို ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ရှာနေတာလဲ၊ ဒါပဲ'

စိုက်ဝါထို မျက်မှောင်ကြုတ်သွားတော့သည်။

တစ်စုံတစ်ရာကို အလေးအနက် စဉ်းစားသည်။

'ဟဲ... ကျုပ်ပဲ ကံဆိုးသလား၊ ခင်ဗျားပဲ ကံကောင်း

လား၊ မကြာခင် သိရမှာပေါ့၊ ကျုပ်ပြောတာသာ နားထောင် စိုက်ဝါထို၏ ပခုံးနှစ်ဘက်သည် စကားပြောနေရင်း ခက်ခနဲ လှုပ်သွားသည်။

သို့သော် စိုက်ဝါထို၏ လှုပ်ရှားမှုသည်လျင်မြန်ခြင်း သော်လည်း လက်တွေ့တွင်မူ အနည်းငယ် နောက်ကျနေလေ သည်။

မင်ရင်ကြယ်၏လှုပ်ရှားမှုသည် ပြောမပြတတ်အောင် မြန်လွန်းနေသည်။

မင်ရင်ကြယ်၏ ပြုတ်တူလို့ မြမြသော လက်ချောင်း အလေးများသည် သူ့ပခုံးကို ချုပ်ကိုင်ပြီးလေပြီ။

စိုက်ဝါထိုသည် ငါးမျှားချိတ်တွင် ချိတ်မိနေသော ငါး အလေး ဖြစ်နေလေပြီ။

'နှောင်ကြီးစိုက်ဝါထို၊ လှုပ်ဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ လျှင်မြန် ထို ခင်ဗျား ဘယ်တော့မှ လိုက်မမိဘူး'

စိုက်ဝါထို မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက် ဖြစ်နေတော့သည်။

'မိတ်ဆွေရဲ့ သိုင်းပညာက ကြောက်စရာကောင်းလောက် အောင် ထက်မြတ်နေတာကိုး'

အသံသည် တုန်ယင်နေသည်။ သူ့စကားသည် ဤစကား သာ အမှန်ဖြစ်နေသည်။

'ဟဲဟဲ... ကျုပ်ရဲ့ သိုင်းပညာထက် ခင်ဗျားထက် သိုင်းနည်းလေး ပိုထက်နေတာပါ၊ တအံ့တဩ ချီးကျူးလောက်တဲ့

မညာ မဟုတ်ပါဘူး

ဘယ်လိုပြောပြော အမှန်တာ အမှန်ပါပဲ မိတ်ဆွေ ကျုပ်ရဲ့ သိုင်းပညာဟာ ခင်ဗျားရဲ့ သိုင်းပညာကို ယှဉ်လို့ မရတာ အမှန်ပါပဲ၊ ကျုပ် အရှုံးပေးပါတယ်

စိုက်ဝါထိုအလွန် စိတ်ဓာတ်ကျသွားတန်နှင့် ကျိုးကျိုးနွမ်း ပြောလာသည်။

မင်ရင်ကြယ်က ရလာသော အခွင့်အရေးကို လတ်လွတ် မခံဘဲ ထပ်ပြောသည်။

ကျုပ်အနေနဲ့ မိတ်ဆွေကို အသိပေးသင့်တာ ပေးထား ပါမယ်၊ ကျုပ် သိချင်တာကို သိပြီးရင် အလိုလို တန်ဆောင်ပေး ပါမယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ကိစ္စကို ပြောလည်းမပြောဘူး၊ နားလည်းမထောင် တော့ဘူး၊ ဒါ ကျုပ်ကတိပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် သိချင်တာကို အမှန် အတိုင်း ထုတ်မပြောရင် ကျုပ်ကို အပစ်မထင်နဲ့ ကုန်တုန်ပြောရမယ်၊ ခင်ဗျားဟာ ကျွန်မိသားစုအိမ်တော်မှာ သုံးဝ ရပ်တည်ခွင့်မရ တော့အားဆိုတာပဲ၊ အဲဒီအချက်ကို သေသေချာချာ စဉ်းစားပါ

စိုက်ဝါထို ဖျက်နှာကြီး အိပ်ပြီး ငိုငင်ကျသားသည်။

အတန်ကြာအောင်ငြိမ်နေပြီး...

ကဲ... ခင်ဗျား ဘယ်ပုံဘယ်နည်း သိထားသလဲ ဆိုတာ ကို အရင်ရှင်းပြပါ'

ရူပါတယ် အမှန်ကို ပြောပြဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး၊ သခင် လေးရုန်းနဲ့ သခင်လေးမော်လင်တို့ကို ထိပ်တန်းဟိုတယ်မှာ

တွေ့ဆုံခဲ့တယ်၊ သူတို့ နှစ်ယောက်ဟာ အဲဒီမှာ စကားပြောဆိုပြီး တာနဲ့ တူးမြောင်းရုံရာ ထွက်သွားတယ်၊ ကျုပ်က နောက်ယောင် ခံပြီး လိုက်တယ်၊ ကျုပ်နောက်ယောင်ခံ လိုက်နေတာကို သူတို့လဲ သိတယ်၊ ကျုပ်ကိုတော့ မြင်မသွားဘူး၊ ကဲ... ဒီလောက်ဆို လုံလောက်ပါပြီ'

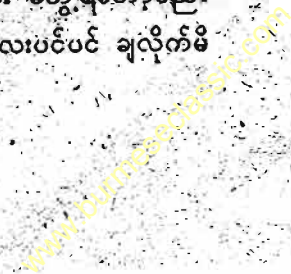
စိုက်ဝါထိုသည် သက်ပြင်းရွည်ကြီး ဟင်းခနဲ ချလိုက် တော့သည်။

ဟင်း... ခုမှ မြေပွေးပိုးထိတုကိန်း ဆိုက်တော့တာကိုး၊ သွားပြီ သွားပြီ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကျုပ်တို့ အရေးနိမ့်သွားပြီ၊ လူပါး ပုလင်းထိဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ၊ ဒီလောက် ပီရိတဲ့ မိန်းကလေးဟာ ခုမှ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီအချက်သွားခဲ့တာလဲ'

အပိုစကားတွေ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ ကျုပ်မေးတာကိုသာ ပြောပါ'

မင်ရင်ကြယ်သည် သူပြောသလို တကယ်လုပ်မည့် ဖုန်မျိုး မင်၊ ထိုအချက်ကို စိုက်ဝါထို ကောင်းကောင်းရိပ်မိသည်။

ဟန်ဆောင်ဖူးကွယ်၍ မရတော့၊ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ထုတ်ဖော်ပြောကြားလိုက်မှသာလျှင် ထွက်ရပ်လမ်း တွေ့ရတော့မည်။ စိုက်ဝါထိုသည် သက်ပြင်းကြီးကိုသာ လေးလေးပင်ပင် ချလိုက်မိ တော့သည်။

၈၄ ၉ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

ကြောင်း ဝန်ခံသည်။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ဟာ ပိန်လျှက်ကူး ခေါ် ယွင်ထန်ဖေး ပါပဲ'

'အင်း... လက်စသတ်တော့ မထင်မှတ်ဘဲ ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ အဆင့်မြင့်သိုင်းပညာရှင်နဲ့ တွေ့ဆုံနေရတာ ကိုး၊ ဒုလို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာမိပါတယ်ဗျာ၊ ကဲ... ခင်ဗျားရဲ့ ဝိုဏ်းကို ပြောပါဦး'

စိုက်ဝါထို၏ နှုတ်ခမ်းအစုံသည် တလှုပ်လှုပ် ဖြစ်လာရာမှ ပြန်ငြိမ်သွားသည်။

'သိပ်လဲ စဉ်းစားမနေပါနဲ့ နောင်ကြီး၊ ခင်ဗျားဟာ အဆင့်မြင့် သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်ပါ။ အမှားအမှန် အဆိုး အကောင်းကို ခွဲခြားသိတဲ့သူပါ'

မင်ရင်ကြယ်က စိုက်ဝါထို၏အတ္ထုကို မြင့်တင်ပေးလိုက် သည်။

စိုက်ဝါထိုသည် နဖူးရည်များ တွန့်တက်သွားအောင် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

'ဝိုဏ်းက လျှို့ဝှက်ဝိုဏ်းဆိုတော့...'

'ဒါကို ကျုပ် သိပါတယ်ဗျာ၊ ဆက်ပြောရမယ်ဆိုရင် နတ်ဆိုး ဘွဲ့ယူထားတဲ့ လက်ရှစ်ဘက် ချန်ချွန်းယင်းဟာ နယ်လှည့်စစ်ဆေး ရေးမှူးချုပ်တာဝန်ကို ယူထားသူပါ။ သူ့လက်အောက် သိုင်းသမား လေးငါးယောက်ဟာလည်း စစ်ဆေးရေး တာဝန်ခံတွေပါ။ ဒီလူတွေ

အခန်း (၁၈)

မိုးမွှေးဝိုဏ်းကလူ

'ကျုပ် ထုတ်ပြောပြပါမယ်၊ ခင်ဗျား ကတိသာ တည်ပါ
'ကျုပ်က ပြောသလိုလုပ်တဲ့ လူစားပါ'

'ကဲ... နားထောင်၊ ကျုပ်မျိုးရိုးက ယွင်၊ နာမည်က
ယန်ဖေး'

'ဪ... ဪ... လက်စသတ်တော့ သိုင်းလောက
ထဲမှာ ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့ 'ပိန်လျှက်ကူး' ကိုး၊ ထိုက်
ထိုက်ဆိုင်စလေဗျာ'

မင်ရင်ကြယ်က အံ့ဩဟန်နှင့် ဆိုသည်။

စိုက်ဝါထိုက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်ပြုပြီး ဟုတ်မှန်

ပါစင်နေတဲ့ဂိုဏ်းဟာ ကြီးစားကျယ်ပြန့်တဲ့ဂိုဏ်းပါ။ နာမည်တစ်ခု
တော့ ရှိသင့်ပါတယ်။ မရှိဘူး၊ မသိဘူး ဆိုလာရင်တော့ ဟဲဟဲ...'

မင်ရင်ကြယ်က မခိုးမခန့် ရယ်သွမ်းသွေးသည်။

စိုက်ဝါထို မျက်နှာပျက်သွားသည်။

'ခင်ဗျား သိထားတာတွေ တော်တော်များနေပြီပဲ'

'သိပ်မများပါဘူး၊ ဒီလောက်တလေးပါပဲ။ ဒါကြောင့်
ခင်ဗျားကို မေးနေရတာပေါ့'

'လူတွေတာ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ် လှုပ်ရှားနေကြတာ
ချည်းပါပဲ။ ဘာဖြုလို့ သူများကိစ္စကို ဝင်ပြီး စွက်ဖက်ချင်ရတာလဲ
မင်'

'ခင်ဗျား အမြင်မှားနေတယ် ထင်တယ်။ ခင်ဗျားပြော
သလိုဆို လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ တာဝန်ကိုယ်စီ ရှိနေကြတာချည်းပဲဗျ
ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျုပ်ဟာ သခင်လေးဝန်ရင်မော် ဘယ်လို
လုပ်ကြခဲရသလဲ။ ဘယ်သူတွေက လုပ်ကြသွားတာလဲဆိုတာကို
စုံစမ်းထောက်လှမ်းနေတဲ့လူဗျ။ ရှင်းရဲ့လား'

'ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ရင်တော့ ကျုပ်ကို သံသယရှင်းရှင်း
ထားစမ်းပါဗျာ။ ကျုပ်ဟာ အဲဒီပြဿနာနဲ့ ပတ်သက်သူ မဟုတ်
ပါဘူး'

'ကျုပ်က ခင်ဗျားကိုကော၊ ခင်ဗျားတို့ဂိုဏ်းကိုပါ
ဝန်ရင်မော်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ စွပ်စွဲနေလို့လားဗျာ။ တစ်ခွန်း
တစ်စါဒုဗျလည်း စွပ်စွဲရသေးပါလား။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ဒီကိစ္စရဲ့

အဖြစ်မှန် အပေါ်မချင်း ဘယ်သူကပဲဖြစ်ဖြစ် သံသယမျက်လုံးနဲ့
ညှည့်နေရမှာပဲ။ ဒါ ကျုပ် တာဝန်လေး'

'ကျုပ်ထို့အပေါ် သံသယ ရှိနေရင်တော့ အချိန်ကုန်
စွန်းရုံပေါ့ မင်'

'လူတချို့ဟာ အမှန်တရားအတွက်ဆိုရင် အသက်တောင်
အသေခံကြပါတယ်ဗျာ။ ပင်ပန်းတယ်ဆိုတာ စကားထဲ ထည့်ပြော
ရာတောင် မလိုပါဘူး။ က... ကျုပ် မေးတာသာ ပြောပါ။ အချိန်
က တန်ဖိုးရှိပါတယ်။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ ပြောမနေပါနဲ့တော့
စိုက်ဝါထိုသည် အချိန်ဆွဲနေချို့ မရတော့မှန်း၊ သဘော
ခါက်လာသဖြင့် မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ပြောကြားလာတော့သည်။

'ကဲပါလေ။ မင်းရဲ့ တောင်းဆိုမှုကို ဖြည့်ဆည်းပေးပါမယ်။
ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းဟာ ထန်ရှန်းကျောက် 'မိုးမွှေးဂိုဏ်း'ပါ။ ဒီနာမည်ကို
ခင်ဗျား ကြားဖူးရဲ့လား'

'တစ်ခါမှ မကြားဖူးသေးဘူး။ ဂိုဏ်းထောင်ထားတာ သိပ်
ကြာသေးဘူး ထင်တယ်'

စိုက်ဝါထိုက ခေါင်းကို ဘယ်ညာ ယမ်းပစ်လိုက်သည်။

'ခင်ဗျား အမြင်မှားသွားပြီ။ ဒီဂိုဏ်းကို တည်ထောင်ခဲ့တာ
က ကျုပ် သိုင်းလောကတ။ ပျောက်ကွယ်သွားတာထည်းကပဲ။ အဲဒီ
ခေတ်တည်းကစပြီး တည်ထောင်ခဲ့ကြတာ'

'ဒါဆို အတော်ကြာပြီပဲ။ ခင်ဗျားတို့ဟာ တော်တော်
ပိုဂုဏ်တဲ့လူတွေပဲ။ တော်ပါပေတယ်ဗျာ။ တော်ဝါပေတယ်'

ရိုက်ချုပ်ကတော့ ဝဲယာ ဝဠုန်လေးကောင်ရဲ့ အထက်
ရှိတယ်'

'ဝဠုန်လေးကောင် တော်တော်ကောင်းတဲ့ နာမည်
အမျိုးသမီးရဲ့ နာမည်ရင်းကို ပြောပါဦး'

'စီးမင်းရှန်း လို့ ခေါ်တယ်'

'တော်တော်ကောင်းတဲ့ နာမည်ပါလား၊ ရာထူးက
ရာထူးလဲ'

'ရိုက်ချုပ်ချုပ်ရေးမှူးပါ'

'အဲဒီရာထူးက အဆင့်မြင့်ရာထူးလား'

'ဟုတ်တယ်၊ ရိုက်ချုပ်ရာထူးကလွဲရင် အဲဒီရာထူး
အဆင့်အမြင့်ဆုံး၊ ဝဠုန်လေးကောင်ဟာ အဲဒီရာထူးအဆင့်
ရထားသူတွေပဲ'

'ဪ... ဪ... ဒါနဲ့ ခင်ဗျား အဆင့်အတန်း
ဆိုရင်တော့...'

'မနှိုင်းလောက်ပါဘူး၊ ကျုပ်က ပါမ္မာ အသေးအစွဲ
ဘာရာထူးမို့လဲ'

'အင်္ကျီပြာ ဝတ်ရတဲ့ အဆောင်မှူးပါ'

'ခင်ဗျားအဆင့်ဟာ နိမ့်ကျတဲ့အဆင့် ဟုတ်ပါဘူး၊
မေးချင်သေးတာတ အတိုဝါက စည်းကမ်းထိန်းဆိုတော့ ခင်ဗျား
တို့ရဲ့ ဝတ်စုံအရောင်တွေက ရာထူးခွဲပြီး ဝတ်ရတာလား'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ အင်္ကျီအရောင်ဟာ ရာထူးအဆင့်အတန်း

ကို သတ်မှတ်ထားတာပါ'

'ဘယ်လို ခွဲခြားသတ်မှတ်ထားတာလဲ'

'ဝိုးသားအင်္ကျီ အဝါ၊ အဖြူ၊ ခရမ်းရောင်၊ အပြာရောင်၊
အနက်ရောင်၊ မီးခိုးပြာရောင်ဆိုပြီး အရောင်ခြောက်မျိုး ခွဲခြားထား
ပါတယ်'

'အသေးစိတ် ပြောပါဦး နောင်ကြီး'

'ကျုပ် ဒီလောက်ပဲ ပြောတတ်ပါတယ်ဗျာ'

ကောင်းဝါပြီလေ၊ ကျန်တာတွေက သိပ်အရေးမကြီးလှ
ပါဘူး၊ မော်လင်ဆိုတဲ့ လူငယ်ကတော့ဗျာ'

'သူက ကျုပ်တို့ရဲ့ သမင်လေးပါ'

'ဒါဖြင့် ရိုက်ချုပ်က ဘယ်သူများလဲ'

စိုက်ဝါထိုသည် ထိုမေးခွန်းကို ဖြေကြားခြင်း မပြုတော့
ချေ။

ထိုအချိန်မှာပင် မင်ရင်ကြယ်၏ မျက်လုံးအစုံသည်
ဝှမ်းလက်သွားသည်။

ထိုအချက်ကို စိုက်ဝါထို သတိမပြုမိလိုက်ချေ။

'ခင်ဗျားကို ကံတောင်းသူတစ်ယောက်လို့ ဆိုချင်ပါတယ်'

မင်ရင်ကြယ်သည် ပဟေဠိဆန်သောစကားကို ပြောလိုက်
ပြီးသည်နှင့် စိုက်ဝါထို၏ ပခုံးကို ချုပ်တိုင်ထားသောလက်အား
ဖြေလျှော့ပေးလိုက်သည်။

စိုက်ဝါထိုသည် သေဇင်းလက်ထဲမှ လွတ်လာသူ ဖြစ်နေ

သော်လည်း မျက်နှာပျက်နေဆဲရှိသည်။

ဖွင့်ဟပြောမိသည်တို့ကိုပင် အများဟု မြင်နေပြန်သည်။

တဖန်အတွင်းမှာပင် တစ်စုံတရာကို စိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့

စိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာပြန်တော့သည်။

မျက်လုံးသည် အခန်းတံခါးကို လှမ်းလှမ်းကြည့်မိနေပြီး

ဇာလူစုံလူပုံဖြစ်နေပြန်သည်။ ခြေသံများတို့ ကြားနေရသော

ကြောင့်တည်း။

မင်ရင်ကြယ်က...

စိတ်ချပါ နောင်ကြီး။ ကျုပ် ယောက်ျားပါ။ ကတိတည်ပါ

တယ်။ ကျုပ် သိထားတာတွေကို ဘယ်ဘူကိုမှ မပြောပါဘူး။

ဒီအကြောင်းတွေ ပြောနေရင်လည်း မသိဟန် ဆောင်နေပါမယ်။

အာဟန် ဆောင်နေပါမယ်။ အာမှ စိုးရိမ်မနေပါနဲ့။ ဒီနေ့ကစပြီး

နောက်သုံးရက်အတွင်းမှာ ခင်ဗျားတို့ လာတွေ့ပါဦးမယ်။ ကျုပ်မှာ

မေးခွန်းတွေ ရှိနေပါသေးတယ်။

စိုက်ဝါထို ဘာမှ မပြောမိတော့ချေ။

ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ခြေသံများကား တစ်ချိန်ထက်တစ်ချိန်

ပိုပြီး နီးတပ်လာနေသည်။ မကြာပါ။

လှမ်းမေးသံ ပေါ်လာတော့သည်။

သမားတော်ကြီး၊ မအိပ်သေးဘူးလားဗျ်

စိုက်ဝါထို ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ မြည်သွားသည်။

ဘယ်သူလဲ

စိုက်ဝါထိုသည် တံခါးပေါက်ရှိရာသို့ လှစ်ခနဲ ရောက်သွား

သည်။

အော်မေးသူသည် မတ်တတ်ကြီး ရပ်နေသည်။ ရွှေချန်ရိုး

မင်ဖြစ်သည်။

ရွှေချန်ရိုးသည် မင်ရင်ကြယ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့်

သိပ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။

သို့သော် ချက်ချင်းဟန်ဆောင်ပြီး ရယ်ရယ်မောမော

ပြောတော့သည်။

‘သူ့ရဲကောင်းကြီး မင်က ဒီကို ရောက်နေတာထိုး၊ ကျုပ်က

မင် အရှေ့ဘက်အခန်းမှာ ရှိနေတယ် အောက်မေ့နေတာ၊ သမား

အချင်းချင်း ဆေးပညာ ဖလှယ်နေကြတယ်နဲ့တူတယ်။ ဟဲဟဲ...’

‘ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေရတာ ပျင်းတာနဲ့ဗျာ

ဆဲ... ကောင်းကောင်းလည်း မအိပ်ချင်သေးတာနဲ့ အဖော်ရွာ

ပြီး ထွေရာလေးပါး ပြောနေတာပါ။’

မင်ရင်ကြယ်က မင်သေဆေး ပြန်ပြောသည်။

ရွှေချန်ရိုး၏ တလက်လက်တောက်ပနေသော မျက်လုံး

အစုံသည် စိုက်ဝါထိုကိုသာ အကဲခတ်နေသည်။

ထို့နောက်...

‘အင်း... ခင်ဗျားထို့နှစ်ယောက် တော်တော် စကား

ဆက်စုံကျနေကြပုံပဲ’

စိုက်ဝါထို မြူးလိုက်စဉ်မှာပင် မင်ရင်ကြယ်က စင်ပြေးပြန်

သည်။

လက်စုံကျတယ်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ သူတို့ချင်းဆိုတော့ တောင်ပြောမြောက်ပြောပေါ့။ ဒါတောင် သဘောတော်ကြီးစိုက်ဝါထိုက် ကျုပ်ကို သူ့ဆေးနည်း လာခိုးတယ် ထင်တာ။ ကြည့်ပါလား။ ကျုပ်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာတို့

ရွှေချန်ရိုးက မရယ်ချင်ရယ်ချင် ရယ်သည်။

စိုက်ဝါထိုက် မှဲပြုံး ပြောသည်။

သူ့ရဲကောင်း မင်ရင်ကြယ်က စကားပြော အထောက်အကူကောင်းတာကိုးဗျာ။ စကယ်တော့ သမားချင်းတူပေမယ့် ဆေးနည်းချင်းက တူချင်မှ တူတာဗျာ။ သူလည်း သူ့ဆေးနည်းနဲ့သူ့ ကိုယ်လည်း ကိုယ်ဆေးနည်းနဲ့ ကိုယ် သူ့ရဲကောင်း မင်ရင်ကြယ် ထင်နေလို့ပါ။ တကယ်တော့ သူ့ဆေးနည်းက ကျုပ်ဆေးနည်းထက် ပိုကောင်းနေမှာပါ။

အင်း... ခင်ဗျား ဒီလိုပြောလို့ ကျုပ် အားရှိလာတာ အမှန်ပဲ။ ကျုပ်က ရှုံးမှာ ကြောက်နေတာ။

မင်ရင်ကြယ်က ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောလိုက်ပြန်သည်။

ရွှေချန်ရိုး ဘာမျှ ဝင်မပြောတော့။ စိုက်ဝါထိုက်က

စိုက်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက်...

ကဲ... သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထိုက် သွားဖို့ အဆင်

ဖြစ်ပြီလား။

အသင့်ပါပဲ။ အဆောင်က ပြီးပြီလား။

ဟုတ်ကဲ့။ သမားတော်ကြီး ဆောက်ခိုင်းထားတဲ့ ဆေးကုဆောင်ဟာ ဆောက်ထုန်းပဲ ရှိပါသေးတယ်။ သခင်ကြီးက သမားတော်ကြီး စိတ်တိုင်းကျဖြစ်အောင် ကိုယ်တိုင် လာကြည့်ဖို့ ပင့်ဖိတ်ခိုင်းလိုက်လို့ပါ။

ဪ... ဟုတ်ကဲ့။ ဆရာကြီးတို့ တည်ဆောက်နေတဲ့ ဆေးကုဆောင်ဟာ မကောင်းစရာ မရှိပါဘူးဗျာ။ ကောင်းမှာပါ။ ဝဲ... သွားကြစို့လား။

စိုက်ဝါထိုက်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် အပြင်ထွက်ရန် ဆန်ပြင်လိုက်သည်။

ဆေးသေတ္တာဝါ တစ်ဝါတည်း ယူခဲ့ပါဗျာ။ တော်ကြာ သူ့ရဲကောင်း မင်က ဆေးကောင်းဝါးကောင်းတွေ နှိုက်ယူသွားရင် ခက်နေမယ်ဗျာ။

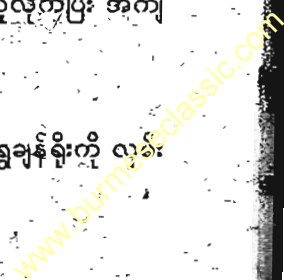
ရွှေချန်ရိုးက နောက်ပြောင်သံနှင့် ရယ်ရယ်မောမော ပြောသည်။

အင်း... မိတ်ဆွေ သတိပေးပေလို့၊ ကံကောင်းတယ် ဆိုတာကောင်းတယ်။

စိုက်ဝါထိုက်သည် ဆေးသေတ္တာကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး အတို ရင်ဘတ်ဆဲ ထိုးထည့်လိုက်သည်။

ကဲ... ပြီးပြီ။ ဒါဆို စိတ်ချရပြီပေါ့။

စိုက်ဝါထိုက်က မင်ရင်ကြယ်ကိုကြည့်ပြီး ရွှေချန်ရိုးကို လှမ်း ပြောသည်။

၉၄ ၀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ရွှေချန်ရိုးတ...

'က... အချိန်လည်း သိပ်မရှိတော့ဘူး၊ သူ့ရဲကောင်းမလည်း အနားယူပါတော့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ သွားလိုက်ဦးမယ်'

ပြောပြောဆိုဆို နှစ်ယောက်သား ထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ပျောက်ကွယ်သွားတော့မှ တဟင်းတင်းရယ်ပြီး ရေရွတ်လိုက်သည်။

'ဟင်း... ဟင်း... လူတွေတပြောကြတယ်၊ တစ္ဆေထဲကို ရင်ဆိုင်ရပေမယ့် နတ်ဆိုးကိုတော့ ရင်မဆိုင်ရဲဘူးတဲ့'

မင်ရင်ကြယ်သည် တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ရင်း အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

မကြာခင်မှာပင် မိမိ အခန်းဆောင်ထဲသို့ ပြန်ရောက်လာတော့သည်။

အခန်း (၁၉)

ကြောင်လက်သည်းဝှက် စကားရှင်

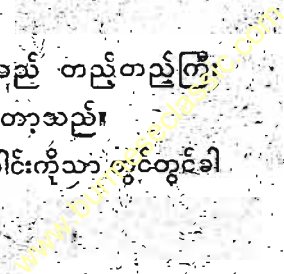
စိုက်ဝါထိုနှင့် ရွှေချန်ရိုးတို့သည် ခြံဝင်းကြီးထဲ၌ လမ်းလျှောက်နေကြတုန်းဖြစ်သည်။

ရွှေချန်ရိုးသည် လမ်းလျှောက်နေရင်းက စိုက်ဝါထိုကို ခေးတော့သည်။

'သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထို၊ မင်ရင်ကြယ်က ဘာတွေသာပြောနေတာလဲ'

စိုက်ဝါထို (ခေါ်) ပိန်လျန်ကျားသည် တည့်တည့်ကြီး အမေးခံလိုက်ရသဖြင့် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားတော့သည်။

မျက်နှာအထားရ ခက်နေသဖြင့် ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါ

လိုက်တော့သည်။

ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အလကား လေလာပေါ်နေ တာပါ။ သူက ကျုပ်ဆေးနည်းကို လိုချင်နေတာ အမှန်ပဲဗျာ၊ ဘယ်ပေးလို့ ဖြစ်မလဲဗျာ၊ နောက်ဆုံးတော့ ထွေရာလေးပါးပဲ ပြောဖြစ်ကြတာပေါ့။

စိုက်ဝါထိုက် မင်သေသေ ပြောသည်။

ရွှေချန်ရိုးက ရယ်ပြီး ဆိုသည်။

‘ဒါ တကယ်ပဲလားဗျာ’

‘တကယ်ပါဗျာ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို လိမ်ပြောဝံ့ပဲမလား ကျုပ်မှာ လိမ်ပြောစရာသည်း ဘာမှ မရှိပါဘူးဗျာ၊ လိုလည်း မလိုအပ်ပါဘူး။’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သမားတော်ကြီးက ညာမပြောတတ်ဘူး ဆိုတာ ကျုပ် ယုံကြည်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သတိပေးချင်တာတော့ ရှိတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ကို ဆေးကုပေးနေတဲ့ အချိန်မှာ ရန်သူက လာပြီး တားမြစ်ကောင်း တားမြစ်လိမ့်မယ် ဗျာ၊ အဆင်မသင့်ရင် ခင်ဗျားကိုတောင် သတ်သွားကောင်း သတ် သွားပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် သခင်ကြီးက သမားတော်ကြီးရဲ့ လုံခြုံရေးကို တာဝန်ယူပြီးသားပါ၊ ကျုပ်ကိုလည်း သမားတော်ကြီး အတွက် အထူးတာဝန် ပေးထားပါတယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်အတွက် ကော ခင်ဗျားအတွက်ပါ ပိုပြီးစိတ်ချသွားရအောင် ခင်ဗျား သိထားသမျှ ပြောပြစေချင်ပါတယ်၊ သိသင့်တာ သိမထားသင့်တာ

တော့ . . .

ရွှေချန်ရိုးက စကားကို တုံးတံတံကြီး ဖြတ်ထားလိုက်သည်။ စိုက်ဝါထိုက်သည် ဘာကြောင့်ရယ် မသိ၊ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်လာ တော့သည်။

‘ကြောက် . . . ကြောက်စရာလားဗျာ’

‘အိုး . . . သမားတော်ကြီးကလည်း ကြောက်စရာမရှိတာ ကြောက်နေပြန်ပြီ၊ ခုတာက ကြောက်စရာမှ မဟုတ်သေးတာ၊ ဖြစ်လာနိုင်တာကို ပြောပြနေတဲ့ဥစ္စာ၊ စဉ်းစားကြည့်လေဗျာ၊ ကျုပ် တို့ရဲ့ ဒုတိယသခင်ကလေးကို ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်ထားတဲ့ လူက သခင်လေး ဒုက္ခက လွတ်တော့မယ်ဆိုရင် အေးအေးဆေး ဆေး လက်ပိုက်ကြည့်နေမှာလားဗျာ၊ ခင်ဗျားပဲ ကိုယ်ချင်းစာကြည့် ပေါ့ . . . ဟဲဟဲ’

ရွှေချန်ရိုးက စကားစဖြတ်ပြီး တဟဲဟဲ ရယ်သည်။

စိုက်ဝါထိုက်လည်း ခေ့သ့ မဟုတ်ပါ။

အကင်းပါးသူ၊ ဟန်ဆောင်ကောင်းလွန်းသူပင်ဖြစ်သည်။

‘ဒီ . . . ဒီလိုဆိုလဲ . . . ကျုပ် . . . ကျုပ်ပြောပြပါ့ မယ်ဗျာ’

‘ကဲ . . . ပြော၊ ခင်ဗျား သိထားသမျှ အကုန်ပြော’

‘ဒီလိုပါ၊ မင်ရင်ကြယ်က ကျုပ်ကို သခင်လေး နေကောင်း

အောင် တကယ်ကုန်ရဲ့လားတဲ့’

‘ဒီလောက်တော့ ကျုပ် သိပါတယ်၊ သမားတော်ကြီး အနေ

နဲ့ မပြောသင့်တာတွေ ရှိကောင်း ရှိနေမှာပါ။ သိုင်းလောကဆိုတာ ရှုပ်ထွေးတဲ့ လောကကြီးပျ။ အကောင်းရှိသလို အဆိုးလည်း ရှိတယ်ပဲ။

စိုက်ဝါထိုက် ဆက်ပြောလာသည်။
'ကျုပ်သိထားတာက မင်ရှင်ကြယ်ဟာ သူ့ဘာသာ...
'ဟုတ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ကောင်းမင်က သူ့ဘာသာ အရိစ္ဆာ...
အိမ်တော်ထံ ဝင်လာခဲ့တာပျ။ ဘယ်သူကမှ ဖိတ်ခေါ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ သံသယ ဖြစ်စရာတော့ အတော်ကောင်းပါတယ်။ ကဲပါ...
ခင်ဗျားစကားကိုသာ ဆုံးအောင် ပြောပါ။

ရွှေချန်ရိုးက အတင်းဝင်ပြောပြီး အတင်းလောက...
ပြန်သည်။

သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထိုက် နှုတ်ပြောလာတော့သည်။
'ဒီလိုဗျာ၊ ဒီလို၊ မင်ရှင်ကြယ်က ကျုပ်ကို ငွေသား...
ထောင် အတင်းလာပေးတယ်။ ပြီးတော့ ဒုတိယသခင်လေး...
ရောဂါကို သူ့အလျင် ကုပါရစေလို့ တောင်းဆိုတယ်။

'သူက ဒီလိုလား ခင်ဗျားကကော သူ့တောင်းဆိုချက်...
လက်ခံလိုက်သလား။

စိုက်ဝါထိုက် ဖျတ်နှာထား တည်ပစ်လိုက်သည်။

'ကျုပ် သူ့ငွေကို မမက်မောပါဘူး။ တဖြန့်နှစ်...
ရောဂါဆန်းတစ်ခုကို ကျုပ်တုပေးခဲ့တယ်။ ဝေဒနာရှင်က သူ့...
တကယ်ပျောက်ကင်းသွားလို့ ရွှေစင်လျှန်နှစ်ထောင်ခိုးဖြင့်...

ပါပေမယ့် ကျုပ် မယူခဲ့ဘူး။ ဒီတော့ သူ့ငွေတစ်ထောင်ကို မယူတာ...
ဘာဆန်းသလဲ။ ကျုပ်က လောဘကင်းတဲ့လူပါ။

'သမားတော်ကြီးရဲ့စိတ်ဓာတ်ဟာ အတော်လေးစား...
ရောကောင်းတာပဲ။ ဒါနဲ့ မင်ရှင်ကြယ်ရဲ့တောင်းဆိုချက်ကို လက်ခံ...
လိုက်ပါသလား။

'နေဦးဗျာ စကားက အဲဒီအထိ မရောက်ခဲ့ဘူး။ သူ့စာပေး...
မယူစကား ပြောနေတုန်းမှာပဲ ခင်ဗျား ရောက်လာတော့တာပဲ။

'တိုက်ဆိုင်လွန်းပလေကျာ။ ကျုပ်သာ ခြေနှစ်လမ်းလောက်...
နောက်ကျရောက်ခဲ့ရင် သူ့ဆီက စကားနှစ်ခွန်းတော့ အနည်းလေး...
ထွက်လာမှာဗျ... တတ်။

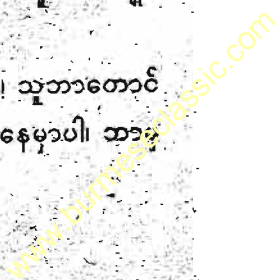
ရွှေချန်ရိုး၏အသံသည် သရော်သံ ပါလာသည်။
သို့သော် စိုက်ဝါထိုက် ဂရုစိုက်ခြင်း မရှိချေ။

'ကျုပ်ပြောတာ မလုံလောက်သေးဘူးလားဗျ။

'မလုံလောက်ဘူး။ သူက ခင်ဗျားကို မောင်းထုတ်ချင်နေ...
တာ။ သူက သခင်ဇေးရဲ့ရောဂါကို သူပဲ ကုချင်နေတာ။ ပျောက်...
ညွှန်းရင် ဆူတော်လာဘ်တော်က တနင်္ဂနွေကြီး ရမှာ မဟုတ်လား။
'ဟုတ်တယ်။ သူ ဒါကို ချောင်းနေတာပဲ။ သူ့သာ ကျုပ်...
...။

'ဒီအတွက် သမားတော်ကြီး စိတ်ချနေပါ။ သူ့ဘာတောင်...

ဖြစ် ကျုပ်တို့က ဖျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေမှာပါ။ ဘာမှ...
နေပါနဲ့။

‘ဒါဆို စိတ်အေးရပြီ’

သို့နှင့် ရှေ့ကို ဆက်လျှောက်လာကြပြန်သည်။ မကြာမှီမှာပင် တံ့ထန်းကျနှင့် တွေ့ဆုံရပြန်သည်။

တံ့ထန်းကျသည် ရွှေချန်ရိုးကို မြင်သည်နှင့် လက်ဆုပ်ပြီး ဝါရဝပြုလာသည်။

ရွှေချန်ရိုးက သူ့ကို တွေ့တွေ့ချင်း အမိန့်ပေးတော့သည်။ ‘တံ့ထန်းကျ၊ သမားတော်ကြီးကို ခေါ်သွားပါ။ ဆောင်ဆောင် ဆောက်တဲနေရာကိုနော်၊ ကျုပ်သခင်ကြီးနဲ့ ဝင်လှိုက်ဦးမယ်။ သမားတော်ကြီး မကြိုက်တာရှိရင် စိတ်တိုင်းဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးပါ’

‘စိတ်ချပါ ဆရာကြီးရွှေ’

ရွှေချန်ရိုးသည် တံ့ထန်းကျကို လွှဲအပ်ပြီးသည်နှင့် အထောက်အကူတော်ကြီးကို စိုက်ဝါထိုကို လှည့်ပြောပြန်သည်။

‘သမားတော်ကြီး သူနဲ့ လိုက်သွားပါ။ တံ့ထန်းကျ ပညာဟာ ကျုပ်ထက် မညံ့ပါဘူး။ စိတ်ချရပါတယ်၊ ကျုပ်သခင်ကြီးတွေ့လိုက်ဦးမယ်။ ကိစ္စပြီးတာနဲ့ လိုက်လာခဲ့ပါ့မယ်’

‘ကောင်းပါပြီ’

စိုက်ဝါထိုက ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြုံးပြသည်။

ထို့နောက် တံ့ထန်းကျ ဦးဆောင်ရာသို့ စိတ်ချယာယီလိုက်သွားသည်။

ရွှေချန်ရိုးသည် သူတို့ကို ငေးကြည့်ရင်း တစ်ဘက်

စွန့်ထွက်ခဲ့သည်။

သူ၏ ခြေလှမ်းသည် သခင်ကြီး ရှိနေရာသို့လှမ်းနေခြင်း တောက်ပါ။

ဖြတ်လမ်းငယ်လေးများကို အသုံးချပြီး မင်ရင်ကြယ်ရှိရာ အဆောင်ခန်းဆီသို့ လျှောက်လှမ်းနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မကြာမီမှာပင် အဆောင်ခန်းရှိရာ ရောက်သွားတော့သည်။

ရွှေချန်ရိုးသည် တံ့ထန်းကျကို ရပ်မိသည်နှင့်...

‘အဟမ်း... အဟမ်း... သူ့ရဲကောင်းကြီးမင်၊ ရွှေချန်ရိုးက တွေ့ဆုံခွင့်တောင်းပါတယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ဝင်ခွင့်ပြုပါ’

‘ဝင်ခဲ့ပါ ဆရာကြီးရွှေ ဝင်ခဲ့ပါ။ တောင်းတောင်းပန်ပန် ဆုပ်နေစရာ မလိုပါဘူး’

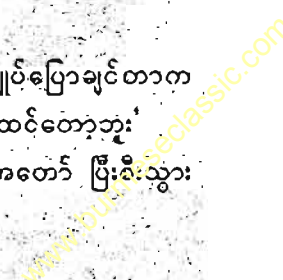
ရွှေချန်ရိုးက ပေါ့ပေါ့တန်တန် ရယ်သံပေးပြီး ဖွင့်ထားသော တံ့ထန်းကျကို တွန်းပြီး ဝင်သွားသည်။

‘တုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ရွှေချန်ရိုး ဝင်ထိုင်ပြီးသည်နှင့် မင်ရင်ကြယ်က စကား စတော့သည်။

ဆရာကြီးရွှေ သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထို ဘယ်ရောက်နေလဲဗျ’

‘ဘယ်ရောက်နေလဲဆိုတာထက် ကျုပ်ပြောချင်တာက ပိုသည်တော့ သူ့ အခန်းကို သူ ပြန်လာမယ် မထင်တော့ဘူး’

‘စောင့်စောင့်က ဆေးကုဆောင် အတော် ပြီးခါးသွား

လို့လား၊

'ဟဲဟဲ... သူက သူ့ဆေးနည်းကို သူ့ရဲကောင်းမင်းလူထု သွားမှာ အတော်စိုးရိမ်နေတယ်ဗျ'

ရွှေချိန်ရိုးက မင်ရင်ကြယ်အမေးကို မဖြေဘဲ သူ့ပြောရာသာ ပြောနေတော့သည်။

မင်ရင်ကြယ် အကင်းပါးပါးသည်။

'အင်း... သူက စိုးရိမ်မယ့်သာ စိုးရိမ်နေတာပါဗျာ၊ တကယ်တမ်း မိဘလက်ထက်ကတည်းက တီထွင်ဖော်စပ်ထားတဲ့ ဆေးနည်းတွေဟာ သူ့ဆေးထက် အများကြီး သာပါတယ်၊ တျှပ်ကသာ တကယ်ဆေးနည်းကို သူ လူမှာ စိုးရိမ်နေတာပါ'

'အင်း... ဒါလဲ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ သူ့ရဲကောင်းမင်းစိုက်ဝါထိုအကြောင်း ဘယ်လောက်သိထားပါသလဲ'

'နောင်ကြီးရွှေက ဒီမေးခွန်းကို ဘာဖြစ်လို့ ရွေးဖော်တာလဲ'

'စိုက်ဝါထိုဟာ လုံကြည့်ထိုက်သူ မဟုတ်ဘူးလို့ သဘောရှိနေလို့ပါ'

နောင်ကြီးရွှေက မသင်္ကာစရာ ဘာများ တွေ့မြင်ထားလို့လဲ'

'ဘာမှတော့ တွေ့မထားသေးပါဘူး၊ သူ့ရဲကောင်းမင်းအကြောင်းတွေ ပြောနေလို့ပါ'

'ဘာတွေများ ပြောနေလို့လဲဗျာ'

'သွားပုပ်လေလွင့်တွေပေါ့ မင်'

'ဪ... ဪ... က... ပြောပြစမ်းပါဦး၊ ဘယ်လိုလုပ်ဇာတ်တွေ ခင်းတျင်းလိုက်သလဲဗျ'

'မင်းဟာ အာလကား ဆေးဆရာတဲ့၊ ငွေမက်ပြီး ဆေးဆရာတန်ဆောင်နေတာတဲ့၊ သူသာ တက္ကသိုလ်သမားကောင်း၊ ဆရာကောင်းတဲ့၊ သူ့ဆေးနည်းသာ သခင်လေးရဲ့ရောဂါကို ပျောက်ကင်းအောင် ကုနိုင်တဲ့ဆေးနည်းတဲ့၊ ကလေးဆန်တဲ့ စကားတွေပါဗျာ'

'ဪ... ဪ... နောက် ဘာတွေ ပြောသေးလဲ ဆရာကြီးရွှေ'

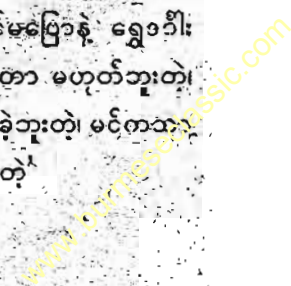
'ခင်ဗျားက သူ့ ဆေးနည်းကို လိုချင်လို့ ငွေတစ်ထောင်လာပေးသတဲ့၊ ဒါဟာ သခင်ကြီးရဲ့ ချီးမြှင့်မှုကို ခင်ဗျား တစ်လောက်တည်း အပိုင်စီးချင်လို့တဲ့၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို လာဘ်ထိုးပြီး ထွက်ပြေးခိုင်းနေတာတဲ့'

'ဟားဟား... တော်တော် ကလေးဆန်တဲ့ သမားတော်ပါ၊ တျှပ်က သူ့ပါးစပ်ထဲကို ရွှေဒင်္ဂါးတွေ ပစ်သွင်းပေးလိုက်ချင်တာဗျ'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ သူပြောတာတွေဟာ လုပ်ဇာတ်တွေပါပဲ'

'နောက်ကော ဘာပြောသေးလဲ'

'သူက သမားစစ်တဲ့၊ ငွေတစ်ထောင်မပြောနဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးလျှာတစ်ထောင် ပေးတာတောင် စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ဒါကြောင့် မင် တောင်းဆိုချက်ကို မလိုက်လျောခဲ့ဘူးတဲ့၊ မင်ကသာ သူ့ဆီက ပစ္စည်းတစ်ခုတောင် ထပ်တောင်းသတဲ့'

'ဘာ ပစ္စည်းတဲလဲ'

မင်ရင်ကြယ်က စိတ်လှုပ်ရှားသွားဟန်နှင့် ပြောသည်။

'သူ့အသက်'

မင်ရင်ကြယ်၏ မျက်ခုံးနှစ်ဘက် မြင့်တက်သွားသည်။

ထို့နောက် သဘောကျစွာ တဟဲဟဲ ရယ်သည်။

'တ... ကျုပ်တစ်ခု တောင်းဆိုပါရစေ၊ ကျုပ်ကို သတ္တမ

နတ်မင်းနဲ့ တွေ့ဆုံခွင့် ပေးပါ'

မင်ရင်ကြယ်က စိတ်မိလက်မိ တောင်းဆိုသည်။

ရွှေချိန်ရိုးက အံ့အားသင့်သွားသည်။

'မင် ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ သူ လုပ်ကြံပြောနေတာပါဗျ၊ သတ္တမ

နတ်မင်းနဲ့ တွေ့ဖို့ မလိုသေးပါဘူး'

'မဟုတ်ဘူး ဆရာကြီးရွှေ ကျုပ် တောင်းဆိုတာ ဒါကြောင့်

မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ရှင်းရှင်းပြောမယ်ဗျာ၊ ဆရာကြီးရွှေ ခုထိလာပြီး

ကျုပ်ကို အတဲခတ်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ ကျုပ် ဒီနေရာတ ချက်ချင်း ထွက်

သွားပါမယ်'

ဆရာကြီးရွှေသည် မထင်မှတ်သောစကားကြောင့် မျက်စိ

မျက်နှာပျက်သွားသည်။

'ဒီ... ဒီလို မလုပ်ပါနဲ့မင်၊ ကျုပ်ကို အထင်မလွဲပါနဲ့၊

ကျုပ်က သံဃားတော်ပြောတာကို အရင်းအတိုင်း ပြန်ပြောနေ

တာပါ။ သူ့စကားကိုယုံပြီး မင် ကို လာအကဲခတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊

ကျုပ် သူ့စကားတွေအတွက် တာဝန်ယူပါတယ်၊ သူက ကလေး

ဆန်ဆန် ပြောပြခဲ့တာတွေပါ'

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ သူ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောတယ်ဆိုတာ

တို့တော့ စဉ်းစားသင့်ပါတယ်'

'ဟုတ်ပါတယ် မင်၊ သူ့စကားက ရှင်းရှင်းလေးပါ။ သူက

အကြံတူ ရန်သူလို သဘောထားပြီး ပြောလိုက်တာပါ'

'သူ့ရည်ရွယ်ချက်က ဒါတင် ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူးဗျာ'

မင်ရင်ကြယ်သည် ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ငြိမ်သက်သွားတော့

သည်။

ဆရာကြီးရွှေသည် မင်ရင်ကြယ်ကို ကြည့်နေပြီး စကား

ဆက်ရန် ချိန်ဆစဉ်းစားနေလိုက်သည်။

အခန်းဆောင်သည် အပ်ကျသ ကြားရလောက်အောင်

ထိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။

'ဒီလိုပဲ ပြောရလိမ့်မယ်' ထင်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ သူ့ပြောတဲ့ ဆေးနည်းနဲ့ ဆေးဘက်ဟာ ထူးဆန်းလွန်း နေလို့ပဲ'

'ဟုတ်တယ်၊ ဆရာကြီးရွှေအနေနဲ့ ဒီကိစ္စကို သတ္တမ နတ်မင်းနဲ့ ဆွေးနွေးသင့်တယ်။ သူ့ပြောခဲ့တာတွေကိုလဲ အဖြန်ဆုံး သတင်းပို့သင့်တယ်'

'လို့မယ် မထင်ပါဘူးမင်း၊ ကျုပ်တောင် သံသယဖြစ်နေရင် သတ္တမနတ်မင်းက ပိုပြီး သံသယ ဖြစ်မှာပေါ့။ သူ့က ကျုပ်တို့ ထက်အများကြီး အကင်းပါးတဲ့လူပဲ'

'သမားတော် စိုက်ငါထိုအကြောင်းကို သတ္တမနတ်မင်း ခိုပိမိနေတယ်လို့ ဆိုလိုပါသလား'

'ကျုပ် သိမြင်တာထက် ပိုလိမ့်မယ်လို့ ယူဆထားပါတယ်' 'ဒီလိုဆိုရင် ဒုတိယသခင်လေး ဝန်ရင်မော်ကို သူ့လက်ထဲ ဘာကြောင့် အပ်လိုက်ရတာလဲ။ သုံးနေနဲ့သုံးညဆိုတာ နည်းတဲ့ အချိန်မဟုတ်ဘူး။ ဒီအချိန်အတောတွင်းမှာပဲ သခင်လေး ဝန်ရင် မော်ကို'

'ဒါက သတ္တမနတ်မင်းရဲ့ သဘောထားပါ။ သူ့မှာ လျှို့ဝှက်တဲ့ အစီအစဉ်ကောင်း ရှိကောင်းရှိလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်'

'ကျုပ် သဘောပေါက်ပါပြီ။ ကျို့မိသားစုအိမ်တော်က အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားတွေဟာ အားကိုးလောက်သူချည်းပဲ ဆိုတော့ သမားတော်စိုက်ခါတိုင်း အတောင်ပေါက်ပြီး ပြေးလဲ ထွက်လို့

အခန်း (၂၀)

သူ့လူကိုယ့်လူ - ခြိမ်းခြောက်သူ

ရွှေချန်နိုးသည် တစ်စုံတရာကို လေးနက်စွာ စဉ်းစား နေရာမှ တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွင်းလိုက်ပြန်သည်။

'သူ့ရဲ့ကောင်း မင်၊ ခင်ဗျားအမြင်ကို ပြောစမ်းပါဦး'

'ကျွန်တော့ သူ့ကို သံသယရှိတယ်။ ခေါင်းထဲ မရှင်းအူး အထောက်အထားလည်း မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ မသန်တဲ့ ဖြစ်နေတယ်'

'အင်း... ဒီလိုဖြစ်တာဟာ သူ့ရဲ့ကောင်းမင် တစ်ယောက် တည်း မဟုတ်ပါဘူး'

'ဪ... ဆရာကြီးရွှေတလဲ သံသယ ရှိနေတယ်လား'

မရဘူး၊ ပြေးလို့ မလွတ်ဘူးဆိုတဲ့ သဘောထားပဲ၊ ရှင်းပါတယ်ဗျာ' ရွှေချန်ရိုးက ခေါင်းလည်းမညီစိတ် ခေါင်းလည်းမခါပေး၊ မင်ရင်ကြယ်ကသာ သူ့အမြင်ကို ဆက်ပြောသည်။

'ဒါပေမယ့် သမားတော်စိုက်ဝါထိုဟာ သတ္တမနတ်မင်းကို တောင်းဆိုခဲ့တယ်၊ သုံးနေနဲ့သုံးညအတွင်း သူ့ဆီကို ဘယ်သူမှ မလာရဘူးတဲ့၊ သတ္တမနတ်မင်းက ဒါကို ကတိပေးခဲ့တယ်၊ ဒီတော့ စိုက်ဝါထိုသာ ဒီအချက်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ကောက်ကျစ် ခဲ့ရင် . . .'

'ဟဲဟဲ . . . မစိုးရိမ်ပါနဲ့လေ၊ သတ္တမနတ်မင်းကလဲ ဒီ အချက်ကို လျစ်လျူရှု မထားပါဘူး'

ကျုပ်သဘောတော့ သတ္တမနတ်မင်းကိုယ်တိုင် သံသယရှိလျက်နဲ့ သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ကို သူ့လက်ထဲ စိတ်ချ လက်ချအပ်လိုက်တာဟာ ဘဝင်မကျစရာအကောင်းဆုံးပဲ၊ လုပ်သင့်တာက သူ့ကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ပြီး စစ်ဆေးတာက ပိုပြီး ကောင်းလိမ့်မယ်'

'ဆန္ဒမစောပါနဲ့မင်း၊ အထောက်အထားမရှိဘဲ ဆန္ဒစွန့် ဇွတ်လုပ်ရင် တရားမဲ့ရာ ကျပါတယ်၊ သတ္တမနတ်မင်းဟာ တိကျသေချာတဲ့ အထောက်အထားမရှိဘဲ ဘာကိုမှ လုပ်လေ့ မရှိပါဘူး၊ သမားတော်ကြီးစိုက်ဝါထိုဟာ အင်မတန် အစွမ်းထက်တဲ့ သမားတော်လဲ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ဆေးတုတတ်တဲ့ အရည်အချင်းလဲ အမှန်ရှိနေပါလိမ့်မယ်၊ သူ့အချိန်ယူပုံကတော့

ဆေးကုဖို့ လိုအပ်ချိန်ဖြစ်နိုင်သလို သူ့ဘတ်တော်သားတွေကို စောင့်ခေါ်ဖို့ အချိန်ယူတာလဲ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်'

ရွှေချန်ရိုးက တွေးတွေးဆဆ နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန် ပြောလာ သည်။

မင်ရင်ကြယ် အံ့အားတသင့် ဖြစ်နေမိသည်။

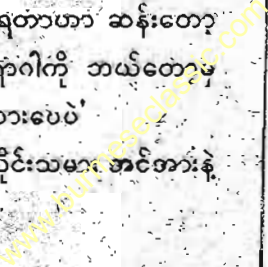
'ဆရာကြီးရွှေ ဘယ်လိုများ ပြောလိုက်ပါသလဲ'

'ဟဲဟဲ . . . သတ္တမနတ်မင်းက ခင်ဗျားကို ပြောမပြဘဲ ထိန်ချန်ထားတာတွေ ရှိနေပါသေးတယ် မင်း၊ အဲဒါက စုတိယ သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ကို ဆေးတုပေးဖို့ လာတဲ့ သမားတော်တိုင်း၊ ဆေးဆရာတိုင်းဟာ ညဘက်ရောက်တာနဲ့ သူတို့ဆီကို လုပ်ကြ သတ်ဖြတ်မယ့်လူ ရောက်ရောက်လာတတ်တာပဲ၊ ကျုပ်တို့တတွေ ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးခဲ့ကြပေမယ့် ဖမ်းလို့ကို မမိခဲ့ပါဘူး၊ ထူးခြားတာက သမားတိုင်း ဆေးဆရာတိုင်းဟာ ဣန္ဒရာယ် ကြီးကြီးမားမား မဖြစ်ခဲ့ကြပေမယ့် အလွန်ထိတ်လန့်ချောက်ချားသွားကြတဲ့ အချက်ပဲ၊ အဲဒီကိစ္စကြောင့် ကျန်နေသေးတဲ့ သမားတော် ဆေး ဆရာတွေဟာ ဒီကို မလာဝံ့ကြတော့ဘူး'

'ဪ . . . ဪ ဒါဟာလဲ ထူးခြားတဲ့ အချက်ပေ့'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလိုဖြစ်ရတာဟာ ဆန်းတော့ မဆန်းပါဘူး၊ လုပ်ကြံသူဟာ သခင်လေးရောဂါကို ဘယ်တော့မှ ပျောက်ကင်းခွင့် မပေးဘူးဆိုတဲ့ သဘောထားပေပဲ'

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကျွန်မိသားစုရဲ့ သိုင်းသမား အင်အားနဲ့

ဆိုရင် ရန်သူကို ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ဖမ်းမိနိုင်တာပဲ'
မင်ရင်ကြယ်စကားကြောင့် ရွှေချန်ရိုး မျက်နှာဖျက်သွား
သည်။

သို့သော် အရိပ်အကဲ ဖမ်းမရအောင် ချတ်ချင်း ဣန္ဒြေ
ဆည်လိုက်သည်။

'သူရဲကောင်းမင် မသိလို့ပါဗျာ၊ အဲဒီလူရဲ့ သိုင်းပညာဟာ
သိပ်အစွမ်းထက်တယ်ဗျာ၊ နှိုင်းယှဉ်ရရင် ဒုတိယသခင်လေး နေထိုင်
ကောင်းစဉ်က တည်ရှိနေတဲ့ သိုင်းစွမ်းရည်ထက်တောင် အတော်
လေး သာလွန်ထက်မြက်နေတယ်'

မင်ရင်ကြယ် အလွန်အံ့အားသင့်သွားတော့သည်။

'သိုင်းလောကမှာ ဗျပ်စောင်းစားရှည် စာပေသမားထက်
တော်တဲ့သူ ရှိသေးလို့လား ဆရာကြီးရွှေ

သူ့ထက်သူ လူစွမ်းကောင်း ဆိုတဲ့ စကားလဲ ရှိသားဗျာ

'ဒီလိုဆိုရင် ဆရာကြီးရွှေ စဉ်းစားကြည့် စမ်းပါ
ဆရာကြီးရွှေပြောတဲ့ အတိုင်းဆိုရင် အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သခင်လေး
ဝန်ရင်မော်ကို သတ်နိုင်ဖို့ အခက်အခဲ ဘယ်ရှိတော့မလဲ၊ ဒီတော့
သခင်လေးဝန်ရင်မော်ကို ကိစ္စထုံး သတ်မပစ်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့
အရှုံးအဝရောက်အောင် လုပ်ထားရတာလဲဗျာ'

'ဒီအချက်ဟာ အလေးအနက် စဉ်းစားရမယ့်အချက်ပဲ

'ဟဲထဲ... သူရဲကောင်းမင်ရဲ့စကားက ဝက်ဖဲ ရိုက်လိုက်
သလိုပါလား။ သူရဲကောင်းမင်က သခင်လေး ဝန်ရင်မော်

အသတ်ရှင်နေတာထက် သေတာက ကောင်းတယ်လို့ ဆိုလိုနေ
တာလား'

မင်ရင်ကြယ်သည် အဓိကကို အထိုးခဲလိုက်ရသူကဲ့သို့
ကြောင်ငေးငေးကြီး ဖြစ်သွားသည်။

အတန်ကြာမှ...

'ဟုတ်တယ်၊ သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ဟာ ခုလို တဝမျိုး
ရောက်နေရတာထက် သေသွားတာက ပိုကောင်းတယ်၊ ဒါဟာ
ကျွန်ရဲ့စေတနာပဲ၊ ဘာပြုလို့လဲ ဆိုတော့ လုပ်ကြံသူဟာ သခင်
လေးကို သေအောင်လုပ်နိုင်လျက်သားနဲ့ သေလည်းမသေစေဘူး၊
ဆေးကုခွင့်လဲ မပေးဘူးဆိုတော့ လောကမှာဒီလောက် တောက်
ကျစ် ယုတ်မာတဲ့ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်မျိုး ရှိနိုင်ပါဦးမလား၊
အင်မတန် စုတ်ပဲ့တဲ့အကြံအစည်ပဲ၊ ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် ကျုပ်
တောင် အချိန်မရွေး အသတ်ခံရကိန်း ရှိနေပြီ'

'အင်း... စိုးရိမ်စရာတော့ စိုးရိမ်စရာပဲ'

ရွှေချန်ရိုးက မူဖမ်းမရနိုင်သည့် အမူအရာနှင့်ပြောသည်။

'ဒါပေမယ့် သူရဲကောင်းမင်ရဲ့ သိုင်းပညာကလဲ အင်မတန်
ထက်မြက်ပြီး အဆင့်မြင့်တဲ့ သိုင်းပညာပါပဲ'

'သခင်လေး ဝန်ရင်မော် ထက်တော့ ပိုမတော်ပါဘူး
ဆရာကြီးရွှေ'

'ထားပါလေ၊ ဒီတိစ္စအတွက် သိပ်ပြီး ပွပန်ကြောင့်ကြ
ခနေပါနဲ့၊ ကျွန်မိသားစုအိမ်တော်ဝင်းကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ခင်ဗျား

၁၁၂ ① တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

အတွက် အစောင့်အကြပ်တွေ ရှိနေပါတယ်။ ခိုးရိမ်စရာတွေ မရှိလှပါဘူး။ ကြောက်စရာတွေချည်းပဲ ရွေးပြီး တွေးနေရင်တော့ ကြောက်မိပေမပေါ့ဗျာ။ . . ဟဲဟဲ'

ဆရာကြီးရွှေ၏စကားသည် အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့အဖို့အိမ်ထောင်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်သည် အလွန် လုံခြုံသောနေရာဖြစ်သည်။

တစ်စုံတစ်ရာ ပြဿနာ ဖြစ်ပေါ်ရန်ကား လွယ်ကူဖြင့် မရှိလှချေ။

တကယ်တမ်း လုံခြုံမှု မရှိပါကလည်း သတ္တမနတ်မင်း၏ ဂုဏ်သိက္ခာကြီးမားမှုသည် အမှိုက်ပုံထဲသို့ ရောက်နေပေရောမည် သို့သော် မင်ရင်ကြယ်သည် အရာရာကို စိတ်ချခြင်း မရှိချေ။

သိုင်းလောက၏ ရှုပ်ထွေးပွေလီမှုသည် ပြောမဆုံးပေါ် တောဆုံးထောင်ဖြစ်ကြောင်း အတွေ့အကြုံ သင်ကြားထားပြီး ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဘာစကားမျှ ထပ်မပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေ လိုက်မိသည်။

ရွှေချန်ရိုးသည် သူ့ကို ငေးကြည့်နေရာမှ စကား စလင် ပြန်သည်။

'ဒီမယ် သူ့ရဲကောင်းမင်၊ ခင်ဗျားကိစ္စတစ်ခုကို တွေးမိပါ သလား'

'ဘာကိစ္စလဲ'

'သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထိုဟာ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီးတော့ ရောက်လာဟန် မတူဘူး။ ဒါပေမယ့် သခင်လေးရဲ့ မွေးနေ့ မွေးချိန်တွေကို အတိအကျ သိထားတာဟာ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်း တယ်။ ထူးလည်း ထူးခြားတယ်'

'စဉ်းစားစရာပဲ၊ ဒါကို သူ့ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိထားသလဲ'

ဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သတ္တမနတ်မင်းက သူ့ကို စစ်ဆေး မေးမြန်းဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်'

'အဲဒါကို မင်က ဘယ်လို မေးမှာလဲ'

'အခုတော့ မေးလို့ မဖြစ်သေးဘူး'

"အင်း... လေးငါးရက် ကြာသွားရင်တော့ မေးဖို့ အချိန်တန်ပါပြီ"

'မှန်ပါတယ် ဆရာကြီးရွှေ မှန်ပါတယ်'

'ဒါနဲ့ သခင်လေးရဲ့ဝေဒနာကို ခင်ဗျား တကယ် ကုပေး နိုင်ပါသလား'

မင်ရင်ကြယ်က တွေဝေတုံ့ဆိုင်းဖြင်း မရှိဘဲ ချက်ချင်း ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

'တုပေးနိုင်ပါတယ်၊ ပိုင်လဲ ပိုင်နိုင်ပါတယ်။ မယ့်ရင် ခုချက်ချင်းကုခွင့်ပေးလိုက်ပါလား။ နေ့ဝက်မကြာခင် ပကတိ အတိုင်း ပြန်ကောင်းလာစေရမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ'

'ကျုပ်ကတော့ မယ့်မရှိပါဘူး သူ့ရဲကောင်းမင်၊ ဒါပေမယ့်'

မင်ရဲ့ဆန္ဒကို ဒီအတိုင်း ထားလိုက်ပါဦး။ တနည်းအားဖြင့်တော့
သတ္တမနတ်မင်းက သမားတော်ကြီးကို ငါးစာ လုပ်ထားတာ
သဘောရပါတယ်။ သုံးနေနဲ့သုံးညှိဆိုတာ ဘယ်လောက်မှ မကြ
ပါဘူးဗျာ။ သည်းခံပြီး စောင့်လိုက်စမ်းပါ။

မင်ရင်ကြယ် အာဖျ မပြောသာတော့ချေ။
ရေငုံနှုတ်ဝိတ် ဆိတ်ဆိတ်သာ နေလိုက်ရတော့သည်။
ထိုအချိန်မှာပင် ရွှေချွန်ရိုးက မတ်တပ်ထရပ်ပြီး နှုတ်ဆ
တော့သည်။

မင်လားအပေါင်းနဲ့ ပြည်စုံတဲ့ ညချမ်းပါ မင်၊ ကျွန်
ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး။ တောင်စောင်းကွက်လပ်မှာ ဆောက်နေတဲ့ ဆေး
တောင် အခြေအနေကို သွားပြီး ကြီးပြန်ရပါဦးမယ်။

မင်ရင်ကြယ်လည်း ထိုင်ရာမှ ထပြီး ဝါရပြုတော့သည်။
ထို့နောက် အပေါက်ဝထိအောင် လိုက်ဖို့သည်။
ရွှေချွန်ရိုး ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် အခန်းတံခါး
သေသေချာချာပိတ်ပြီး မင်းတုပ ထိုးထားလိုက်သည်။
ထို့နောက် ခုတင် ပေါ်တက်ထိုင်ပြီး စဉ်းစားခန်း ဝင်
မိတော့သည်။

အခန်း (၂၁)

အဆိပ် သံမှုန်ရှင်

အခြေအနေကို တွက်ဆကြည့်သောအခါ ကျွန် မိသားစု
သည် မိမိအပေါ် သံသယ ရှိနေသည်မှာ ထင်ရှားလှသည်။

ဤကိစ္စသည် အဖြစ်တင်စရာတော့ မဟုတ်ချေ။
မိမိသည် ရုတ်တရက် ရောက်လာပြီး ရုတ်တရက်
ပြန်ပျောက်သွားလျှင် သူတို့၏ သံသယနှင့် အထင်မှားမှုသည် ပိုပြီး
ကြီးထွားလာပေလိမ့်မည်။

မိမိကိုယ်၌ကား သူတို့၏ မရိုးသားမှုကို တွေ့မြင်နေရ
သည်။

ကုန်အချက်အနေနှင့် သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ကို

ဆေးကုပေးရန် ကြွရောက်ခဲ့ကြသည့် ဆေးဆရာများနှင့် သဘောတော်ကြီးများသည် ရန်သူ၏ ခြိမ်းခြောက်မှုနှင့် အန္တရာယ်ပြုမှုကို ခံရခြင်း လုံးဝမရှိခဲ့ချေ။

သို့ပါလျက် တျို့မိသားစုသည် မိမိကို လုပ်ကြံသတင်းများ ဘာကြောင့် ပြောကြားနေကြသနည်း။

နှစ်အချက်အနေဖြင့် စိုက်ဝါထို၏ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်ကို သိရှိထားပြီးဖြစ်သော်လည်း စိုက်ဝါထိုသည် သခင်လေး ဝန်ရင်မော်၏ မွေးနေ့ မွေးရက်နှင့် မွေးချိန်တို့ကို မည်သည့်နည်းနာ သိရှိသွားလေသနည်း။

တကယ်တကယ်၌ သခင်လေး ဝန်ရင်မော်၏ မွေးနေ့ မွေးရက်၊ မွေးချိန်တို့ကို တိတိကျကျ သိထားနိုင်သူများကား-

သတ္တမနတ်မင်းကျိုကုံးချွင်၊ မေမုန့်ချူး၊ ဝန်ရင်မော်၏ သွေးသောက်ကြီး အကျီစိမ်းအဘိုးကြီး၊ နောက်ကာယကံရှင်

ဝန်ရင်မော်တို့အပြင် ဝန်ရင်မော်၏ဖခင် ဝန်ရင်တုန်းနှင့် မိခင် ဖခင် ဝန်ရင်တုန်းကား ဝန်ရင်မော် ကိုယ်တိုင် တွယ်ထွေ

သွားပြီဟု ယူဆထားခဲ့ပြီးသူဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ပါလျက် ထန်ရှန်းဂိုဏ်းသားဟောင်း ပိန်လျှန်တုန်းခေါ် ယွင်ယန်ဖေး (စိုက်ဝါထို)သည် သခင်လေး ဝန်ရင်မော်၏ လျှို့ဝှက်ချက်ကို မည်သည့်နည်းနှင့် သိသွားလေသနည်း။

သူသည် မည်ဆည့်အရေးကိစ္စနှင့် သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ကို လိုက်လံရှာဖွေနေလေသနည်း။

ဝန်ရင်မော် အဆိပ်ခတ်ခံရသည် ကိစ္စသည် ဓာလဗျာလေ သံသယ ပွားစရာ များပြားလေလေ ဖြစ်နေပေပြီ။

မင်ရင်ကြယ်သည် ခုတင်ထက်တွင် လဲလျောင်းနေလိုက်မိ ခြိန်သည်။

အချိန်သာတစတစ ကုန်လွန်ခဲ့သော်လည်း အတွေးများ ထွက်ပြားနေသဖြင့် အိပ်၍မပျော်ဘဲ ဖြစ်နေတော့သည်။

သို့နှင့် သုံးချက်တီးအချိန်သို့ပင် တိုင်လာခဲ့တော့သည်။ အိပ်မရသည်နှင့် ပိတ်ထားသောမျက်စိကို ပြန်ဖွင့်လိုက်မိ

ခြိန်သည်။ ထိုစဉ် အလင်းရောင်များ လင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်ကို

သတိပြုလိုက်မိတော့သည်။

အာရုံစိုက်လိုက်သောအခါ ခြေသံများ ကြားလာရတော့သည်။

ခြေသံရှင်သည် သတ္တမနတ်မင်းနှင့် ပညာချင်း မတိမ်းသိမ်း ရှိဟန်တူသည်။

ခြေသံသည် တဖြည်းဖြည်း နီးထပ်လာသည်။

ဦးနှောက်ထဲတွင် ရွှေချန်ရိုး ပြောခဲ့သည့်စကားများကို တစ်ခနဲ သတိရလာသည်။

ထိုလူသည် သခင်ယခင်က ယခုလို လားဖူးခြင်း မရှိဟု ပြောကြည်ယူဆထားသော်လည်း ယခုမှ အမှန်တကယ် လျှောက်သွမ်း

လာနေချေပြီ။

သည်အတိုင်း ငြိမ်နေ၍ မဖြစ်တော့။

အန္တရာယ်ပြုလာပါက ရင်ဆိုင်နိုင်ရန် အသင့်ပြင်လိုက်ရ
တော့သည်။

အသေဖမ်းနိုင်ခြင်းထက် အရှင်ဖမ်းနိုင်ရန် ကြိုးစားရ
တော့မည်။

ခြေသံရှင်သည် မိမိနှင့် ကိုကိုက် ရှစ်ကိုက် အတွဲအဖွဲ့
တွင် ရပ်တန့်သွားပြီး ရှေ့ဆက် တိုးမလာတော့ချေ။

ခြေသံရှင်သည် အလွန်အတင်းပါးသူဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား
နေလေပြီ။

ရုတ်တရက် 'ဝစ်၊ ဘုတ်၊ ဖတ်' ဟူသော အသံများ
ဆက်တိုက်ကြားလိုက်ရသည်။

အဖြူရောင်အလုံးလေးတစ်လုံးသည် ပြတင်းပေါက်
ပြေးဝင်လာပြီး အခန်းနံရံကို ထိမှန်ကာ ကြမ်းခင်ပေါ်ကျလာ
ခြင်းပင်။

စက္ကူလုံးလေးတစ်လုံးဖြစ်သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ငြိမ်သက်နေသော စက္ကူလုံးတလေးထက်
သတိထားပြီး ကောက်ယူကြည့်လိုက်သည်။

စာရွက်တစ်ရွက်ကို လုံးထားသော စက္ကူလုံးတလေး
ဖြစ်သည်။

ဖြန့်ကြည့်လိုက်သောအခါ လှပသော စာလုံးများထက်
တွေ့ရသည်။

'အိမ်ရေးဖျက်အောင် လုပ်မိတာ သည်းခံပါ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး
အတ္တထွက်တွေ့ပါ'

စာသည် မည်သူမည်ဝါဟု ထက်မှတ်ရေးထိုးထားခြင်း
ရှိချေ။

မင်ရင်ကြယ် တုံ့ဆိုင်းခြင်း မရှိချေ။
အဆောင်ခန်းခေါင်မိုးပေါ်သို့ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ခုန်တက်

လိုက်သည်။
ထို့နောက် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

အခန်းဆောင် ဘေးတစ်ဘက်ရှိ အုတ်တံတိုင်းပေါ်တွင်
အရပ်ပု လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရတော့သည်။

အကျီသည် အနက်ရောင်အကျီဖြစ်သည်။
ထိုလူသည် မင်ရင်ကြယ် ထွက်ခွာလာသည်နှင့် ခြံစင်း

အပြင်ဘက်သို့ တဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားတော့သည်။
မင်ရင်ကြယ်လည်း ဘာမျှ မပြောနိုင်တော့။ ကိုယ်ဖော့

ညာကို အသုံးချပြီး တရကြမ်း ပြေးလိုက်တော့သည်။
ပြေးလိုက်နေရင်းကလည်း ရှေ့မှလူကို အတွင်းအား သုံးပြီး

ဆမ်းပြောသည်။
'ဘယ်လိုလှုပ်တာလဲ မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်တို့ အပြင်လဲ

ခေါ်ထုတ်သေး၊ ထွက်လဲပြေးသေး၊ ဘာသဘောလဲ မိတ်ဆွေရဲ့'
အရပ်ပု အကျီနက်သည် တရကြမ်း ပြေးနေရာမှ

နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လာသည်။

ထိုလူသည် မျက်နှာကို မျက်နှာဖုံး ဝှပ်ထားသူ ဖြစ်နေသည်။

‘ခင်ဗျား အမြင်မှားနေပြီဗျ၊ ထွက်ပြေးချင်မှတော့ အပင်ပန်းခဲပြီး လာတွေ့ပါမလားဗျာ၊ ကျုပ်က ခုချိန်မှာ ကျို့ကုန်းခွင်တို့လူ့စုကို ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် မဖြစ်စေချင်သေးဘူးဗျ’

အရပ်ပုအင်္ကျီနက် မျက်နှာဖုံးဝှပ်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် အပြေပါ မှပ်သွားသည်။

မင်ရင်ကြယ်လည်း သူနှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်နေလိုက်သည်။ ထို့နောက်...

‘ဒါနဲ့ မိတ်ဆွေက ဘယ်သူများပါလဲ’

အရပ်ပု အင်္ကျီနက်မျက်နှာဖုံးဝှပ်က မင်ရင်ကြယ်စကားကို မကြားဟန် ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြုပြီး သူပြောလိုရာ ပြောလာသည်။

‘ခင်ဗျား အင်မတန် ဝါးနပ်လိမ္မာတဲ့လူပဲ၊ ကျုပ် အရောင်ပြုခဲ့တာက တစ်နေရာ ခင်ဗျား ထွက်လာတဲ့နေရာက တစ်နေရာဟားဟား... တော်တော်၊ တော်တိုလူပဲ၊ တကယ်လို့သာ ပြတင်းပေါက်က ခုန်ထွက်ခဲ့ရင် ကျုပ်မှာ ဘာမှ အလဟဿ ဆုံးရှုံးမှု ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ခုတော့ ခင်ဗျားက ခေါင်မိုးပေါ်က ခုန်ထွက်လာတယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်ရဲ့ တန်ဖိုးကြီးမားတဲ့ အဆိပ်သဲပွင့်တွေဟာ အလဟဿ ဖြစ်ကုန်တော့တာပေါ့၊ ဟဲဟဲ... တော်ပါတယ်၊ တော်ပါတယ်’

မင်ရင်ကြယ်သည် ထိုကိစ္စကို တစ်စုံတစ်ရာ ဖြန်လည် ချေပခြင်း မပြုချေ။

‘မိတ်ဆွေက ဘယ်သူများလဲ’ ဟုသာ ဆပ်တလဲလဲ မေးလိုက်တော့သည်။

အင်္ကျီနက်မျက်နှာဖုံးဝှပ်က...

‘အထွေအထူး မှတ်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားကို ဖိတ်ခေါ်သူပေါ့... ဟဲဟဲ’

‘ဒီလို ဘယ်ဟုတ်မလဲဗျာ၊ လူဆိုတာ နာမည် တစ်လုံးတော့ ရှိစမြပါ’

‘ဟဲဟဲ... ခင်ဗျားက ကျုပ်နာမည်ကို ပြောပြမယ် ထင်နေသလား’

‘မပြောချင်လည်းနေပါ မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ အပြင်ခေါ်ထုတ်တယ် ဆိုတာပဲ ပြောပါ’

အင်္ကျီနက်မျက်နှာဖုံးဝှပ်က သရော်ဟန်နှင့် ရယ်သွမ်းသွေးသည်။

‘ဟဲဟဲ... ဒီမေးခွန်းကလဲ အပိုမေးခွန်းပါ၊ ခင်ဗျားကို အပျင်းပြေ ခေါ်ထုတ်လာတယ်လို့များ ထင်နေသလား’

‘ဒီလိုဆိုရင်လဲ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောပါမယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ အဆိပ်သဲမှုန့်တွေဟာ ကျုပ်ကို သေအောင် မသတ်နိုင်တော့ ခင်ဗျား ကိုယ်ဆိုင်ပဲ လာသတ်ပါတော့’

အင်္ကျီနက်မျက်နှာဖုံးဝှပ်က ခေါင်းကို တွင်းတွင်းခါ

ရမ်းလိုက်သည်။

'ဒီလောက်လဲ အလျင်မလိုသေးပါဘူး မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျားရဲ့ သိုင်းပညာအဆင့် မြင့်မားမယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းမိဝေမယ် ခုလောက် အသိတရား ရှိလိမ့်မယ်လို့တော့ မထင်မိခဲ့ဘူးဗျ၊ ခုတော့ ခင်ဗျား တော်ပါတယ်၊ ကျုပ်သဘောက ကျုပ်ပြောတာကို နားထောင်ပြီး ခေါင်းညိတ် သဘောတူခဲ့ရင် ကျုပ်အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ထွက် သွားမှာပါ'

'ခင်ဗျာ ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ'

'ခင်ဗျားရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို စွန့်လွှတ်ပြီး ဒီခြံဝင်းထဲက ထွက်ခွာဆွားပါ'

'ဒီလိုဆိုရင် မိတ်ဆွေဟာ ဝန်ရင်မော်ကို လုပ်ကြံခဲ့သူမို့ပါ ဟုတ်လား'

'မှန်ပါတယ်၊ ကျုပ်ပဲ'

'တွေ့မတ်တွေ့တော့လဲ လွယ်လွယ်ကူကူ တွေ့နေရပါလား၊ ကျုပ်ဖြင့် ရှာထိုက်ရတာမောလို့၊ တွေးလိုက်ရတာ ဦးနှောက် ပျက်မတတ်ပဲ၊ ကျုပ်ကလဲ ထုံပြန်တောင်းဆိုပါတယ်၊ ကျုပ်စကားကို မှန်မှန်ကန်ကန်ဖြေပါ၊ ပြီးရင် ခင်ဗျားရဲ့ တောင်းဆိုမှုကို အဖြေ ပေးမယ်'

'မေး... မေး... ကြိုက်တာမေး'

'ခင်ဗျားနဲ့ သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ဟာ ရန်ငြိုးရန်စ ရှိခဲ့သလား'

'ခင်ဗျားဟာ အဆင့်မြင့် သိုင်းပညာရှင်တစ်ယောက်ပါ၊ သိုင်းလောကရဲ့ ပြဿနာတိုင်းဟာ ရန်ငြိုးရန်စကြောင့် ဖြစ်ပွား ဝေါပေါက်လာတာတွေချည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အရာကိစ္စတွေဟာ တိုက်ရိုက်ပြဿနာတွေချည်း ဖြစ်လေ့ရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး'

'ဒီလိုဆိုရင် အကြောင်းမဲ့ ဒုက္ခပေးတာလို့ စွပ်စွဲရမှာလား'

'ဒီလိုလဲ လှေနှံဓားထစ်ပြောလို့ မရပါဘူး၊ အကြောင်းပြ ချက် ရှိတယ်လို့ ပြောရင်လဲ ရတယ်၊ မရှိဘူးလို့ ပြောရင်လဲ ရတယ်'

အင်္ကျီနက်မျက်နှာဖုံးစွပ်က မဟေဠိဆန်ဆန်ပြောပြီး ပခုံးနှစ်ဘက် တွန့်ပြသည်။ မင်ရင်ကြွယ်က တဟဲဟဲ ရယ်သွမ်းသွေး သည်။ ထို့နောက်...

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ကျုပ်ကိုတော့ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောပြ စေချင်ပါတယ်'

'ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်ဆန္ဒကို လူသိမခံစေချင်သေးဘူးဗျ'

'ရပါတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားဟာ အရင်က ဒီတို ရောက်လာဖူးကြတဲ့ ဆေးဆရာတွေ၊ သမားတော်တွေကို ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်ကြံခဲ့တာလဲ'

'မေးရတ်လိုက်တာဗျာ၊ အဲဒီတုန်းက ကျုပ် ဒီတိုရောက် မလာခဲ့ပါဘူး'

'တဲဟဲ... ခင်ဗျားတော်တော် ညာတတ်သားပဲ၊ တပီခု တော့ရှိတယ်၊ တစ်ခြားလူတို့ ညာလို့ ရပေမယ့် ကျုပ်ကိုတော့ ညာလို့ မရပါဘူး၊ တျို့မိသားစုအိမ်တော်အကြောင်းကို မေးလေးလိုလို့

၁၂၄ ၀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

သိထားပါတယ်၊ တုန်တုန်ပြောရရင် မြတ်ဘယ်နှစ်ပင်ရှိလဲ ဆိုတာ တောင် သိထားတဲ့လူဗျ

'ဟဲဟဲ... ခင်ဗျား စကားကို ကျုပ်ယုံကြည်ပါတယ်၊ တကယ်တော့ အရင်က ဒီကိုရောက်လာတဲ့ ဆေးဆရာတွေကို ကျုပ် ခြောက်လှန့်ဖူးပါတယ်'

အင်္ကျီနက်မျက်နှာဖုံးစွပ်စကားကြောင့် မင်ရင်ကြယ် ဟက်ခနဲ ရယ်လိုက်မိသည်။ တစ်ဆက်တည်းတွင်...

'ခင်ဗျားဟာ ရေလိုက်ငါးလိုက်လဲ အတော်ပြောတတ်သား၊ ဝါ၊ ဘယ်ဇာတ်သဘင်ပဲဖြစ်ဖြစ် မဟုတ်တာကို လုပ်ကြံပြီး ပြောနေ၊ ခင်းနေ၊ ကပြနေရင် ဘယ်လိုမှ နားထောင်လို့ မကောင်းဘူးဗျ၊ ဟဲဟဲ'

အင်္ကျီနက်မျက်နှာဖုံးသည် ရှေ့စကားကို မည်သို့ ဆက် ပြောရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားသည်။

အတန်ကြာမှ...

'ဒါကတော့ဗျာ၊ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ်ကိုယ် မြင်ချင်သလို တွေးချင်သလို တွေးနိုင်ပါတယ်၊ ယုံတာ မယုံတာ ခင်ဗျား အလုပ်ပဲ၊ ကျုပ်ပြောချင်တာက အရင်က ဆေးဆရာတွေဟာ အရိပ် အယောင်ပြုပြီးခြောက်လှန့်တာနဲ့ ထွက်ပြေးကြတာချည်းပဲဗျ...'

ဆူတို့ကို ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံဖို့ မလိုအပ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားကျတော့ သူတို့နဲ့ ယှဉ်ကြည့်လို့ မရဘူး၊ ဒါကြောင့် ခုလို လာတွေ့ရတာ ဒီတော့ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောမယ်၊ ခင်ဗျား ဒီက ထွက်ခွာမလား

အသတ်ခံသွားမလား၊ ဆုံးဖြတ်ပါ'

အင်္ကျီနက်မျက်နှာဖုံးစွပ်သည် တကယ် တိုက်ခိုက်တော့ မည်အဆင့်နှင့် ပြောကြားနေပေပြီ။

မင်ရင်ကြယ်သည် ထိုစကားကို ဂရုစိုက်ခြင်း မရှိလှချေ။ ပခုံးနှစ်ဘက်ကို ထွန်ပစ်လိုက်ရင်း-

'ဒီလိုလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာဟာ ခင်ဗျားမှာ အကြောင်း ပြချက် ရှိသလား'

'သိပ်ရှိတာပေါ့၊ ဝန်ရင်မော်ကို တုနိုင်မယ်လူဟာ ခင်ဗျား တစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်၊ တကယ် တုနိုင်လိမ့်မယ်လို့လဲ ကျုပ် ယုံကြည်တယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ ခုလို လာတွေ့တာပဲ'

ကြားရသောစကားကြောင့် မင်ရင်ကြယ်၏ မျက်လုံး အရောင်သည် ဝင်းခနဲ တောက်ပသွားသည်။

'ဒီအချက်ကို ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိထားသလဲ'

'တစ်ဆင့်စကားတွေကို နားထောင်ဖို့ မလိုပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ် ကလဲ ခင်ဗျားလို ကျွဲမိသားစုအကြောင်းကို ခရေစေ့တွင်းကျ သိထားတဲ့လူပါ'

မင်ရင်ကြယ် အံ့ဩဟန် မပြပေ။

'ဪ... ဪ... ခင်ဗျား စကားအရ ပြောရရင် ကျွဲမိသားစုအိမ်တော်ထဲမှာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အတွင်းလူ ရှိနေပုံပဲ'

'စိတ်ထင်ရာ ပြောမနေစမ်းပါနဲ့ မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်က သူများ ပြောတာကို သိပ်ယုံကြည်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့လူ မရှိလဲ

၁၂၆ ① တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ကျုပ်မှာ မျက်စိ ရှိပါတယ်၊ အတွင်းလူ မလိုပါဘူး၊ ကျုပ်အစွမ်းကို ခင်ဗျား တောင်းကောင်းအကဲခတ်နိုင်မှာပါ။

အင်း... သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ကတော့ ခင်ဗျားထံ ပြောပြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဟားဟား... ရူးနေတဲ့လူက ဘာများ မှန်မှန်ကန်ကန် ပြောပြနိုင်မှာလဲဗျာ။

သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ဟာ ကျုပ်နဲ့ မိတ်ဆွေရင်းချာပဲ။
ဟားဟား... ခင်ဗျားကို ဘာများ ပြောနိုင်မှာမို့လဲ။
ဟားဟား။

အင်္ကျီနက်မျက်နှာဖုံးစွပ်က သရော်တော်တော် ပြောပြ ဖန်လုပ် ရယ်သည်။

မင်ရင်ကြယ်က ပခုံးနှစ်ဘက် တွန့်ပြလိုက်ပြီး...

ဒါ ရယ်စရာလားဗျ၊ ဝန်ရင်မော် ဘာမှ ပြောမပြနိုင်ဘူး ဆိုရင် ခင်ဗျားကကော ဘာများ ပြောပြနိုင်မှာမို့လဲ။

စကားကပ်ပြီး အနိုင်မယူချင်ပါနဲ့ မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ် ခင်ဗျားရဲ့ လှည့်ပတ်မှုကို လည်စင်းခံမယ့်လူမျိုး မဟုတ်ဘူးဗျ။

ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ကျွန်မိသားစုအကြောင်းကို အားလုံး သိတာတယ်ဆိုဗျ။ ခုနကပဲ ခင်ဗျား ပြောပြခဲ့သေးတာပဲ။

ဟုတ်တယ်လေ၊ ကျုပ်က မဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းနေလို့လား။ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား ဒီအိမ်တော်ဝင်းထဲမှာ ဘယ်လောက် ကြာအောင် နေခဲ့ဖူးလို့လဲ၊ ဘယ်တုန်းက လာခဲ့ဖူးလို့လဲ၊ ကျုပ်ထံ

ဘာမှ မတွေ့ခဲ့ မမြင်ခဲ့ပါလား။

ဒါက ခင်ဗျားရဲ့ အရည်အချင်းကိစ္စဗျ... ဟဲ့ဟဲ့။

ကဲဒါလေ၊ ကျုပ် မေးပါရစေ၊ အဆင့်မြင့်သိုင်းသမား ရွှေချန်ရိုးကို ခင်ဗျား သိသလား။

သိပ်သိတာပေါ့၊ သူ့နာမည်က 'ပြုံးမျက်နှာ နတ်ဆိုး ရွှေချန်ရိုး'လို့ ခေါ်တယ်။

ဟုတ်သားပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒါဟာ သိပ်အရေးကြီးတဲ့အချက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်ပြောချင်တာက ရွှေချန်ရိုးက ကျုပ်ကို ပြောပြခဲ့ ပါတယ်၊ အလျင်က ဒီကို ဆေးကုလာခဲ့ကြတဲ့ ဆေးဆရာတွေဟာ

အဆေးသတ် မခံခဲ့ကြရပေမယ့် လုပ်ကြံခံခဲ့ကြရတယ်တဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီစကားဟာ တကယ် မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒီလိုပဲ ကျုပ် ယုံတယ်၊

ဒါပေမယ့် ဒီစကားကို ရွှေချန်ရိုး ပြောပြပြီးတဲ့အချိန်နဲ့ မရှေး မနှောင်းမှာ ခင်ဗျား ရောက်လာတခက်တော့ ထူးခြားချက်ပဲ၊

နောက်တစ်ချက် ရွှေချန်ရိုးဟာ ကျုပ်ကို ဝန်ရင်မော်ရဲ့ရောဂါကို လျှောက်အောင် တုနိုင်သူလို့ ပြောခဲ့တယ်၊ ခင်ဗျားကလည်း ခု သူ့လို ပြောနေတယ်၊ ဒီအချက်ဟာ ထန်းသီးကြောခိုက် ကျီးနင်းခိုက်လို့

ပြောရခက်တဲ့အချက်ပဲ၊ ခုတော့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို သတ်မှတ် ဖြစ်မယ်လို့ ပြောနေပြန်ပြီ။

ဘာလဲဗျ၊ ခင်ဗျားက ရွှေချန်ရိုးကို ကျုပ်လူလို့ ဆိုလိုက် တာလား။

ခင်ဗျားတို့ တစ်ဂိုဏ်းလုံး ဒီအထိုင်းပဲဆိုရင် ပိုပြီး မှန်ပါ

လိမ့်မယ်'

မင်ရင်ကြယ်တ ရှင်းရှင်းနှင့် ဘွင်းဘွင်း ဆိုလိုက်တော့ သည်။

အကျိန်ကမျက်နှာဖုံးစွပ်သည် အတန်ကြာအောင် ငြိမ်နေ ပြီးမှ အေးစက်စက် ပြောလာသည်။

'ခင်ဗျားရဲ့ စွပ်စွပ်ချက်ကို ဟုတ်တယ်လို့ ကျုပ် ဝန်ခံတယ် ဒါပေမယ့် ဒီအကြောင်းကို ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောပြခွင့် မရှိ တော့ဘူး။ ခင်ဗျားအတွက် ပြောချိန်မရတော့တာဟာ ရော့ နေ နှစ်နာချက်ကြီးပဲ'

'ကျုပ် သေရမှာ မကြောက်ပါဘူး။ ခုလို ဝန်ခံတာဟာ ခင်ဗျားရဲ့ ပါးနပ်လိမ္မာမှုပဲ။ ခင်ဗျား ဝန်ခံမလဲ ကျုပ်က အမှန် အတိုင်း ခန့်မှန်းပြီးသားပါ။ တကယ်တော့ ခင်ဗျားဟာ နှစ်ဘက် ချွန်ပဲ။ ကျို့မိသားစုနဲ့ သိုင်းလော့ကို ရန်တိုက်ပေးတယ်။ ကျို့မိ သိုင်းသမားကောင်းတွေအပေါ် အထင်လွဲစေခဲ့တယ်။ ရန်သူထံ မိတ်ဆွေ ထင်ပြီး မိတ်ဆွေတို ရန်သူ ထင်စေခဲ့တယ်။ အင်မတန် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတဲ့ အကြံအစည်ပဲ'

'ခင်ဗျား ပြောစရာ တုန်ပြီလား၊ ပြောလို့ကော ပြီးပြီလား

'မပြီးသေးဘူး။ ကျုပ် သိချင်သေးတာက စိုက်ခါထိုက် ဆေးသမား တစ်ယောက်ပဲ။ သူဟာ ဒီကို ကျုပ်အရင် ရောက်ခဲ့တယ် ဒါတောင် သူ့ဆီမသွားဘဲ ကျုပ်ဆီ အရင်ဆုံး ဘာကြောင့် ရောက် လာခဲ့တာလဲ'

'ရှင်းရှင်းကလေးပါ။ သူက သာမန် ဆေးသမားအဆင့်သာ ရှိသူပါ။ နောက်တစ်ချက်က အတုအယောင်သမား၊ သူ့နေရာမှ ကျို့မိသားစုရဲ့ အစောင့်အကြပ်တွေကလဲ အပ်ချစရာ နေရာ မရှိအောင် များနေတယ်။ ရှင်းရဲ့လား'

'ရှင်းပါတယ်၊ ဒီနေရာမှာတော့ ခင်ဗျားရဲ့ သက်သေ ပြချက် ခိုင်လုံပါတယ်'

'ကဲ... ကျုပ် မေးတာကိုလဲ ဖြေဦး'

'ဘာလဲ'

'ခင်ဗျားရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ဖြစ်တဲ့ ဆေးတုမှုကို ပယ်ဖျက်ပြီး အမြန်ဆုံး ထွက်သွားပါ။ သွားဆို ခုညတွင်းချင်း သွားပါ။ နား ထောင်ရင် ခင်ဗျားအသက်ကို ချမ်းသာခွင့် ပေးမယ်'

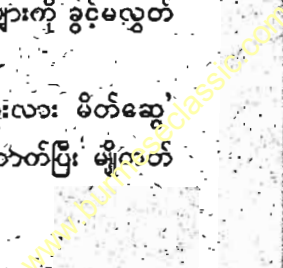
'ကျုပ်ပါးစပ်ကနေပြီး ခင်ဗျားတို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ခြောက်ကြားသွားမှာတို မစိုးရိမ်ဘူးလား'

'စိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး။ ခင်ဗျားပါးစပ်ကို အချိန်မရွေး ခိတ်ပစ်နိုင်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိတွေ ကျုပ်မှာ ရှိပြီးသားပါ'

'လူတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ အထင်ကြီးတတ်စမြဲပဲ ဟု ကျုပ်ကလဲ ခင်ဗျားကို လုပ်ကြံသူလို့ သိထားပြီးပါပြီ။ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားကို ခွင့်မလွှတ် နိုင်ဘူး'

'ထပ်ပြီး ဆွေးနွေးဖို့ မစဉ်းစားတော့ဘူးလား မိတ်ဆွေ'

'ကျုပ်က ထွေးပြီးတဲ့တဲတွေးကို ပြန်ကောက်ပြီး မျှီကတ်

တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး

‘ဖားဖား... မီးပုံကို ပူမှန်းသိလျက်နဲ့ မီးပုံထဲ ခုန်ခုန်
မယ်ဆိုတာဟာ အသိတရား ကင်းမဲ့ရာကျပါတယ် မိတ်ဆွေ’

‘ခင်ဗျား သိထားဖို့က ဝန်ရင်မော်ဟာ ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေပါ
ကျုပ်အပေါ်မှာ ကျေးဇူးကြီးမားသူလည်း ဖြစ်တယ်’

‘ဒီလိုဆိုရင် ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးလို့ မရတဲ့အဆင့်ကို ရောက်
နေပြီပေါ့’

‘စကတည်းက ညှိနှိုင်းစရာအကြောင်း မရှိခဲ့ပါဘူး’

‘သိုင်းလောကသားတွေက ကျိုးကျိုးခွင်တို့-သိုင်းလောကရ
သတ္တမနတ်မင်းလို့ ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ဟာ
ကျုပ်ကိုတော့ ဘာမှ လုပ်နိုင်စွမ်း မရှိပါဘူး။ သူ့မိတ်ဆွေ ဝန်ရင်မော်
အတွက်တော့ သူ့ဟာ တာဝန်ကျော့ခဲ့သူပဲ။ ခင်ဗျားကိုတော့ စေတနာ
စကားတစ်ခွန်းလောက်...’

‘မလိုပါဘူး မိတ်ဆွေ၊ အချိန်ဟာ တန်ဖိုးရှိပါတယ်
အသင့်သာ ပြင်ဆင်လိုက်ပါ’

မင်ရင်ကြယ်သည် ရှည်ရှည်ဝေးဝေးကြီး ပြောမနေတော့
ဘဲ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

အခန်း (၂၂)

ပြေးသူနှင့်လိုက်သူ

အင်္ကျီနက်မျက်နှာဖုံးစွပ်၏ မျက်လုံးအစုံကား ဒေါသ
ဆူငါးများ တလျှမ်းလျှမ်း တောက်ပလာလေပြီ။

သည်ကြားထဲက မာန်ဝင်သောစကားကို ပြောဖြစ်အောင်
ပြောလာသေးသည်။

‘ခင်ဗျားဟာ ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာသူပဲ။ သုံးနှာရီတိတိမှာ
သရမယ်လူဟာ ငါးနှာရီအထိ အသက်ရှင်နေလေ့ မရှိပါဘူး။

ဒါ... မိတ်ဆွေရဲ့အသက်ကို ကျုပ် ခြွေထော့မယ်’

အင်္ကျီနက်မျက်နှာဖုံးစွပ်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် သူ၏
သက်နှစ်ဘက်ကို လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ ပြင်းထန်သော လက်ဝါး

သည် မင်ရင်ကြယ်၏ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ ဖြန်းခနဲ ကျရောက်လာတော့သည်။

အလွန်ပြင်းထန်သော ရိုက်ချက်ပင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် မင်ရင်ကြယ်တ လွတ်အောင်ရှောင်လိုက်နိုင်သည်။

‘တယ်ကောင်းတဲ့ ရိုက်ချက်ပါလား’

မင်ရင်ကြယ် စကားခဆုံးခင်မှပင် ဒုတိယရိုက်ချက်ကျရောက်လာပြန်သည်။

မင်ရင်ကြယ် မရှောင်ပါ။ လက်ဝါးချင်း ထိပ်တိုက်ပေးလိုက်သည်။

‘ဖြန်း’ ဟူသော အသံကြီး ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်သွားသည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ရိုက်ချက်ကို ခုခံပြီးသည်နှင့် မသိမသာခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်သည်။

အတိုက်မှန်နှာဖုံးစွပ် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားသည်။

‘ဟော့လူ... ခင်ဗျား မင်ရင်ကြယ်လား၊ ခင်ဗျားနား’

မင်ရင်ကြယ်ဆိုတာကို ကျုပ် မယုံဘူး၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ မှန်ပြောပါ’

‘ဟားဟား... မင်ရင်ကြယ်ဆိုတာ မင်ရင်ကြယ်ပဲပေါ့’

အယ်သူ ဖြစ်ရဦးမှာလဲ၊ ခင်ဗျားဟာ ရေတွင်းထဲက ဖားထော်

သမုဒ္ဒရာကို မြင်ဖူးသူမှ မဟုတ်ပဲ၊ ရေတွင်းကိုသာ သမုဒ္ဒရာလို့ ခေါ်နေသူပဲ၊ လောကမှာ နာမည်မကျော်ဘဲ တော်တဲ့တတ်တဲ့လူတွေ အစုံပုံကြီးပါ။ နာမည်ကျော်တိုင်း တော်ကြတတ်ကြတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟားဟား’

‘ခင်ဗျား ပြောချင်တာ ပြောနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီည

တာ ခင်ဗျား မုချ သေရမယ့်ညပဲ’

‘အချိန်က စကားပြောပါလိမ့်မယ် မိတ်ဆွေ၊ သေလူ

ဘယ်သူဆိုတာ မကြာခင် သိရမှာပါ’

‘ဟဲဟဲ... သေလူဟာ ခင်ဗျားပဲဗျာ၊ ကျုပ်ပစ်ပေးခဲ့တဲ့

အရွက်ပေါက်က အဆိပ်တွေဟာ ခင်ဗျားသွေးကြောထဲ စိမ့်ဝင်နေပါပြီ၊ မယုံရင် အတွင်းအားကျင့်စဉ်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ’

အတိုက်မှန်နှာဖုံးစွပ်သည် သူ့စကားသူ သဘောကျပြီး

အထူးအထူး ရယ်တော့သည်။

မင်ရင်ကြယ် တုန်လှုပ်ခြင်း ဖြစ်မသွားပါ။ သူ့လိုပင်

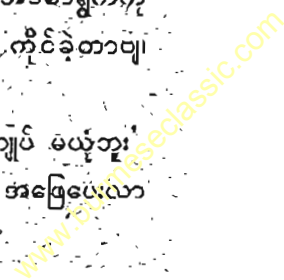
အထဲဟဲ ရယ်နေသည်။

‘ဟဲဟဲ... ကျုပ်လဲ သိုင်းလောကမှာ ကျင်လည်နေတာ

အတိုနေပါပြီ၊ ဒီလို လုပ်လို့ ရတမ်းလား၊ ကျုပ်က အဲဒီစာရွက်ကို ဆက်နှစ်ဘက်လုံးက သွေးကြောတွေ ပိတ်ပြီးမှ ကိုင်ခဲ့တာဗျ၊ သဘောပေါက်ရဲ့လား’

‘အလတား စတာပါ၊ ခင်ဗျားစကားကို ကျုပ် မယုံဘူး’

‘မယုံရင်လဲ ရပါတယ်၊ လက်တွေ့တိုက်ပွဲက အဖြေပေးလာ

၁၃၄ ၀ တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ပါလိမ့်မယ်၊ ဟဲဟဲ'

'တုတ်တယ်၊ ဒီနည်း အမှန်ဆုံးပဲ'

အကျိန်နက်မျက်နှာဖုံးစွပ်သည် စတားဖြတ်ပြီး ခုံခိုင် တိုက်ခိုက်တော့သည်။

မင်ရင်ကြယ်ကလည်း ဝင်လာသမျှသော တိုက်ခိုက်မှုများကို တန်ပြန်တိုက်ခိုက်ခြင်း ပြုတော့သည်။

ဤအကြိမ်၌ကား လက်ဝါးအားယှဉ်သည့် တိုက်ခိုက်မှု မပြုလုပ်ကြတော့ချေ။

ဒီမိတို့ ပိုင်နိုင်သောတိုက်ကွက်များကိုသာ အစွမ်းအသုံးချပြီး တိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။

နှစ်ယောက်စလုံး၏ တိုက်ကွက်နှင့် ထိုးနှက်ချက်များ အရေးကြီးသည့်သွေးကြောများကိုသာ ဦးတည်သည့် တိုက်ကွက်များသာဖြစ်နေသည်။

ဤတိုက်ပွဲသည် တစ်ယောက်အသက်ကို တစ်ယောက်လူယူသည့် အသက်ပေးတိုက်ပွဲကြီးပင်တည်း။

ဆိုသော် နှစ်ယောက်စလုံး၏ တိုက်ကွင်းတိုက်ကွက်များ အသေအချာ လေ့လာကြည့်ပါက အကျိန်နက်မျက်နှာဖုံးစွပ် တိုက်ကွက်များသည် မင်ရင်ကြယ်ကို ပွဲချင်းပြီး သေစေနိုင်သည့် တိုက်ကွက်များ ဖြစ်သော်လည်း မင်ရင်ကြယ်၏တိုက်ကွက်များ အကျိန်နက်ကို အရှင်ဖမ်းနိုင်ရန် တိုက်ခိုက်နေသည့် တိုက်ကွက်များ ဖြစ်ပါဝင်နေပေသည်။

မင်ရင်ကြယ်၏ တိုက်ကွက်များသည် တစ်ခါတစ်ခါ၌ အကျိန်နက်၏ မျက်နှာဖုံးစွပ်ကို ဆွဲချွတ်သည့် တိုက်ကွက်များကို တွေ့ရလေ့ရှိသည်။

ထိုအဖြစ်ကို သာမန်သိုင်းသမားအနေနှင့် ခွဲခြားနိုင်စွမ်း မရှိပေ။

နှစ်ယောက်စလုံးသည် အလွန်အဆင့်မြင့်သော သိုင်းသမားများ ဖြစ်နေကြသဖြင့် လှုပ်ရှားမှုတိုင်း၊ ထိုက်ကွက်တိုင်း လျှပ်ဖြတ်သလို မြန်လွန်းသည်။

တစ်ခါတစ်ခါ ဘယ်ဟာအကျိန်ဖြူ၊ ဘယ်တာအကျိန်နက်ဟု ခွဲခြားမရနိုင်အောင် အရောင်ရောထွေးသွားတတ်သည်။

မကြာပါ။

သိပ်မကြာပါ။

လျင်မြန်လွန်းသော တိုက်နည်းတိုက်ယန်များ ဖြစ်နေသဖြင့် တိုက်ကွက် သိုင်းကွက်ပေါင်း တစ်ရာရောက်လာသည်။

သို့သော် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အနိုင် မထိုက်နိုင်ကြသေးချေ။

အကျိန်နက်မျက်နှာဖုံးစွပ်သည် အခြေအနေကို အံ့အားသင့်နေသဖြင့် စကားလုံးများ အန်ထွတ်လာသည်။

'ခင်ဗျား တကယ်တော်တဲ့လုပဲ၊ ဧျှပ်ရဲ့ တိုက်ကွက်ကို တစ်ရာတိုင်အောင် ခုခံနိုင်သားပဲ'

'ဟဲဟဲ... ကျုပ်ရဲ့ တိုက်ကွက်ငါးဆယ်ကို ခုခံနိုင် ဗူးလည်း'

အတော်ရှားပါတယ်။ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးမှာ လေးငါးယောက်ပဲ ရှိပါတယ်။

သိပ်ကြွားမနေပါနဲ့၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ အမှန် အတိုင်း ပြောစမ်းပါ။

ကျုပ်ကလဲ ခင်ဗျားရဲ့ မျက်နှာဖုံးစွပ်ကို ခွာကြည့်ချင် နေတာပါဗျ။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စကားပြောရင်း တိုက်ခိုက်နေ ကြရာမှ တိုက်ကွက်ပေါင်း တစ်ရာသုံးကွက်သို့ ရောက်လာသည်။

ထိုစဉ် 'ရွှီး' ဟူသော အသံကြီး မြည်ထွက်လာပြီး အကျီနတ် ၏ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သောအသံ ထွက်လာသည်။

အကျီနတ်သည် အော်ရင်းဟစ်ရင်း ဘေးသို့ ရှောင်ထွက် သွားသည်။

တယ်ဘက်လက်မောင်းမှ အသားရောင် ဖွေးခနဲ ဖော် ထွက်လာသည်။

ခင်ဗျားရဲ့အကျီ စုတ်ပြုရုံ စုတ်ပြုသွားတာပါ။ သွေးထွက် သံယို မဖြစ်သေးပါဘူး။ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို လက်ရဖမ်းချင် နေတာပါ။ ဖဲဖဲ...

မင်ရင်ကြယ်၏ စကားအဆုံးမှာပင် အကျီနတ်က ပုန်ကန် ခုန်ပုံပြီး ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

မကြာခင် စုကန်းတောင်တုန်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွား သည်။

ထိုမှ ရွှေ့ကို တရကြမ်း ပြေးနေပြန်သည်။ မင်ရင်ကြယ် ရပ်မနေပါ။

ထက်ကြပ်မကွာ ပြေးလိုက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုစဉ် အကျီနတ်ရွှေ့မှ အဖြူရိပ်တစ်ရိပ် ဖျတ်ခနဲ ပေါ်

လာသည်။ အော်သံလည်း ထွက်လာသည်။ 'ဟိတ်... ဘယ်သူလဲ ... ရပ်... ရပ်'

မင်ရင်ကြယ် သိလိုက်သည်။ ကမန်းကတန်း အော်ပြောသည်။

'နောင်ကြီးရွှေ့၊ မလွတ်စေနဲ့၊ ဒီလူဟာ ဝန်ရင်မော်ကို လုပ်ကြံသူ'

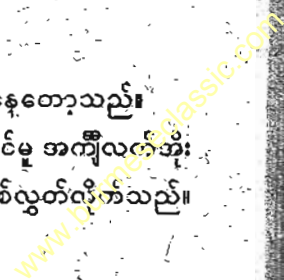
ထိုစကားသံနှင့်အတူ 'ဝုန်း' 'အင့်' ဟူသော အသံများ ဆက်တိုက် မြည်ထွက်လာသည်။

ရွှေချန်ရိုးသည် ဗည့်သို့မျှ မလိုက်နိုင်ပါ။ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ခါပြီး သုံးလေးလှမ်းလွင့်ထွက်သွားသည်။

သို့သော် ရွှေချန်ရိုးက အားတင်းပြီး တရကြမ်း ပြေးလိုက် ပြန်သည်။

အကျီနတ် ဆက်မပြေးတော့ပါ။ ရွှေချန်ရိုးကို ခောင်နေဟန်နှင့် ရပ်နေတော့သည်။

ရွှေချန်ရိုးအနီးသို့ရောက်သောအခါတွင်မူ အကျီလက်အုံး ထဲမှ လက်နက်ပုန်းကို ထုတ်ယူပြီး လှစ်ခနဲ ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။

အဆိပ်သံဗျူဟာပင် ဖြစ်သည်။
ရွှေချန်ရိုးသည် အကျီနက်၏ အနီးကပ်တိုက်ခိုက်မှုကို
ရှောင်ချိန် မရတော့ချေ။
အားတူသောအသံသာ အော်လိုက်နိုင်ပြီး ပက်လက်ထန်
လဲကျသွားတော့သည်။
မင်ရင်ကြယ်သည် မမျှော်လင့်သော မြင်ကွင်းကြောင့်
ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားသည်။
ရွှေချန်ရိုးအနားသို့ ရောက်သွားသည်နှင့် ကမန်းကတန်
ပွေ့ယူလိုက်သည်။
အကျီနက် မျက်နှာဖုံးစွပ်သည် ထိုအခါကျမှ တဟားထား
အော်ရယ်ရင်း ရှေ့ကို ဆက်ပြေးတော့သည်။
မင်ရင်ကြယ်သည် နှစ်ကိုယ်ခွဲ မရနိုင်သဖြင့် ဘာဆတ်
လုပ်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်နေသည်။

ရွှေချန်ရိုးမျက်နှာသည် သွေးမရှိတော့ဘဲ ပြုဖပ်ပြုရော
ဖြစ်နေပေပြီ။
အသက်ရွှေလည်း ပြင်းလာသည်။
ဘယ်ဘက်လက်မောင်းသည် ညိုသည်ထက်ညိုပြီး ခဏ
သည်ထက် မည်းလာနေသည်။
မင်ရင်ကြယ်သည် ရွှေချန်ရိုး၏ သွေးကြေး အချို့ကို
ကမန်းကတန်၊ ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အနက်ရောင်အကျီနှင့် လူတစ်ယောက်
တစ်ရိပ်ရိပ် ပြေးလာသည်။
ရွှေချန်ရိုးနှင့်အမြဲလို အတူရှိနေတတ်သည့် စွန်းပုရွှောက်
ပင် ဖြစ်သည်။
မင်ရင်ကြယ်သည် စွန်းပုရွှောက် ရောက်လာသည်နှင့်
ရွှေချန်ရိုးကို လွှဲအပ်ပေးလိုက်သည်။
‘မိတ်ဆွေကြီး၊ သူ့ကို စောင့်ရှောက်ထားလိုက်ပါ။ ကျုပ်
ဟိုလူ့နောက် လိုက်သွားဦးမယ်’
မင်ရင်ကြယ်သည် စွန်းပုရွှောက်၏ တုံ့ပြန်စကားတို့ပင်
စောင့်ဆိုင်းခြင်း မရှိတော့ဘဲ ထပြေးတော့သည်။
မင်ရင်ကြယ်၏ ကိုယ်ဖော့ပညာသည် လက်ဖျားခါရ
လောက်အောင် တောင်းလွန်းနေသည်။
တစ်ရိပ်ရိပ်ပြေးနေပုံမှာ လေးညှို့မှ လွတ်လိုက်သော မြား
အလား ထင်မှတ်ရသည်။
ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလိုက်သောအခါ ငယ်
ကွင်းပြင်ကြီးကိုသာ တွေ့ရသည်။
လူရိပ်လူယောင်တူ၍ ဘာတစ်ခုမျှ မတွေ့ရချေ။
မင်ရင်ကြယ်သည် အတန်ကြာအောင် စောင့်ကြည့်နေမိ
သော်လည်း မည်သည့်ထူးခြားချက်မျှ ထပ်မတွေ့ရချေ။
ပတ်ဝန်းကျင်သည် တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်နေပြီး
ငြိမ်သက်မြဲ ငြိမ်သက်နေလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင်မူ လာရာလမ်းအတိုင်း ပြန်ပြေးလာခဲ့ရ
တော့သည်။

ရွှေချန်ရိုးနှင့် စွန်ပုရွှေကတ်တို့ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်နေရာသို့
ပြန်ရောက်သောအခါ ရွှေချန်ရိုးရော၊ စွန်ပုရွှေကတ်ကိုပါ မတွေ့ရ
တော့ပါ။

သို့သော် ထိုနေရာ၌ လက်နှစ်ဘက်ကို နောက်ပစ်ပြီး
မတ်တပ်ရပ်နေသည့် သတ္တမနတ်မင်း၊ ကျိုးတုံးချွင်ကို ဘွားခနဲ
တွေ့လိုက်ရသည်။

မမျှော်လင့်သောမြင်ကွင်းကြောင့် မင်ရင်ကြယ် အံ့အား
သင့်သွားလေတော့သည်။

အခန်း (၂၃)

သံသယဝင်္ကပါ

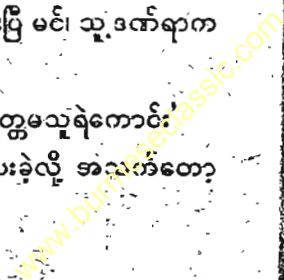
‘မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရလို့ အံ့ဩသွားသလား... မင်’
ကျိုးတုံးချွင်က အေးစက်စက် အမူအရာနှင့် မေးသည်။
မင်ရင်ကြယ်က ရယ်ပြသည်။

‘ဟင်းဟင်း... ဒါနဲ့ နောင်ကြီးရွှေတို့ ဘယ်ရောက်စွား
ကြပြီလဲ’

‘ဆေးကုဖို့အဆောင်ထဲ ရောက်သွားပြီ မင်၊ သူ့ဒဏ်ရာက
အဆိပ်သံမှုန့် ဒဏ်ရာဗျ၊ ဆိပ်ခြင်းတယ်’

‘အသက်ကို စိုးရိမ်ရပါသလား သတ္တမသူရဲကောင်း’

‘ခင်ဗျားအချိန်မီ သွေးကြောပိတ်ပေးခဲ့လို့ အသက်တော့

မစိုးရိမ်ရတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်ဘက်လက်ကတော့ နဂို အတိုင်း ပြန်ကောင်းဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူး'

'ဒီလိုဖြစ်ရတာဟာ ကျွန်ုပ်ကြောင့်ဖြစ်ရတာပါ သတ္တမ သူရဲကောင်း၊ ကျုပ် စိတ်မဆောင်းပါဘူး'

'မင်းကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ နည်း သည်ရဲ့ လုံခြုံရေးကို တကယ် တာဝန်မယူနိုင်ခဲ့လို့ ခုလိုဖြစ်ရတာပါ။ ကျုပ်တို့ အပြစ်ပါ။ တကယ်တော့ ခင်ဗျားကသာ၊ ကျုပ်ရဲ့ အိမ်တော် သား အသက်ကို ကယ်တင်ပေးဇူပါ။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို ဆေးကု ခိုင်းဖို့ သိပ်အားနာတယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျုပ် ကိုယ်တိုင် ဆေးကု ပေးဖို့ ပြင်ဆင်ခိုင်းလိုက်တာ'

'ဪ... သတ္တမနတ်မင်းကလဲ ဆေးပညာကျွမ်းသကဲ့ ' သိပ်တော့ ထက်လှတယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ နည်းနည်းပါးပါး ပါ။ ဒါနဲ့ ရွှေချန်ရိုး ဒဏ်ရာရခဲ့တာဟာ ဘယ်သူ့လက်ချက်များလဲ မင်'

မင်ရင်ကြယ်က ခေါင်းခါပြသည်။ တစ်ဆတ်တည်း တွင်း...

'ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်း မသိဘူး သတ္တမနတ်မင်း၊ ရန်သူက မျက်နှာကို မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားတယ်။ အင်္ကျီနက် ဝတ်ထားတယ်။ လှမြင်မခံစိတ်ကလေး သူက သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ကို လုပ်ကြံခဲ့သူလို့ ဝန်ခံခဲ့တယ်'

သတ္တမသူရဲကောင်း ကျို့ကုံးချွင်သည် မျက်နှာ တွက်ခနဲ

ပျက်သွားသည်။

'တကယ်ပြောနေတာလား မင်'

'တကယ်ပြောတာပေါ့ဗျ၊ ဒီလောက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကို ဘယ်သူက လိမ်လည်ပြောနေမှာလဲ'

ကျို့ကုံးချွင်၏ ပျက်လုံးအစုံသည် ဒေါက်ရောင်များ တဖိတ်ဖိတ်တောက်လာသည်။

အဲဒီတိုင်းခနဲ ကြိတ်လိုက်ပြီး ခြေထောက်ကိုပင် ဝုန်းခနဲ ဆောင့်ပစ်လိုက်သည်။

ခြေဖဝါးအောက်မှ ကျောက်စရစ်ခဲများ ကြေမှုသွားသည်။ အချို့ ဝုန်းခနဲ လွင့်စဉ်သွားသည်။

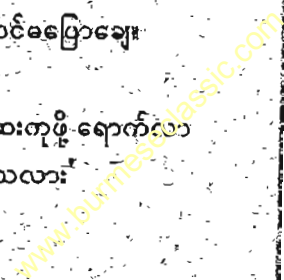
'ကျုပ် ခြေတစ်လှမ်း နောက်ကျခဲ့တယ်၊ နာတယ်... သိပ်နာတယ်၊ ကျုပ်လည်း သတ္တမသူရဲကောင်းနေရာမှာရှိရင် ဒီလိုပဲ လုပ်မိမှာပါ'

ကျို့ကုံးချွင်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး တွေဝေနေသည်။ အထန်ကြာမှ...

'တရားခံလိုက်ရှာနေတာ နှစ်အတော်ကြာပြီ၊ ဒီည ကျမှ...'

ကျို့ကုံးချွင်သည် စကားကို ဆုံးအောင်ပြောချေ။ မင်ရင်ကြယ်က ဖြစ်မေးသည်။

'နေပါဦး သတ္တမသူရဲကောင်း၊ ဒီလို ဆေးကုဖို့ ရောက်လာ တဲ့သမားတော်တွေ အသတ်ခံရတာ ရှိခဲ့ဖူးပါသလား'

‘တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး’

‘တကယ်ပြောနေတာလား သတ္တမသူရဲကောင်း၊ မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ်၊ ကျုပ် ကြားထားတာက ထက်မြက်တဲ့ဆေးဆရာ ရောက်လာတိုင်း ရန်သူရောက်လာလေ့ရှိပြီး အန္တရာယ်ပြုတတ်သတဲ့၊ ဆရာတိုင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်တစ်ချက်က သတ္တမသူရဲကောင်းတို့ အစောင့်အကြပ်တွေ ထူထပ်နေလို့ ရန်သူဟာ ထင်သလိုလုပ်ခွင့် မရခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရောက်လာသူဟာ အင်မတန်ထက်မြက်တဲ့လူတဲ့၊ တစ်ခါမှ လက်ရ မဖမ်းနိုင်ခဲ့ဘူးတဲ့ မင်ရင်ကြယ်က ကြားထားသောစကားကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

‘မင် ပြောပြနေတာဟာ ရွှေချန်ရိုး ပြောပြခဲ့တာတွေ မဟုတ်လား မင်’

‘ဟုတ်ပါတယ် သတ္တမသူရဲကောင်း၊ မယုံရင် သူ့ သတိရလာတဲ့အခါ မေးကြည့်ပါ’

ဒီအချက်ဟာ အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့အချက်ပဲ၊ ရွှေချန်ရိုးဟာ တကယ်မဖြစ်ခဲ့တာတွေကို ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ကြံပြီး ပြောခဲ့တာလဲ’

‘ဒါတော့ ကျုပ်လဲ မစဉ်းစားတတ်ဘူး၊ အလျင်က မဖြစ်ခဲ့ဖူးတာတွေကို ရွှေချန်ရိုးက ဘာဖြစ်လို့ ပြောပြခဲ့တာလဲ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ကျုပ်က ရွှေချန်ရိုးကို ဝန်ရင်မော်ရဲ့ရော့ဝါကို တကယ်ပျောက်အောင် ကုနိုင်တယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်၊ ဒီနောက် ကျုပ်ကို

လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ဖို့ ရန်သူ ရောက်လာတယ်’

‘မင်က ကျုပ်တို့ကို သံသယ ရှိနေပြီထင်တယ်’

‘ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် ရွှေချန်ရိုးကို မသင်္ကာဘူး၊ ကျုပ် သံသယ ရှိတယ်၊ ဒီကိစ္စကို သတ္တမသူရဲကောင်းကို တင်ပြဖို့ ကျုပ် စဉ်းစားပြီးသားပါ၊ ဒါပေမယ့် ရွှေချန်ရိုးကိုယ်တိုင် အပြင်းအထန် ဒဏ်ရာရခဲ့ပြီဆိုတော့... အင်း...’

မင်ရင်ကြယ်သည် စိတ်ရှုပ်ဟန်ဖြင့် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

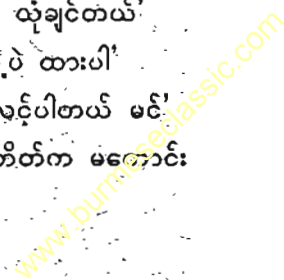
သတ္တမသူရဲကောင်း ကျိုးကျုံးချင်က တည်တည်ကြည်ကြည် ပြောလာသည်။

‘ပြဿနာတ တော်တော်ကို ရှုပ်ထွေးနေတာပဲ၊ မင် သဘောပေါက်ထားစေချင်တာကတော့ ရွှေချန်ရိုးနဲ့ စွန်းပုရွှေတတ်တို့ဟာ ကျုပ်ရဲ့သစ္စာရှိ သွေးသောက်တွေပဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက လက်တွဲလာခဲ့ကြသူတွေပါ၊ ဒါပေမယ့် ခုချိန်မှာ ရွှေချန်ရိုးဟာ ဘာဖြစ်လို့ လုပ်ကြံလိမ့်သိပြီး ပြောပြနေတာလဲ၊ အမှတ်မထင် လီဆယ်တဲ့စကား ဖြစ်မှာပါ၊ အဲ... သူလီဆယ်ပြောတဲ့ညမှာပဲ အန္တရာယ်ပြုမှု ဖြစ်ပေါ်လာတာဟာ အံ့ဩစရာပဲ၊ ဒါကို ထန်းသီးကြော့ခိုက် ကျိုးနင်းခိုက်လို့ ကျုပ် လုံ့ချင်တယ်’

‘ထားပါ၊ မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်မှုလို့ပဲ ထားပါ’

‘တိုက်ဆိုင်မှုသာ ဖြစ်ပါစေလို့ မျှော်လင့်ပါတယ် မင်’

‘ကျုပ်အနေနဲ့လည်း ရွှေချန်ရိုးရဲ့ အတိတ်က မတောင်း

ကွက်တွေကို စဉ်းစားပြီး မသင်္ကာ မဖြစ်ချင်တော့ပါဘူး။ သတ္တမ သူရဲကောင်း၊ အထင်လည်း မသေးချင်ပါဘူး။

မင်ရင်ကြယ်က ပါးနပ်လိမ္မာစွာ ပြောသည်။

ကျွန်းကုံးချင်သည် မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်ပြီး ငြိမ်သက်နေ လေသည်။

အတန်ကြာသော် မျက်ခုံးနှစ်ဘက်ကို မြင့်တင်လိုက်ပြီး

ဘာပုံဖြစ်ဖြစ်လေ သူပြောခဲ့တဲ့စကားတွေက သံသယ ဖြစ်စရာတွေပဲ၊ မကြာခင် သူ သတိရလာတော့မှာပါ။ ကျုပ် သူ့ကို သေသေချာချာ မေးကြည့်ပါဦးမယ်။

ကျွန်းကုံးချင်က မင်ရင်ကြယ်ကို ကတိပေးလာသည်။

မင်ရင်ကြယ်က သူ့စိတ်ဆန္ဒနှင့် သဘောထားကို ထုတ် ဖော်ပြောကြားခြင်း မပြုတော့ချေ။

‘နေပါဦး သတ္တမသူရဲကောင်းရဲ့၊ ယ့်န့်ကျိုးမြို့နယ်တစ်

ဝိုက်မှာ သတ္တမသူရဲကောင်းနဲ့ ပညာရည်တူသူများ ရှိနေပါသလား၊ ဘယ်လိုမေးလိုက်တာလဲဗျာ’

‘ဒီလိုပါ၊ အကျီနက်မျက်နှာဖုံးစွပ်ဟာ သတ္တမသူရဲကောင်း

လို သိုင်းပညာမြင့်သူပဲ။ သိုင်းလောကမှာ မထစ်ရှားသူတော့ မဖြစ် နိုင်ဘူး’

‘တကယ်လား မင်၊ ကျုပ်တော့ ဒီမြို့နယ်တစ်ဝိုက်မှာ

ကျုပ်နဲ့ ပညာတူသူ မရှိဘူးလို့ သိထားပါတယ်၊ ခဲ့ရောက်လာတဲ့ လူက ကျုပ်ပညာအဆင့်လောက် တကယ်ရှိနေလား’

‘သတ္တမသူရဲကောင်းကို လိမ်ညာနေစရာအကြောင်း ဝေဖန်ပါဘူး၊ ကျုပ် အမှန်အတိုင်း ပြောနေတာပါ’

‘ဒီလိုဆိုရင် မင်းနဲ့သူ တိုက်ကွက်ပေါင်း ဘယ်လောက်အထိ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြရပါသလဲ’

‘တစ်ရာသုံးတွက်ထိတိပါပဲ၊ အဲ... အဲဒီ တစ်ရာသုံးကွက် ကျမှပဲ သူ့အကျီလက်အိုးကို ဆုတ်ဖြုန်ခွဲပါတယ်’

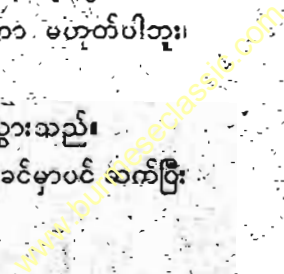
ကျွန်းကုံးချင်သည် အလွန်ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သော အမူ အရာများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

‘တစ်ရာသုံးတွက် ဟုတ်လား၊ တစ်ရာသုံးတွက်ကျမှ အကျီလက်အိုးကိုသာ ဆုတ်ဖြုန်ခွဲတယ် ဟုတ်လား၊ တကယ်တော့ ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်ထက်တောင် ပညာရည်မြင့်...’

‘ဒီလောက်လဲ မဟုတ်ပါဘူး သတ္တမသူရဲကောင်း၊ ကံ ကောင်းခဲ့တဲ့သဘောပါ’

‘မဖုံးတွယ်ချင်ပါနဲ့ မင်၊ ဒီလူရဲ့ သိုင်းပညာကောင်းတာ မှန်ပေမယ့် မင်းအနေနဲ့ အကျီလက်အိုးကို ဆွဲဆုတ်နိုင်ခဲ့တာ နည်းတဲ့နည်းအဆင့် မတုတ်ပါဘူး၊ ဒါကို ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုချင်ဆိုနိုင်ပေမယ့် သိုင်းကွက်ပေါင်း တစ်ရာသုံးကွက်အထိ သျဉ်မြိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့တာဟာ ကံကောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟာတယ်ပညာအရည်အသွေးကြောင့်ပါ’

ကျွန်းကုံးချင်သည် စကားရပ်ပြီး ငြိမ်သွားသည်။ ထို့နောက် မင်ရင်ကြယ် စကားမတုတ်ခင်မှာပင် သက်ပြီး

ပြောကြားလာသည်။

‘နေပါဦး မင်း၊ ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်သူလဲ၊ ကျုပ်တို့ အမှန်အတိုင်း ပြောပြစမ်းပါ’

ကျွန်းကျွန်းအသံသည် မာပြီး တုန်နေသည်။

‘မင်ရင်ကြယ်က ရယ်သွမ်းသွေးပြီး ပြောသည်။

‘ကျုပ်နာမည် မင်ရင်ကြယ်ပါ။ မင်ရင်ကြယ်ဟာ မင်ရင်ကြယ်ပါပဲ၊ တခြားလူ မဟုတ်ပါဘူး’

ကျွန်းကျွန်း လက်မခံနိုင်ချေ။ ခေါင်းကိုသာ သွက်သွက် ယမ်းပစ်လိုက်သည်။

‘ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားကို ဘယ်တော့မှ လိမ်ညာမပြောဘူး။ ပြောဖို့လည်း မလိုဘူး။ သိုင်းလောကမှာ ကျုပ်နဲ့ လက်ရည် တူသူဆိုလို့ ညီလေး ဝန်ရင်မော်ပဲ ရှိတယ်။ ဝန်ရင်မော်ကလွဲရင် ဘယ်သူ ရှိနိုင်သေးလဲ’

‘ဒါတော့ ကျုပ်လည်း မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး။ ကျုပ်ကတော့ ခင်ဗျားကို မယှဉ်ဝံတာ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကို တကယ် ရှိနေတာထက်ပိုပြီး ခန့်မှန်းနေတာကိုတော့ ကျုပ် ဘယ်လိုမှ မစဉ်းစားတတ်တော့ဘူး’

မင်ရင်ကြယ်က စကားမမှားအောင် သတိထားပြီး ပြောသည်။ ကျွန်းကျွန်း မချိပြီး ပြုံးတော့သည်။ ထို့နောက်...

‘ခင်ဗျား ဘယ်လိုပဲ နှိမ်ချနှိမ်ချ၊ တကယ်အဖြစ်မှန်က သွက်သေဖြဖြီးပါပြီ။ ခင်ဗျားပဲ ပြောတယ်။ ကျုပ်နဲ့လက်ရည်တူ’

အကျီနက်ကို တိုက်ကွက်ပေါင်း တစ်ရာသုံးကွက်အထိ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ခဲ့ ဘယ်လို့၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား မင်’

‘ဒီအချက်ဟာ အရေးကြီးတဲ့အချက် မဟုတ်ပါဘူး သတ္တမ သူရဲကောင်း’

‘ဟဲဟဲ... ကျုပ်သဘောကတော့ တကယ်ပညာရှင် တစ်ယောက်ကို တွေ့နေလျက်သားနဲ့ မိတ်ဆွေ မဖွဲ့မိတာကို နောင်တ ရနေပါတယ် ဟဲဟဲ...’

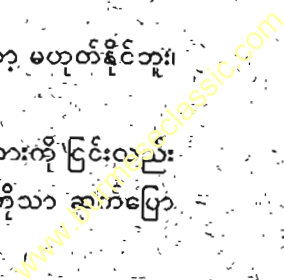
‘သတ္တမသူရဲကောင်းရဲ့ သဘောထားက တစ်မျိုးဖြစ် နေပါတယ်။ ကျုပ် ခင်ဗျားတို့အပေါ် မကောင်းမကြံရင် ၊ ခင်ဗျား တို့ကလည်း ကျုပ်အပေါ် မကောင်းမကြံရင် မိတ်ဆွေအဖြစ် အတိမပြုကြလည်း မိတ်ဆွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီသဘောထားဟာ ကျုပ်ရဲ့ မွေးရာပါသဘောထားပဲ သတ္တမသူရဲကောင်း’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်က ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် အပြစ်တင်နေ ဘာပါ’

‘ကျုပ်နာမည် တကယ် မင်ရင်ကြယ်ပါ။ လိမ်စရာ အကြောင်း လုံးဝ မရှိပါဘူး။ အင်း... ကလေးဘဝတုန်းကတော့ သူးဆန်းတဲ့အဖြစ်တွေ ကြုံကြိုက်ခဲ့ဖူးပါတယ်’

‘ခင်ဗျား ဘာပဲပြောပြော အညတရတော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး။ မထင်ရှားသူ၊ မထင်ပေါ်သူ မဟုတ်နိုင်ဘူး’

မင်ရင်ကြယ်ကသည် ကျွန်းကျွန်းအသံကို ငြင်းလည်း ငြင်း၊ ဝန်ခံခြင်းလည်း မပြုချေ။ သူပြောလိုရာကိုသာ ဆက်ပြော

တော့သည်။

'တကယ်တော့ ကျုပ်ဟာ သခင်လေး ဝန်ရင်မော်နဲ့ မတွေ့ခဲ့ မဆုံခဲ့ရင် အလုပ်ကြမ်းသမားဘဝမှာပဲ ရှိနေဦးမှာပေါ့ မင်္ဂလာကြယ်၏စကားကို ကျို့ကုံးချင် နားမလည်လို့တင် ချေ။

'ဘာတွေပြောနေတာလဲ မင်' သတ္တမသူရဲကောင်း နားလည်အောင် ပြောရရင် အရှည်ကြီးပဲဗျ'

'ကျုပ်ဟာ စိတ်တိုသူ မဟုတ်ဘူး မင်' ကျို့ကုံးချင်၏စကားကြောင့် မင်ရင်ကြယ် ရယ်မိတော့၏ 'ဟဲဟဲ... ဒီလိုဆိုလည်း သတ္တမသူရဲကောင်း နားရင်အောင် ပြောပြပါမယ်၊ သတ္တမသူရဲကောင်း ကျားစင်တူးမြောင်းဒေသကို သိပါသလား'

'သိပါတယ်၊ သိပ်စည်ကားတဲ့ဒေသပဲ၊ ယန်ကျီးမြို့လောကကို စည်တဲ့ဒေသပါ'

'ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ်ဟာ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အဲဒီမှာပဲ နားထမ်းအလုပ်သမားဘဝနဲ့ ကျင်လည်နေခဲ့ရသူပါ။ တစ်နေ့မှာ မမျှော်လင့်ဘဲ နှစ်တစ်ထောင်ဆေးမြစ်လို့ခေါ်တဲ့ 'ဟိုခိုဝို' ဆေးမြစ်ကို စားခဲ့ရတယ်။ အဲဒီကတည်းက ကျုပ်ရဲ့ခွန်အားဟာ အများကြီးမားလာခဲ့တယ်။ တခြားလူတွေ ဆန်အိတ်နှစ်အိတ် ထမ်းနိုင်ရုံ ကျုပ်က ခြောက်အိတ်အထိ ထမ်းနိုင်ခဲ့တယ်'

'အံ့ဩစရာပဲ၊ ခင်ဗျား ကံထူးလွန်းလို့ ဒီဆေးမြစ်ကို စားခဲ့ရတာပဲ၊ ဒီဆေးမြစ်က သေသူကိုတောင် ပြန်ရှင်နိုင်စေတယ်လို့ လူပြောများတဲ့ဆေးမြစ်ပဲ။ တကယ်တော့ သေလုလုလူတွေကို ကယ်တင်နိုင်တာတော့ အမှန်ပဲ။ အရိုးအဆစ် သန်မာလွန်းပြီး ခွန်အား အင်မတန်ကြီးစေတဲ့ ဆေးမြစ်ပဲ'

'ဒီအချက်ကိုတော့ ကျုပ် မသိခဲ့ပါဘူး၊ သူရဲကောင်း ဝန်ရင်မော် ရောက်လာမှ မေးမြန်းကြည့်ဖူးတာပါ။ သူရဲကောင်း ဝန်ရင်မော်က ကျုပ်ရဲ့အရေးကြီးတဲ့သွေးကြောတွေကို ကောင်းမွန်အောင် ပြုပြင်ပေးခဲ့တယ်။ သူ့ပညာနဲ့ ကူညီပံ့ပိုးပေးခဲ့တယ်'

'ဘယ်လိုဘယ်လို သူရဲကောင်း ဝန်ရင်မော်က ခင်ဗျားရဲ့ သွေးကြောတွေကို ပြုပြင်ပေးခဲ့တယ် ဟုတ်လား'

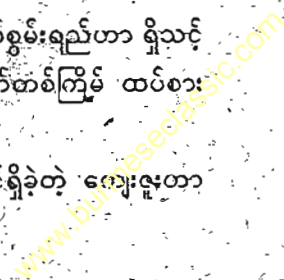
'ဟုတ်ပါတယ်'

'ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားရဲ့ ပညာရည်အဆင့်အတန်းဟာ ခင်ဗျားပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် ရှိသင့်တာထက် ပိုနေတာတော့ အမှန်ပဲ'

ကျို့ကုံးချင်က မျတ်မှောင်ကြုတ်ပြီး ပြောသည်။ မင်ရင်ကြယ်က...

'သတ္တမသူရဲကောင်း ထင်လို့ပါ။ ကျုပ်စွမ်းရည်ဟာ ရှိသင့်တာထက် မပိုပါဘူး။ အဲဒီဆေးမြစ်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်စားလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ရှိနေတော့မှာပါ'

'ခင်ဗျားအပေါ်မှာ ဝန်ရင်မော် ထင်ရှိခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးတာ

ဒါပဲလားဗျ'

'ကျေးဇူးဆိုတာ အတိုင်းအတာ မရှိပါဘူး၊ သိတတ်သူရဲ့ သဘောထား အတိမ်အနက်ပေါ် မှာသာ မူတည်တာပါ။ ကျုပ်အနေနဲ့ကတော့ သူ့ကျေးဇူးဟာ ကျုပ်တစ်သက် ဆွဲပဲလို့မကုန်တဲ့ ကျေးဇူးပဲ'

'ဒီလိုဆို ကျုပ် ယုံပါပြီ၊ ဝန်ရင်မော်ကို မေးကြည့်ဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ ကဲ... ဟိုလူအကြောင်း ပြောကြရအောင်၊ မျက်နှာဖုံးစွပ်ကြောင့် မမှတ်မိဘူးဆိုရင်လည်း ကိုယ်နေဟန်ထားနဲ့ ပြောပုံဆိုပုံတွေကို ပြောပြစမ်းပါ'

'မနိမ့်မမြင့် မပိန်မဝပါပဲ၊ လူလတ်ပိုင်းမို့ ကြည့်လို့ကောင်းပါတယ်၊ နွဲ့သလိုလို့နဲ့ ကြိုခိုင်မှု ရှိပါတယ်၊ စကားပြောပုံက ခပ်အုပ်အုပ် ပြောလေ့ရှိပါတယ်'

'အဲဒီလူဟာ ဘာဖြစ်လို့ မျက်နှာဖုံး စွပ်ထားတာလဲ၊ မင်တယ်လို့ထင်ပါသလဲ'

'ကျုပ် မြင်တွေ့ဖူးနေတဲ့လူ ဖြစ်မယ်လို့ ထင်တယ်၊ ကျုပ်မှတ်မိမှာစိုးလို့ တမင် မျက်နှာဖုံး စွပ်လာတာလို့ ယူဆတယ်'

'မင်ရင်ကြယ်က စဉ်းစဉ်းစားစား ချင့်ချင်ချိန်ချိန် ပြေလိုက်သည်။'

'ကျွဲတုံးချင်က မင်ရင်ကြယ်၏အမြင်တို့ ထောက်ခံသည်။'

'ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလူပုံသဏ္ဍာန်ကို စဉ်းစားလို့ မရသေးဘူး'

'ခုတော့ လွတ်အောင် ပြေးနိုင်တာ အမှန်ပဲ၊ နောက်ဆုံး ကျရင်တော့ အမိခံရမှာပါပဲ'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဖူးတွေယ်မှုမှန်သမျှဟာ တစ်နေ့တော့ပေါ်ရစမြဲပါ၊ ကျုပ်လည်း ရှေ့ဆက်ပြီး သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘူး၊ ယန်ကျိုးတစ်မြို့လုံးကို ကျုပ်ရဲ့အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတွေနဲ့ ပိုက်စိပ်ထိတ် ရှာလိုက်ချင်တယ်၊ ဒီလူ ဘယ်လို ပုန်းနေမလဲ'

'သိပ်ကောင်းတဲ့ နည်းလမ်းပါပဲ'

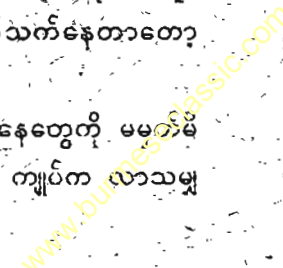
'ဆက်ပါဦး မင်'

'ဟုတ်ကဲ့... ကျုပ် နောင်ကြီးရွှေကို မေးခဲ့ဖူးပါသေးတယ်၊ သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ရဲ့ မင်လာဦးညမှာ အရက်လာဖို့တာ ဘယ်သူလဲလို့၊ သူ့က လူရှုပ်လွန်းလို့ ဘယ်သူမှန်း မသိဘူးလို့ ဖြေတယ်၊ သူက သတ္တမသူရဲကောင်းကို မေးကြည့်ဦးမယ်လို့လည်း ပြောတယ်၊ သူ မေးခဲ့ပါသလား သတ္တမသူရဲကောင်း'

'မမေးသေးပါဘူး၊ ကျုပ်နဲ့တွေ့တုန်းကတော့ ဆေးကုဆောင်တည်ဆောက်မှု အခြေအနေတို့သာ ပြောတယ်၊ အရက်လာဖို့သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျားအပြင် ဘယ်လိုရှိနေပါသလဲ'

'အရက်လာဖို့သူဟာ အဓိကတရားခံတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် လုပ်ကြံသူနဲ့ တစ်စုံတစ်ရာ ပတ်သက်နေတာတော့ အမှန်ပဲ'

'ကျုပ်လည်း အဲဒီတုန်းက အခြေအနေတွေကို မမှတ်မိတော့ဘူး မင်၊ အဲဒီတုန်းက လူသိပ်စည်တာ၊ ကျုပ်က လာသမျှ

လူတွေကို ဧည့်ဝတ်ပြုနေရတော့ အရက်စိုသူကို အယ်သတိထားပါမလဲ မင်'

'မမှတ်မိတာလား၊ မသိတာလား သတ္တမသူ့ရဲ့ကောင်း'

မင်ရင်ကြယ်က စကားပေါက်ရွာပြီး မေးသည်။

ကျိုကုံးချွင်က ကမန်းကတန်း ပြန်ဖြေသည်။

'မသိတာဗျ၊ ကျုပ် တစ်လောက်စာည်း ထောင့်စေ့အောင်

ဘယ်ကြပ်မတ်နိုင်ပါ့မလဲဗျာ'

'တုံ့ထန်းကျ မေးကြည့်ရင်တော့ဗျာ'

ကျိုကုံးချွင်သည် မည်သို့မျှ အဖြေမပေးတော့ဘဲ ခပ်ကျယ်ကျယ် လှမ်းအော်လိုက်တော့သည်။

'တစ်ယောက် လာဗော'

မင်ရင်ကြယ် ငေးကြောင့်နေစဉ်မှာပင် ဝိုက်တစ်ရာ လောက်မှ လှုပ်ရိပ်တစ်ရိပ် ပေါ်လာသည်။

လက်အောက်ငယ်သားတစ်ယောက်၏ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံမျိုးဖြစ်သည်။ ထိုလူက-

'ကျွန်တော် ဒီမှာပါ သခင်ကြီး' ဟု လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ထိုလူသည် တုံ့ထန်းကျဖြစ်သည်။ ကျိုကုံးချွင်က လက်ယပ်ပြုပြီး လှမ်းခေါ်သည်။

'ဒီကို ထာခဲ့ပါ အိမ်ထိန်းကြီး'

တုံ့ထန်းကျသည် ရပ်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ခုန်ပျံပြီး လေထဲတွင် ကျွမ်းဆိုလေသည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ထိုလူ၏ ကိုယ်ဖော့ပညာကို ကြည့်ပြီး ကျိုကုံးချွင်ကို လှမ်းပြောသည်။

'သတ္တမသူ့ရဲ့ကောင်းရဲ့အိမ်တော်က သိုင်းသမားတွေဟာ အဆင်မြင့်သိုင်းသမားတွေချည်းပါပဲလား'

ကျိုကုံးချွင်က ရယ်ပြီး ပြန်ဖြေသည်။

'မိတ်ဆွေအနေနဲ့ကတော့ ကလေးကစားစရာလောက်ပဲ ရှိပါတယ်ဗျာ'

'သတ္တမသူ့ရဲ့ကောင်းက ကျုပ်ကို သိပ်အထင်ကြီးတာကိုး၊ ဒါနဲ့ စိုက်ပါထိုရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို သိထားပြီးပြီလား'

'သူ့ဆေးနည်းကို သံသယ ရှိရုံလောက်ပါပဲ'

'သတ္တမသူ့ရဲ့ကောင်းမှာ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက် ရှိထားပါသလဲ'

'စဉ်းစားနေတုန်းပါပဲ မင်၊ လောလောဆယ်တော့ သုံးနေနဲ့ သုံးညစလုံး အဆင်မြင့်သိုင်းသမားတွေကို စောင့်ကြပ်ခိုင်းထားရုံ လောက်ပါပဲ'

'ဒါ ကျုပ် သိပြီးသားပါ သတ္တမသူ့ရဲ့ကောင်းက ကျုပ်ပြောချင်တာက ဝန်ရင်မော်တို သူ့လက်ထဲ အပ်ထားတဲ့ကိစ္စပါ။ ခင်ဗျားကို တောင် ဆေးကုဆောင်ရဲ့ တိုက်တစ်ရာအတွင်း၊ တိုးကပ်မလာရ သုံးလို့ တောင်းဆိုခဲ့သေးတာပဲ၊ ကျုပ်စိုးရိမ်တာက သခင်လေးဟာ အတွင်းရောဂါ ရနေတော့ သိုင်းအားပါ ကင်းမဲ့နေပါတယ်။ မိတ်ဓာတ်ကလည်း ဖောက်ပြန်နေတယ်ဆိုတော့ မတော်လို့ စိုက်ပါ

ထိုက...

ခင်ဗျားရဲ့ စိုးရိမ်ချက်ကို ကျုပ် သဘောပေါက်ပါတယ်
မင်း၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဟာ မပိုင်ဘဲ ဘာမှ လုပ်လေ့မရှိပါဘူး။
ပိုင်ကွက်ရှိလို့ ခုလို ဝန်ရင်မော်ကို ပေးအပ်ခဲ့တာပါ။

သတ္တမသူရဲကောင်းက ဘယ်နည်းနဲ့ ထိန်းချုပ်ထားတာ
ပါလဲ။

ဒါတော့ မပြောပါရစေနဲ့ဦး မင်း၊ အချိန် လိုပါသေးတယ်
ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီနည်းနဲ့ ကျုပ်ကို ထိန်းချုပ်ပြီး ဝန်ရင်
မော်ကို ပေးအပ်ထားပါလား သတ္တမသူရဲကောင်း ဘယ်နည်းလဲ။

မင်းဆန္ဒကို ကျုပ် မငြင်းပယ်ချင်ပါဘူး။ ညီလေး ဝန်ရင်
မော် နဂိုအတိုင်း ပြန်ကောင်းလာမယ့်ဆိုရင် ကျုပ်ဘာမဆို
လုပ်ရဲကိုင်ရဲ စွန့်လွှတ်ရဲပါတယ်။ ကုန်ကုန်ပြောရရင် သိုင်းလောတ
တစ်ခုလုံးက မုန်းရင်တောင် ကျုပ် ရင်စည်းခံရပါတယ်။ ဒါပေမယ့်
ခင်ဗျားဆန္ဒကိုတော့ မလိုက်လျောနိုင်သေးပါဘူး။

သတ္တမသူရဲကောင်းက ဟျုပ်ကို ခယ့်ကြည့်ဘူးဆိုတဲ့
သဘောပါ။

ကျုပ်ညီလေး ဝန်ရင်မော့ရဲ့ အစွဲအစားကို ကျုပ်ကော၊
ညီလေးရဲ့ ဇနီးကော၊ အိမ်တော်ထဲက မိသားစုတွေကော အားလုံး
ဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မယုံရဲသေးပါဘူး။

သတ္တမသူရဲကောင်းဟာ အမြော်အမြင်ကြီးပြီး လေးစား
စရာတောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။ ဒါနဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို သတ္တမသူရဲကောင်း

တွေးမိပါရဲ့လား။

ထိုအချိန်မှာပင် ကျောက်ရုပ်ကြီးလို့ ရပ်နေသော ထို
ထန်းကျက် ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဝင်လာတော့သည်။

ထို့နောက် သခင်ကြီး ကျွဲကုံးချွင်ကို ဂါရဝပြုသည်။
'အရိုအသေပေးမနေနဲ့ ထန်းကျွဲ ဒီကိုလာပါ။ မင်ရင်ကြယ်
မှာ မေးစရာ ရှိနေတယ်။'

ကျွဲကုံးချွင်က အလောသုံးဆယ် ပြောသည်။ မင်ရင်ကြယ်
က ထိုထန်းကျွဲ အနားသို့ ရောက်လာသည်နှင့် အချိန်မဆိုင်းဘဲ
မေးတော့သည်။

'နောင်ကြီးတဲ့ ကျေးဇူးဖြူပြီး ကျုပ်မေးတာကို ဖြေပါ။
သခင်လေးရဲ့ မင်လာဦးည ညေခဲပွဲမှာ သတို့သမီးအဆောင်ထဲကို
အရက်လာပို့တာ ဘယ်သူလဲ။'

ကျုပ် မှတ်မိသလောက်ကတော့...

ကျွဲကုံးချွင်နှင့် မင်ရင်ကြယ်က ပြိုင်တူမေးသည်။

'ဘယ်သူလဲဗျ'

တုံ့ထန်းကျက်...

'အစေခဲမလေး ရှောင်ချင်းပါ။ ခုတော့...

'ခုတော့ ဘာဖြစ်သလဲ နောင်ကြီးတဲ့'

'အလုပ်ထွက်သွားပါပြီ။ သူ အလုပ်ထွက်တာလည်း

အတော်ကြီး ကြာသွားပါပြီ'

'ခု ဘယ်မှာ ရှိနေသလဲ'

အဲဒါတော့ မသိဘူး၊ ယန်ကျီးမြို့မှာ မရှိတော့တာပဲ
သိတယ်
မင်ရင်ကြယ်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ငြိမ်သက်သွား
သည်။

ကျို့တုံးချင်က တစ်စုံတစ်ရာ ပြောရန် ဟန်ပြင်သည်။
ထိုအချိန်မှာပင် မင်ရင်ကြယ်က ဖြတ်ပြောလာသည်။
'အဲဒီ ရှောင်ချင်းရဲ့ ရုပ်လက္ခဏာတ ဘယ်လိုများလဲ'
'အရပ်မနိမ့်မမြင့်ပါ။ ဝလည်းမဝဘူး၊ ပိန်လည်းမပိန်ဘူး။
ကြည့်ပျော်စွာပျော်စွာရှိပါတယ်။ ကိုယ်လုံးတိုယ်ထည် တောင့်တင်း
ကျစ်လစ်ပြီး မက်မောစရာကောင်းတယ်။ မျက်နှာသွယ်ပြီး ချက်ခုံး
မွေးက ကွေးကွေးသေးသေး။ မျက်လုံးအိမ်ကြီးပြီး အနေအထား
လှတယ်။ ညှို့ဓာတ်ပါတဲ့ မျက်လုံးမျိုးပဲ။ ကျုပ်တို့အိမ်တော်ထဲတ
လူတွေတာ သူ့ကို ကျိတ်ဝိုးပိုးနေတဲ့သူတွေချည်းပဲ'

တုံထန်းကျသည် သူ့စကားသူ သဘောကျသွားဟန်နှင့်
ပြုံးစိစိ လှစ်နေသည်။
မင်ရင်ကြယ်က...
'ထူးခြားတဲ့ အမှတ်လက္ခဏာ မရှိဘူးလား'
တုံထန်းကျသည် တွေ့ပြီး စဉ်းစားနေလိုက်သည်။
ထို့နောက်...
'ရိုတယ် ရိုတယ်၊ ပါးစပ်ထောင့်မှာ မဲ့တစ်လုံး ရိုတယ်၊
အဝတ်ကိုလည်း အစိမ်းရောင်ကိုသာ ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ဝတ်လေ

ရိုတယ်၊ သူ့ဝဲက မြေဖြူရှင်ဇာတ်ထုပ်ထဲက မြေစိမ်းမလေးလိုပဲ၊
ဒါကြောင့်မို့ မစိမ်းလေး 'ရှောင်ချင်း'လို့ ခေါ်တာ၊ ရယ်လိုက်ရင်
လည်း ဝါးချိုင်လေးတွေ ပေါ်လာတတ်တယ်'

မင်ရင်ကြယ်၏ခေါင်းထဲတွင် အသိတစ်ခု ဝင်းခနဲ လက်
သွားသည်။

မျက်လုံးအရောင်လည်း တဖျပ်ဖျပ် တောက်လာသည်။
'နေဦး နေခင်ကြီးတု၊ မိန်လန်ကျင်းကိုကော မြင်ဖူးပါ
သလား'

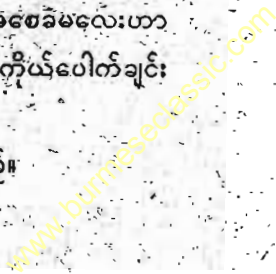
'မြင်ဖူးပါတယ်၊ သိပ်ချောသိပ်လှတဲ့ စာပေသိုင်းသမား
လေးပဲ၊ သူ ရှောင်ချင်းကို ထွာခေါ်တုန်းက ဝေါယာဉ်ပေါ်အထိ
ကျုပ် လိုက်ပို့ဖူးတယ်။ ကိုယ်လုံးတိုယ်ထည်က ဖြူဖြူဖွေးဖွေးနဲ့
ရေဆေးငါးလိုပဲ၊ အသားအရေနုနုနု အိအိထွေးထွေးကြီးဗျ၊
ယောက္ခားဆိုး ချောချောလှလှ ကြုံကြုံနိုင်ခိုင်မှ ကြိုက်မလှပုံမျိုး'

ကျို့တုံးချင်သည် တုံထန်းကျစကားကို နားထောင်ရင်း
မျက်မှောင်ကြုတ်နေလိုက်သည်။

မင်ရင်ကြယ်က ဖြတ်ပြောသည်။

'နေဦး၊ ထိပ်တန်းဟိုတယ်မှာလည်း မန်မန် လို့ခေါ်တဲ့
တေးသည်မလေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့အစေခဲမလေးဟာ
အဲဒီရှောင်ချင်းပဲ၊ အလှချင်းလည်း ထူ၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ချင်း
လည်း ထူတယ်'

ကျို့တုံးချင်က ဖြတ်ပြောလာတော့သည်။

'မင်း ပြောနေတဲ့မိန်းမဟာ 'ရင်ခုန်ဖန်း'ရဲ့ မယားငယ်တို့ ပြောနေတာ မဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်၊ သူ့နာမည်က 'မိန်လန်ကျင်း'လို့လည်း ခေါ်တယ်'

ငြိမ်နေသော တုံထန်းကျွဲပင် မျက်လုံးပြုလာတော့သည်။ သူသည် အလွန်စိတ်လှုပ်ရှားသွားသည့်အန်နှင့် လက်ခုတ်ပင် တီးပစ်လိုက်သည်။

'ဒါကြောင့်ကိုး၊ မန်မန်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို မှတ်မိသလိုလို ရှိပါတယ်လို့ အောက်မေ့နေတာ၊ လက်စသတ်တော့ သူက မိန်လန်ကျင်းကိုး'

'မိန်လန်ကျင်းဟာ မိန်းကလေးနော်'

'ဟုတ်မယ်ထင်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ယောက်ျားဟန် ဆောင်နေရင်ကော မဖြစ်ဘူးလား'

ကျို့ကုန်းချင် ဘာမျှ မပြောနိုင်တော့ချေ။

ကြက်ကြီး လည်လိမ်ထားသကဲ့သို့ ဝိုင်ဝိုင်ကြီးဖြစ်နေသည်။ မင်ရင်ကြယ်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ပြီး ဆက်ပြော

လာသည်။

'ထိပ်တန်းတိုတယ်ဟာ အဲဒီမင်လာပွဲမှာ ဧည့်ခံကျွေးမွေးမှုကို တာဝန်ယူခဲ့တယ်၊ အရက်လည်း သူတို့ပဲ တာဝန်ယူတာပဲ။ အာရက်လာပို့သူဟာ ရှောင်ချင်းဆိုတော့...'

မင်ရင်ကြယ်သည် စကားကို ခေတ္တဖြစ်ပြီးမှ ဆက်ပြော

လာသည်။

'အင်း... ရှောင်ချင်းဟာ ရင်ခုန်ဖန်း၊ မယားငယ်ရဲ့ အိမ်စေမာ သူက အရက်လာပို့သူ၊ နောက်တစ်ခုက ရင်ခုန်ဖန်းနဲ့ မယားငယ်မိန်လန်ကျင်းတို့ ညတွင်းချင်း ထွက်ပြေးသွားကြတယ်၊ ဒီအချက်ဟာ အတော်ထူးခြားတဲ့ ထူးခြားချက်ဖြစ်တယ်'

'ကဲ... တော်လောက်ပါပြီ မင်း၊ ဒီလောက်ဆို ရှင်းသင့်သလောက် ရှင်းနေပါပြီ'

ကျို့ကုန်းချင်က စကားကို ဖြတ်သည်။

ထို့နောက် တုံထန်းကျွဲပင် လှမ်းပြောသည်။

'သိုင်းလောကကို အကြောင်းကြားစာ ပို့ပြီးပြီလား...'

ထန်းကျ

'ပို့ပြီးပါပြီ သခင်ကြီး'

'ကောင်းတယ်၊ နောက်သုံးရက်ဆို သတင်းအတိအကျ

ရမှာပါ'

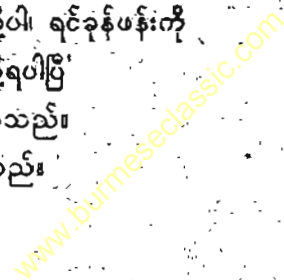
ကျို့ကုန်းချင်သည် မင်ရင်ကြယ်ကို လှည့်ပြီး ပြောပြန်သည်။

'ဒီညတော့... ဒီလူတွေကို...'

'အရေးကြီးတာက ရင်ခုန်ဖန်းတို့ သိဖို့ပါ၊ ရင်ခုန်ဖန်းကို သာ ရှာတွေ့ရင် ဒီလူတွေရဲ့ ပြဿနာ ရှင်းလို့ရပါပြီ'

မင်ရင်ကြယ်က ခပ်ပိုင်ပိုင် ဖြစ်ပြောသည်။

ကျို့ကုန်းချင်က အပြုံးပန်း ပွင့်လာသည်။

မျက်လုံးရောင်လည်း ပိုပြီး တောက်ပလာသည်။ ခေါင်းတစ်ဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြီး . . .

‘မှန်ပါတယ် မင်း မှန်ပါတယ်၊ ကဲ . . . မင် အနားယူခွင့်ယူပါ။ ဒီညတော့ ဟိုလူတွေ ပြန်လာမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အစောင့်တွေကိုတော့ သေသေချာချာ စောင့်ကြပ်ခိုင်းထားမှာပါ’

‘ကောင်းပါပြီ သတ္တမသူရဲကောင်း’

မင်ရင်ကြယ်သည် ကျိုးကုန်းချွန်ကို ဂါရဝပြုပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

ထိုနောက်ရပ်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ ခုန်ထွက်သွားသည်။

ကျိုးကုန်းချွန်က မင်ရင်ကြယ်၏ နောက်တော့ပြင်ကို ထေးကြည့်ရင်း အဓိပ္ပာယ်ထွေပြားသော အပြုံးကို ပြုံးလိုက်သည်။

ထိုအပြုံးသည် အလွန်လေးနက်ပြီး လျှို့ဝှက်လွန်းသည့် အပြုံးပင်ဖြစ်တော့သည်။

အခန်း(၂၄)

တစ်ကွက်မှားသောကျား

တစ်နေ့ဝင် တစ်နေ့ထွက်နှင့် သုံးရက်အတွင်းသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်ခဲ့ပေပြီ။

နှစ်နေ့နှင့်နှစ်ည အချိန်ကာလကား ပကတိ ငြိမ်သက်ခဲ့သည်။

လုပ်ကြံသူသည် ထပ်မံရောက်ရှိလာခြင်း မရှိခဲ့ချေ။

ထိုနေ့ရက်ကာလအတွင်း မင်ရင်ကြယ်သည် အဆောင်ခန်းထဲမှ အပြင်သို့ လုံးဝ မထွက်ခဲ့ချေ။

မိသားစုအိမ်တော်မှ သိုင်းသမားများလည်း တစ်ယောက်မှ ရောက်မလာခဲ့ချေ။

ကျိုးတုန်းချင်သည် သူ၏အဆင့်မြင့်သိုင်းသမားတို့အား အကုန်လုံးလိုလို စိုက်ဂါထိုထံသို့ စေလွှတ်စောင့်ကြပ်ခိုင်းထားပြီးပြီ ထင်သည်။

အချိန်သည် တစတစ ကုန်ဆုံးလာခဲ့ရာမှ သုံးရက်တင်း တင်းပြည့်မည် ညချမ်းအချိန်အခါသို့ ချဉ်းကပ်လာခဲ့ချေပြီ။

ကျိုးပိသားစုအိမ်တော်မှ ဖန်မီးအိမ်များ၊ မီးဝုံးများသည် ထိန်ထိန်ညှိုးနေပေပြီ။

တောင်ကုန်းအောက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ ရှည်လျား ကျယ်ဝန်းလှသော စိုစီးဟူ ရေကန်ကြီးကို လှမ်းမြင်နေရ သည်။

ရေကန်ကြီးထဲမှ မီးရောင်တလက်လက်နှင့် လှော်ခတ်နေ သော လှေကလေးများသည် သဘာဝ၏ ပသားအလှများ ဖြစ်နေ သည်။

စိုစီးဟူ ရေကန်ကြီးသည် တောင်ကုန်းတစ်ဘက်ရှိ တောင် ချောက်ကမ်းပါးယံ အတွင်းပိုင်းမှ တောင်ခြေအတော်ဝေးဝေးအထိ ရှည်လျားကျယ်ဝန်းသည့်ကန်ကြီးပင်။

ထိုမှ လွန်သော် ယန်ကျိုးမြို့၏ ညအလှကို ကြည့်နူးဖွယ် တွေ့နေရသည်။

ကောင်းကင်ထက်မှ လမင်းကြီး၏အလင်းရောင်သည် ယန်ကျိုးတစ်မြို့လုံးကို လွှမ်းမိုးထားသဖြင့် သာတောင့်သာယာ လင်းနေသည်။

ထို့ကြောင့် ညဉ့်သည် မှောင်မိုက်လွန်းသောညဉ့် မဟုတ် ချေ။

မင်ချင်ကြယ်သည် အဆောင်ခန်းထဲမှနေ၍ ညဉ့်ခူခင်း အလှကို ငေးမောကြည့်ရှုနေသည်။

အဆောင်ခန်းဝန်းကျင်၌ ခြံဝန်းအလှနှင့် ပန်းရနံ့များ သည် ညဉ့်အလှကို ပံ့ပိုးပြီး ရင်ကိုအေးမြစေသည်။

စိုစီးဟူရေကန်နှင့် တောင်တမ်းပါးယံကို ဖြတ်ကျော်တိုက် လာသည့်လေသည် နုပြီးအေးနေသည်။

ရုတ်တရက် ခပ်ဝေးဝေးမှ ခြေသံကြားရသည်။ လှမ်းကြည့်လိုက်သောအခါ တံထန်းကျ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

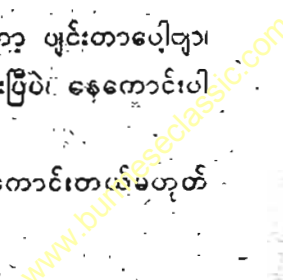
တံထန်းကျသည် တစ်ခဏအတွင်း မင်ရင်ကြယ်အနီးသို့ ရောက်လာသည်။

တံထန်းကျသည် မင်ရင်ကြယ်ကို တွေ့သည်နှင့် လက်အုပ် ချိပြီး ဂါရဝ ပြုလာသည်။

ထို့နောက်... သူရဲကောင်းကြီးမင် ဖျင်းနေပြီလား၊ အင်း... တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ ဖျင်းတာပေါ့ဗျာ၊

ခင်ဗျားနဲ့ မတွေ့ရတာလဲ အတော်ကြာသွားပြီပဲ၊ နေကောင်းပါ ရဲ့နော်၊

ကောင်းပါတယ်၊ ခင်ဗျားကော့ ကောင်းတယ်မဟုတ်

လား၊

'ကောင်းပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ညကြီးမင်းကြီး ရောက်လာတာ
ဘာကိစ္စများ ရှိနေလို့လဲ'

'သခင်ကြီးကျိုး အမိန့်ပေးလိုက်လို့ပါ၊ ဗုဒ္ဓကိယ သခင်ထေ
ကို တောင်ကမ်းပါးယံ ဆေးကုဆောင်က ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် သွားဆေး
ပေးပါတဲ့'

'ဟုတ်လား၊ ဒါအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စပဲ၊ မြန်မြန်သွားဖို့ လိုတယ်
ဒါနဲ့ သတ္တမသူရဲကောင်းက အခု ဘယ်မှာလဲ'

'အိမ်တော်ညော်ခန်းထဲမှာ ရှိနေပါတယ်'

'ဒီလိုဆိုရင် သတ္တမ သူရဲကောင်းကို အကြာကြီး စောင့်ခိုင်း
ဖို့ မသင့်ဘူး တဲ့၊ က... ကျုပ်တို့ သွားကြစို့'

ပြောပြောဆိုဆို နှစ်ယောက်စလုံး အပြင်သို့ ထွက်လာ
ခဲ့ကြသည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ခပ်သုတ်သတ် လျှောက်နေရာ
ထုံထန်းကျကို မေးခွန်းထုတ်လာသည်။

'နောင်ကြီးရွှေရဲ့ ဒင်္ဂင်္ဂာ ဘယ်နှယ်အနည်းလဲဗျ'

'ကောင်းသွားပါပြီ မင်း၊ သူရဲကောင်းမင် အချိန်မီ သွား
ကြော ပိတ်နိုင်ခဲ့လို့ဗျ၊ ခင်းဗျားကျေးဇူးကြောင့် သူ့အသက်မ
ခံတာ၊ သတ္တမသူရဲကောင်းကလည်း ဆေးကုကျွမ်းပါတယ်၊ ခု
ရယ်ရယ်၊ ဓာမော စားနပ်ပိသောက်နိုင်နေပါပြီ၊ ခင်ဗျားဆီလာ
ကျေးဇူးကင်းစကား ပြောမလို့ပဲဗျ၊ ဒါပေမယ့် သတ္တမသူရဲကောင်း

တားမြစ်ထားသေးတယ်၊ အရေးကြီးချိန်ဖြစ်နေလို့ နောက်မှ သွား
တွေ့ပါလို့ ပြောထားတယ်၊ သတ္တမသူရဲကောင်းက သူရဲကောင်းမင်
ကို တော်တော်ချီးကျူးနေတယ်'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ နေကောင်းခါစဆိုတော့
အနားယူနေတာပဲ ကောင်းပါတယ်'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ သတ္တမသူရဲကောင်းကလည်း သူ့ကို နောက်
ထပ်နှစ်ရက်လောက်ထပ်ပြီး အနားယူခိုင်းထားတယ်'

သူတို့နှစ်ယောက်သည် စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်
လာခဲ့ကြရာမှ အရှေ့ဘက်ခြံဝင်းဆီသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။

ထိုနေရာတွင်ရှိသော အုတ်လှေကားထစ်ဝေါ်တွင်မူ လူ
သုံးယောက်ကို မှတ်တင်ရပ်လျက်တွေ့ရသည်။

ထိုသူတို့သည် သတ္တမသူရဲကောင်း ကျိုးကုန်းချွင်၊ မေမုန့်
ချူးနှင့် မျက်နှာအေး စွန်းပုရွှေကတ်တို့ဖြစ်သည်။

မင်ရင်ကြယ်တို့ လျှောက်လှမ်းလာနေကြစဉ်မှာပင်
သတ္တမသူရဲကောင်း ကျိုးကုန်းချွင်က မေမုန့်ချူးကို ထိုးဟိုးကလေး
ပြောသည်။

သူ ဘာပြောသည်ကို မင်ရင်ကြယ် မသိပေ။

+++

မင်ရင်ကြယ်တို့သည် မကြာခင်မှာပင် သူတို့အနား
ရောက်သွားသည် ၊

စွန်းပုရွှေကတ်က မင်ရင်ကြယ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပြုံးပြ

သည်။

မင်ရင်ကြယ်က မေမုန့်ချာ့ကို လှမ်းကြည့်ပြီး နှုတ်ဆတ်စကားပြောသည်။

‘သခင်မလေး နေကောင်းပါရဲ့လားဗျာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ်’

မေမုန့်ချာ့က ဂါရဝပြုပြီး မြေသည်။

မင်ရင်ကြယ်က ကျွဲကုန်းချွင်ကို လှမ်းပြောပြန်သည်။

‘သတ္တမသူရဲကောင်း၊ သခင်လေး ဝန်ရင်မော်ကို သခင်လေးမေမုန့်ချာ့ပါ သွားကြိုမှာလား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်၊ ဘာမှ မစီးရိမ်ပါနဲ့၊ လိုအပ်တာတွေကို ကြိုတင်ပြီး မှာကြားထားပြီးပါပြီ၊ ပြင်ဆင်သင့်တာတွေလည်း ပြင်ဆင်ထားပြီးပါပြီ’

‘သတ္တမသူရဲကောင်း အမြော်အမြင်ကြီးတာကို ကျွန်ယုံကြည်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ဒီရက်အတွင်းမှာ တောင်ကမ်းပါးယံမှာ ဘယ်လို ထူးခြားချက်တွေ ရှိပါသလဲ’

‘မရှိပါဘူး၊ ငြိမ်သက်နေလိုက်တာမှ မြက်တစ်ပင်တောင် မလှုပ်ပါဘူး’

‘သတ္တမသူရဲကောင်း အမြော်အမြင်ကြီးတာကို ကျွန်ယုံကြည်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ဒီရက်အတွင်းမှာ တောင်ကမ်းပါးယံမှာ ဘယ်လို ထူးခြားချက်တွေ ရှိပါသလဲ’

‘မရှိပါဘူး၊ ငြိမ်သက်နေလိုက်တာမှ မြက်တစ်ပင်တောင် မလှုပ်ပါဘူး’

‘သတ္တမသူရဲကောင်း အမြော်အမြင်ကြီးတာကို ကျွန်ယုံကြည်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ဒီရက်အတွင်းမှာ တောင်ကမ်းပါးယံမှာ ဘယ်လို ထူးခြားချက်တွေ ရှိပါသလဲ’

‘မရှိပါဘူး၊ ငြိမ်သက်နေလိုက်တာမှ မြက်တစ်ပင်တောင် မလှုပ်ပါဘူး’

‘သတ္တမသူရဲကောင်း အမြော်အမြင်ကြီးတာကို ကျွန်ယုံကြည်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ ဒီရက်အတွင်းမှာ တောင်ကမ်းပါးယံမှာ ဘယ်လို ထူးခြားချက်တွေ ရှိပါသလဲ’

သတ္တမသူရဲကောင်း’

‘ထူးပါတယ်၊ အခြေအနေဟာ ဒီလောက် ငြိမ်သင့်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မသင်္ကာလို့ သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်ခဲ့ပေမယ့် အခြေအနေဟာ ငြိမ်မြဲ ငြိမ်နေတာပါပဲ’

မင်ရင်ကြယ်သည် ဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေးပြီး တုံ့ထန်းကျကို မေးခွန်းထုတ်ပြန်သည်။

‘ဆရာကြီးတုံး၊ သမားတော်ကြီး စိုက်ဝါထို အပြင်ထွက်တာတွေ ပါသလား’

‘နေဝင်ခါနီး အချိန်တိုင်းမှာတော့ ထွက်ထွက်လာတတ်ပါတယ်၊ တောင်ကမ်းပါးယံမှာ မတ်တပ်ရပ်ပြီး နေဝင်တာကို ငေးကြည့်နေလေ့ ရှိပါတယ်၊ မိုးချုပ်တဲ့အထိပါပဲ’

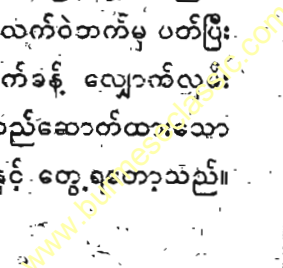
‘အင်း... ဒီအချက်ဟာ သူ့ စိတ်ညစ်နေတာကို ဖော်ပြတဲ့အချက်ပဲ’

ကျွဲကုန်းချွင်က ဝင်ပြောသည်။

‘သူ့ကို သွားကြည့်ရင် ပိုကောင်းလိမ့်မယ်ဗျ’

‘ဒီ အကြံအကောင်းဆုံးပဲ’

မင်ရင်ကြယ်က ထောက်ခံပြီး နောက်ပြန်ဆုတ်သည်။ ထို့နောက် စုကန်းတောင်ကုန်းကို လက်ဝဲဘက်မှ ပတ်ပြီး လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ကွမ်းတစ်ယာညက်ခန့် လျှောက်လှမ်းလာမိကြသောအခါ တောင်ခါးပန်းတွင် တည်ဆောက်ထားသော အဆောင်တစ်ခုကို မီးရောင်တလက်လက်နှင့် တွေ့ရတော့သည်။

ထိုအဆောင်အဆောက်အအုံ၏ ကိုက်တစ်ရာ ပတ်ဝန်းကျင်လောက်တွင် အကျိန်ကပ်ဝတ်ထားသူများ ခေါက်တံခါးတံဖြန့်လမ်းလျှောက်နေကြသည်။

စုစုပေါင်း လူနှစ်ဆယ်လောက် ရှိမည်ထင်သည်။

သူတို့သည် ကျို့ကုန်းချွင်နှင့် အပေါင်းအပါတို့ကို တွေ့သည်နှင့် ခရီးဦးကြိုဆိုပြီး နှုတ်ဆက်ဂါရဝပြုကြသည်။

ကျို့ကုန်းချွင်သည် တောင်ခါးပန်းအနီးသို့ ရောက်သည်နှင့် တုံထန်းကျကို အမိန့်ပေးတော့သည်။

‘ထန်းကျ၊ သွားခေါ်ခဲ့တော့’

တုံထန်းကျသည် ‘ဟုတ်ကဲ့ပါ သခင်ကြီး’ ဟု ဆိုပြီး အဆောင်ခန်းအနီးသို့ တိုးကပ်သွားတော့သည်။

ထို့နောက် အဆောင်ခန်းထဲသို့ ခပ်ကျယ်ကျယ် လှမ်းအော်ပြောလှက်သည်။

‘သမားတော်ကြီး၊ သတ္တမသူရဲကောင်းနဲ့ သခင်လေးဝန်ရင်မော်ရဲ့ ဝန်နီး သခင်မလေးမေမုန့်ချူးတို့က သခင်လေး ဝန်ရင်မော်တို့ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါပြီ။ ကျေးဇူးပြုပြီး တံခါးဖွင့်ပေးပါ’

တုံထန်းကျ၏အသံသည် တောင်တုန်းတစ်ခုလုံး ပဲ့တင်ထစ်သွားသည်။

တောင်ခါးပန်းတစ်လျှောက်ရှိ သစ်ပင်များပေါ်မှ သစ်ရွက်ငါကလေးများပင်လျှင် လန့်ဖျပ်ပြီး ကြွေကျလာကြသည်။

ဆေးကုဆောင်တံခါး ပွင့်မလာသေးပါ။

တုံထန်းကျသည် အဆောင်တံခါးကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ အတန်ကြာမှ အကြိတ်ပြီး ကျို့ကုန်းချွင်ကို လှည့်ကြည့်သည်။ ကျို့ကုန်းချွင်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

တုံထန်းကျသည် ငူငူကြီး ရပ်မနေတော့ချေ။ အဆောင်တံခါးရှိရာသို့ ခုန်ယုံသွားသည်။ ထို့နောက် ပိတ်ထားသောတံခါးကို ဝုန်းခနဲ မြည်အောင် ရိုက်ဖွင့်လိုက်သည်။

အဆောင်ထဲတွင် မီးအိမ်တစ်လုံး မီးထွန်းထားလျက် တွေ့ရသည်။

မီးရောင်အောက်တွင် စားပွဲတစ်လုံး၊ ကုလားထိုင်နှစ်လုံး၊ ဆေးလက်ဖက်ရည်အိုးနှင့် စားသောက်ဖွယ်ရာများ တွေ့ရသည်။

စိုက်ဝါထို့နှင့် သခင်လေးဝန်ရင်မော်ကိုကား လုံးလုံးမတွေ့ရချေ။ အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်သည်။

အဆောင်အနောက်ဘက်နံရံသည် အပေါက်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ အပေါက်သည် ခါးလောက်မြင့်သည့်နေရာတွင် ဖြစ်ပေါ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

လှေတစ်စင်းသည် ရပ်ထားခြင်း မဟုတ်ဘဲ လှော်ခတ်သွားနေလျက်ရှိသည်။

တုံထန်းကျသည် မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက် ဖြစ်လာတော့သည်။

ငာစစ်တစ်ရာ အမိန့်တောင်းခံရန် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ ပင် မင်ရင်ကြယ်၊ ကျို့ကုန်းချွင်၊ မေမုန့်ချူးနှင့် စွန်းပု

ရှောက်တို့တ ဝုန်းခနဲ ခုန်ဝင်လာတော့သည်။

တုံထန်းကျသည် အဆောင်နံရံမှ အပေါက်ကြီးကို ငေးကြည့်ရင်း အသားတဆတ်ဆတ် တုန်တော့သည်။

သူသည် ကျို့ကုန်းချွင်ကို ထစ်စုံတစ်ရာ မပြောကြားဝံ့တော့ချေ။

မေမုန့်ချူးသည် မျတ်ရည်များ ဝဲကျလာတော့သည်။

ထို့နောက် ငိုသံပါကြီနှင့် ကျို့ကုန်းချွင်တို့ လှမ်းပြောသည်။

'အစ်... အစ်ကိုကြီး... သူ... သူ... မရှိတော့ဘူး'

ကျို့ကုန်းချွင်သည် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ပြီး အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ပစ်လိုက်သည်။

'ကျုပ် ခထင်မှတ်တဲ့နေရာက ထွက်သွားခဲ့တာကိုး'

ကျို့ကုန်းချွင်၏အသံသည် မချိသံပါသောအသံပင်။

ထို့နောက် ကျောက်ပြားတစ်ချပ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ တစ်စုံတစ်ရာချိတ်ဆွဲခဲ့သောကြောင့် ပွန်းပဲ့နေဟန်ရှိသည်။ ကုတ်ရာပါ ဇေတုရသဖြင့် သံချိတ် ချိတ်ရာဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လာသည်။

ဤနေရာအောက်တည့်တည့်သည် စိုစီးဟူ ရေကန်ကြီး၏ ကန်စပ်ဖြစ်နေသည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် အခြေအနေကို တွက်ချက်ပြီး ဖြစ်နေသဖြင့် သူ့အမြင်ကို ပြောလာသည်။

'အဲဒီနေရာဟာ သံချိတ်ကြိုး ချိတ်ထားတဲ့နေရာပဲ၊ စိုက်ဝါ

ထိုဟာ သံချိတ်ကြိုးကို အဲဒီမှာချိတ်ပြီး အောက်ကို တွယ်ဆင်းသွားတာပဲ၊ အောက်ကျမှ သံချိတ်ကြိုးကို ဆောင့်ဆွဲပြီး ပြန်ယူသွားတာ သေချာတယ်၊ ဒီလူ ညနေတိုင်း အပြင်ဘက်ထွက်ပြီး နေဝင်ချိန် နေလုံးကြီးကို ကြည့်နေခဲ့တယ်ဆိုတာဟာ တကယ်တော့ နေလုံးကြီးကို ကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ကို လာခေါ်မယ့်လှေကို မျှော်နေတာပဲဖြစ်မယ်၊ သူ့ကြည့်ခဲ့တာဟာ နေမဟုတ်ဘူး၊ လှေ... လှေ...

ဟုတ်တယ်၊ မင်ရင်ကြယ် ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်သွားခဲ့တာပဲ၊ ဟေ့... ထန်းကျ၊ ဒီနေ့ညနေကကော စိုက်ဝါထို ဓာပြင်ထွက်သေးသလား၊ ခါတိုင်းလို ငေးကြည့်နေသေးသလား'

ကျို့ကုန်းချွင်က လှမ်းမေးသည်။

'ဟုတ်ကဲ့မပါ သံခင်ကြီး၊ ဟိုလူ... အပြင် ထွက်ခဲ့ပါတယ်၊ နေလုံးကြီး မေးတင်နေတဲ့ အချိန်မှာပါပဲ'

'ကဲ... အချိန်မရှိဘူး၊ အဖော်ခေါ်ပြီး နောက်ယောင်ခဲ လိုက်သွားပါ၊ ကျုပ်လဲ လိုက်လာခဲ့မယ်၊ သူတို့ကို တွေ့ရင် ဝိုင်းပတ်ပြီး စောင့်ကြပ်နေ၊ ကျုပ်ရောက်မှ ကြည့်ရှုင်းမယ်၊ ကဲ... သွား၊ မြန်မြန်သွား မျက်ခြည်မပြတ်စေနဲ့'

ကျို့ကုန်းချွင်သည် ပြောရင်းပြောရင်း ဒေါသသံပါလာသည်။

မျက်လုံးအစုံသည် မီးရောင်လိုဝင်းဝင်း တောက်ပလာသည်။

တံ့ထန်းကျက် . . .

'အမိန့်အတိုင်းပါ သခင်ကြီး' ဟု ပြောပြီး ပြေးထွက်သွားသည်။ သူ့ လက်ဝှေ့ယမ်းပြုလိုက်စဉ်မှာပင် သိုင်းသမားနှစ်ဆယ်ကျော်က သူ့ နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားသည်။

သူတို့သည် စုကန်းတောင်ကုန်း အောက်ဘက်သို့ အားသွန်ပြေးကြသည်။

မကြာခင်မှာပင် သူတို့အားလုံး ပျောက်ကွယ်သွားကြတော့သည်။

အခန်း (၂၅)

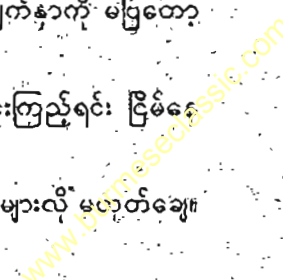
ပျောက်ဆုံးသွားသော သူရဲကောင်း

သတ္တသေ့ရဲကောင်း ကျိုတုံးချွင်သည် မေမုန်ချွန်ကို ကြည့်ပြီး ရင်နှင့်သံနှင့်ပြောသည်။

'ဝမ်းနည်းပါတယ် ညီမလေး။ ခုလိုဖြစ်ရတာ ငါ့ရဲ့ ဝေဒါဆမ္မာပဲ။ စေ့စပ်သေချာသလိုနဲ့ မစေ့စပ် မသေချာခဲ့တာပဲ။ ငါကတိပေးပါတယ်။ ညီမလေး ဝန်ရင်မော် ပြန်မလာဘဲ ငါ့မျက်နှာကို မပြုတော့ပါဘူး။'

မေမုန်ချွန်သည် ကျိုကုန်းချွင်ကို ငေးကြည့်ရင်း ငြိမ်နေသည်။

စင်စစ် သူမသည် သာမန်အမျိုးသမီးများလို မလာတဲချေ။

ကြေကွဲစွာခံစားနေရာသော်လည်း မည်သို့မျှ မခံစားရဟန်နှင့် တည်ငြိမ်နေသည်။

'သိပ်လည်းစိတ်မကောင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့၊ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အစ်ကိုကြီးမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့ သူဟာ ညီရင်းအစ်ကိုလို ချစ်ခင်သူတွေမှန်း ညီမ သိပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အချိန်တိုတိုနဲ့ ပြန်ခေါ်လာနိုင်ပါစေလို့ပဲ ဆုတောင်းလိုက်ပါရစေ...'

ကျိုကုံးချွင်သည် မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်နှင့် အားတင်း ပြောလာသည်။

'ကဲ... အပိုတွေပြောနေဖို့ အချိန်မရှိဘူး၊ ညီမလေး အိမ်တော်ကိုပြန်'

မေမုန့်ချူးက စိတ်ကူးတစ်မျိုး ပေါက်လာသဖြင့် သူ့ပါ လိုက်ရန် တောင်းဆိုနေပြန်သည်။

ကျိုကုံးချွင်သည် မည်သို့ ဆုံးဖြတ်ရမည်ကို မသိတော့ဘဲ ချီတုချီတုဖြစ်နေသည်။ အတန်ကြာမှ...

'ဒီမှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး နေခဲ့ပါ ညီမရယ်၊ တို့တဘယ်အချိန် ပြန်ရောက်မယ်၊ ဘာတွေ ကြုံတွေ့ဦးမယ်ဆိုတာ ကြိုတင်ပြောနိုင်တဲ့ အခြေအနေ မဟုတ်ဘူး၊ အန္တရာယ်များ လှပါတယ် ညီမရယ်၊ နောက်တစ်ချက် အိမ်တော်ကို ဒီအတိုင်း ပစ်သွားလို့လဲ ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး၊ အိမ်တော်စောင့်တွေ ရှိဦးမှ ဖြစ်မှာ'

မေမုန့်ချူးသည် ခေတ္တတွေဝေသွားသည်။ အတန်ကြာမှ

ခေါင်းညိတ်ပြီး ပြောသည်။

'အစ်ကိုကြီး ဆန္ဒအတိုင်း ညီမ နေခဲ့ပါတော့မယ်၊ အစ်ကိုကြီးတို့အားလုံး သတိကြီးကြီးထားပြီး သွားကြပါ'

'အေး... အေး... ညီမလဲ သတိထားပြီး နေပါ၊ စွန်းပုရှောက်နဲ့ ရွှေချန်ရိုးကို ညီမနဲ့ အတူထားခဲ့မယ်၊ ဟုတ်လား'

'ညီမတစ်ယောက်ကတည်း နေရဲပါတယ် အစ်ကိုကြီး၊ ညီမအတွက် အစောင့်အရှောက် မလိုပါဘူး၊ အစ်ကိုကြီးတို့အလုပ်တွေမှာ အင်အားလျော့လို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ သူတို့ပါ ခေါ်သွားပါ'

မေမုန့်ချူးက စွန်းပုရှောက်ကို မေးဝေါပြသည်။

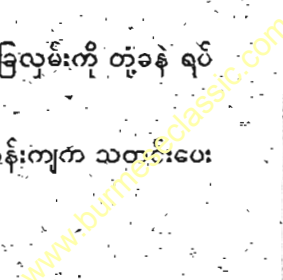
မင်ရင်ကြယ်သည် မည်သို့မျှ ဝင်မပြော၊ မေမုန့်ချူးကိုသာ ငေးကြည့်နေသည်။ ကျိုကုံးချွင်သည် မေမုန့်ချူးဆန္ဒကို မငြင်းပယ်လိုတော့သဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့သည်။

'ကောင်းပြီ ညီမလေး၊ ညီမလေး ဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်စေရမယ်၊ ညီမအိမ်တော်မှာ ရှိနေတုန်း အစစ သတိထားပါ၊ ဒဏ်လက်လွတ် မဖြစ်ပါစေဏနဲ့၊ ကဲ... တို့သွားမယ်'

ကျိုကုံးချွင်၊ မင်ရင်ကြယ်နှင့် စွန်းပုရှောက်တို့ ခရီးထွတ်ရန် ငြိမ်ကြသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ငယ်သားတစ်ယောက် မောကြီးပန်းကြီးနှင့် ရောက်လာသည်။

ကျိုကုံးချွင်တို့သည် လှမ်းလတ်စ ခြေလှမ်းကို တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်သည်။

'သခင်ကြီး အိမ်တော်ထိန်းကြီး တုံ့ထန်းကျက် သတင်းပေး

ပိုလိုက်ပါတယ်။ သူတို့တွေ ခွဲစီးဟူ ကန်ဘောင်ဘေးမှာ ရန်သူ နှစ်ယောက်နဲ့ ဆုံတွေ့ခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီနောက် တစ်ဆက်တည်းမှာ ရင်ခွန်ဖန်းနဲ့ သိုင်းသမားနှစ်ယောက်ကို ထပ်ပြီး တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ မော့လိန်ကွမ်းဂိတ်တံခါး အနီးမှာပါ။ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ပွဲ ဖြစ်နေကြပါတယ်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်နေ လိုက်တော့သည်။

ကျိုကုန်းချွင်လည်း မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက် ဖြစ်နေလေ ပြီ။ ထို့နောက် ဒေါသကြီးစွာ၊ ခဲပြင်းစွာနှင့် ဖနောင့်ဆောင့်ပစ် လိုက်မိသည်။ ခြေဖဝါးအောက်မှ ကျောက်ခဲကလေးများပင် လွင့်စဉ် ကြွေမှုသွားကြသည်။

‘ဒုက္ခဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ထင်ပါရဲ့၊ တယ်လိုလုပ်ကြမလဲ သူ့ရဲ့ ကောင်းမင်’

ကျိုကုန်းချွင်သည် မတည်ငြိမ်တော့။ တစ်ဝအတွင်း စိတ် မငြိမ်ဖြစ်သွားသည်။

အရေးကြီးတာက ခေါင်းအေးအေးထားဖို့ပဲ သတ္တမ သူ့ရဲ့လေးလား။ သခင်လေးဝန်ရင်မော်ကို ကယ်နိုင်ဖို့သာ အဓိက အကျဆုံး၊ အရေးကြီးဆုံးပါ။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်’

ကျိုကုန်းချွင်သည် လှုပ်ရှားနေသောစိတ်ကို ပြန်ထိန်းလိုက် ပြီး သတင်းပို့သူ ငယ်သားကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကဲ... ခင်ဗျားပဲ မေမုန့်ချူးကို စောင့်ရှောက်ပြီး အိမ် တော် အရောက်ပို့ပေးပါ။ ခင်ဗျားလည်း အိမ်တော်မှာပဲ စောင့်နေ ခဲ့တော့’

ကျိုကုန်းချွင်သည် ငယ်သားကို အမိန့်ပေးပြီးသည်နှင့် မင်ရင်ကြယ်ကို လှည့်ပြောသည်။

‘ကဲ... တူပုပ်တို့ သွားကြမယ်’

စကားဆုံးသည်နှင့် ကျိုကုန်းချွင်၊ စွန်းပုရောက်နှင့် မင်ရင် ကြယ်တို့ သုံးယောက်စလုံး စွန်းတောင်တုန်းပေါ်မှ တရကြမ်း ပြေးဆင်းခဲ့ကြတော့သည်။

သူတို့သည် ကိုယ်ဖော့ဝညာကောင်းသူများဖြစ်၍ မကြာမီ မှာပင် တောင်ကုန်းအောက်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။

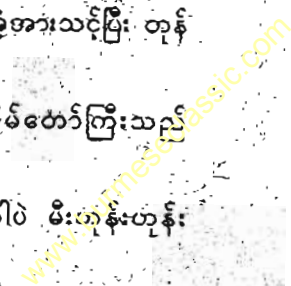
ထိုမှတစ်ဖန် ခွဲစီးဟူရေတန်ရှိရာသို့ အားသွန်ပြေးခဲ့ကြ ပြန်သည်။

ဂျတ်တရက် ဓမ္မော်လင်သောအဖြစ်သည် တစ်မဟုတ် ချင်း ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပြန်သည်။ ကောင်းကင်ပြင်သည် နီရဲပြီး လင်းထိန်နေလေပြီ။

ကျိုကုန်းချွင်ကော မင်ရင်ကြယ်ပါ အံ့အားသင့်ပြီး တုန် လှုပ်သွားကြတော့သည်။

တောင်ကုန်းပေါ်မှ ကျိုမိသားစုအိမ်တော်ကြီးသည် မီးဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေပြီတကား။

သုံးယောက်သားသည် မတိုင်ပင်ရပါပဲ မီးဟုန်းဟုန်း

တောက်နေသော တောင်ကုန်းထက်သို့ တရကြမ်း ပြေးတက်ခဲ့ကြ ရတော့သည်။

မကြာမီမှာပင် မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေသော နေရာ အနီးသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းနေသော ကျိုက်နက် ချင်သည် မီးလောင်ပြင်ထဲသို့ တိုးဝင်ရန် လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

သို့သော် မင်ရင်ကြယ်က အချိန်မီ ဖမ်းဆွဲထားလိုက် နိုင်သည်။

‘မင် ကျုပ်ကို လွှတ်ပါ။ ဟိုမှာ ညီမလေး မေမုန့်ချို ညီမလေး၊ မေမုန့်ချို၊ ဒုက္ခရောက်နေပြီ’

မီးတောက်မီးလျှံများသည် အဟုန်ပြင်းစွာ တောက် လောင်နေဆဲပင်။

မီးပွင့်မီးပွားများသည် တဖွားဖွား ကျနေပြီး၊ တဖျစ်ဖျစ် တဖျောက်ဖျောက် မြည်နေသည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် မီးလောင်တိုက်ကို ငေးနေရင်း ကြေထွဲ ဝမ်းနည်းနေတော့သည်။ သို့သော် ကြေကွဲမှုကို အားအဖြစ် ပြန်ပြောင်းပစ်နေသည်။ လှုပ်ရှားနေသောစိတ်သည် တစ်မဟုတ် ချင်း တည်ငြိမ်လာသည်။

ကျိုက်ကုန်းချင်ကား အတင်းရုန်းကန်ခြင်း မပြုဘဲ ကြေထွဲ သံကြီးနှင့် အော်ဟစ်နေတော့သည်။

‘မေမုန့်ချို၊ ချန်ရိုး... ချန်ရိုး... ရွှေချန်ရိုး...’

အသံသည် မိုးမြေ သိမ်သိမ်တုန်မတတ် ဖြစ်သည်။

ညသည် ကြေကွဲဖွယ်ကောင်းသော၊ တုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်းသော အမင်္ဂလာညတည်း။

ကျိုက်ကုန်းချင်သည် အားကုန်အင်ကုန် အော်ဟစ်နေသဖြင့် ပါးစပ်ထဲမှ သွေးများပင် အန်ထွက်လာတော့သည်။

မင်ရင်ကြယ်က ဖျောင်းဖျသည်။

‘သတ္တသရဲကောင်းစိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားပါ။ စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထား ပါ။ ကျုပ်တို့အလှည့်ရှိပါသေးတယ်’

ထိုစဉ် ‘ရိုး’ ဟူသော အသံမြည်ထွက်သွားသည်။ ကျိုက် ကုန်းချင်၏ အကျီလက်အိုးစသည် မင်ရင်ကြယ်လက်ထဲ၌ ကျန်ရစ် ခဲ့သည်။

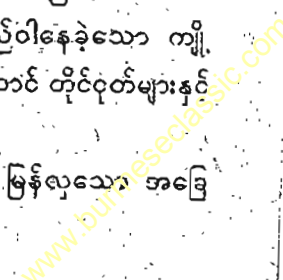
ကျိုက်ကုန်းချင်သည် စွန်းပုရွှောက်ကို ဆွဲခေါ်ပြီး တောင် ကုန်းအောက်သို့ ပြေးဆင်းသွားပြန်လေပြီ။

မင်ရင်ကြယ် မတားသာတော့ပါ။ အလျှံငြီးငြီး တောက် လောင်နေသော မီးတောက်မီးလျှံများကိုသာ ငူငူကြီး ငေးကြည့် နေမိတော့သည်။

မီးတောက်မီးလျှံများ ငြိမ်းသေသွားလေပြီ။

မကြာသေးခင်ကဝင် ခန့်ညားထည်ဝါနေခဲ့သော ကျိုက် မိသားစုအိမ်တော်ကြီးသည် ထိုးထိုးထောင်ထောင် တိုင်ဝုတ်များနှင့် ပြာပုံအတိဖြစ်သွားခဲ့ပေပြီ။

မင်ရင်ကြယ်သည် အပြောင်းအလဲ မြန်လှသော အခြေ

အနေကို ဝမ်းနည်းနေမိပြန်သည်။

ထို့နောက် မီးလောင်ပြင် ပြာပုံထဲ တိုးဝင်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ ရှာဖွေနေမိသည်။

အလောင်း လေးလောင်း။ ရှုရက်စရာ မရှိသော အလောင်းလေးလောင်း။ ကြေကွဲဆွဲနွဲဖွယ် မြင်ကွင်းသာတည်း။

အလောင်းတစ်လောင်း၏ အောင်းနားတွင် ကျောက်ဆံထိုး တစ်ခု ရှိနေသည်။

သခင်မလေး မေမုန့်ချူ၏ အလောင်းပင်။ ထို့နောက် ရွှေချန်ရိုး၏အလောင်း။ သတင်းပို့သူ အကျီနက်၏အလောင်း။ အဆောက်အအုံ၏ အတွင်းပိုင်း တစ်နေရာတွင် တစ်လောင်း။ ထိုအလောင်းကိုကား မည်သူမည်ဝါမှန်းမသိပေ။

မင်ရင်ကြယ်သည် အလောင်းကောင်များကို စစ်ဆေး ကြည့်နေရင်း ဆိုနှင့်ကြေကွဲလာသည်။

သူ၏ကြေကွဲမှုသည် ကျို့ကုန်းချွင်၏ ကြေကွဲမှုထက် ပိုမိုနက်ရှိုင်းနေသည်။

ပါးစက်ကလည်း ဘာရယ်မသိနိုင်သော စကားလုံးများကို တထွတ်ထွတ် ငရုရွတ်နေသေးသည်။

ထို့နောက် မီးလောင်ပြင်ကို ကျောခိုင်းပြီး တောင်တုန်း အောက်သို့ ပြေးဆင်းခဲ့တော့သည်။

တောင်ခြေရောက်သောအခါ အားအင်များ ကုန်ခန်း သွားသကဲ့သို့ ခံစားနေရပြန်သည်။

သို့နှင့် တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်နေခဲ့ပြန်သည်။ သူ၏ကြေကွဲထိခိုက်မှုသည် ကျို့ကုန်းချွင်ထက်ပင် သာ လွန်နေချေပြီ။

ရက်တရက် ရင်ခုန်ဖုန်းနှင့် အပေါင်းပါနှစ်ယောက်ကို အသက်ကင်းမဲ့စွာ တွေ့ရပြန်သည်။

မင်ရင်ကြယ် ဝမ်းမနည်းပေ။ သို့သော် ဝန်ရင်မော်ကို လုပ်ကြံမှု သဲလွန်စများအတွက် အရေးကြီးတစ်ချက် ပျောက်ဆုံးသွားပြန်လေပြီ။

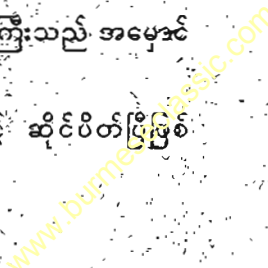
မည်သို့ ဆက်လုပ်ရလေမည်နည်း။ မင်ရင်ကြယ်သည် အလောင်းကောင်များကို ရှောင်ရှားပြီး ရှေ့ကိုလျှောက်လာခဲ့မိသည်။

ယခုခဏ၌ ဝန်ရင်မော်ကို ကယ်ဘင်နိုင်ရန် ကိစ္စသည် အရေးကြီးဆုံးကိစ္စ ဖြစ်နေလေပြီ။

ဘယ်သို့သွား၍ ဘယ်သူ့ကို ရှာရလေမည်နည်း။ အမှောင်သည် သိပ်သည်းသည်ထက် သိပ်သည်းလာပြီ တည်း။

ယန်ကျိုးမြို့တွင်းရှိ ထိပ်တန်းဟိုတယ်ကြီးသည် အမှောင် ထူအောက်၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

အပြင်မီးများ ငြိမ်းသတ်ထားသဖြင့် ဆိုင်ပိတ်ပြီဖြစ် ကြောင်း သိသာနေသည်။

ဧည့်ခန်းဆောင်တွင်းမှ မီးရောင်များကား လင်းနေဆဲ ရှိသည်။

ထိုအချိန်တွင် ပွင့်နေသောတံခါးမှ လူတစ်ယောက်ဝင် ရောက်လာသည်။

အကျိုးပြုဝတ်ထားသော စာပေသိုင်းသမား တစ်ယောက် ပင်။

ထိုလူ့ အမူအရာသည် အေးစက်စက်နိုင်ပြီး မျက်နှာသည် ထူးထူးခြားခြား တင်းမာခက်ထန်နေသည်။

တံမြက်စည်းလှုံနေကြသော အလုပ်သမားများသည် ဝင်လာသောလူကြောင့် အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ ထိုအချိန်မှာဝင် ဝင်လာသူက လှမ်းပြောသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ငွေကိုင်ကြီး ကျင်း နဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ’

ကြားရသော စကားကြောင့် အလုပ်သမားများ ထိတ် လန့်သွားကြသည်။

တံမြက်စည်း လှုံနေသည့်အလုပ်ကိုပင် ရပ်ပစ်လိုက်ကြပြီ သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။

သူတို့ထဲမှတစ်ယောက်သည် ရှေ့သို့ တိုးလာပြီး...

‘ဪ... လက်စသတ်တော့ ခင်ဗျားကိုး၊ တစ်ခေါက်

ထပ်လာသေးသကိုး’

ဆိုင်အလုပ်သမားက မှတ်မိဟန်နှင့် ပြောသည်။ မမှတ်မိ

စရာအကြောင်းလည်း မရှိ။

ထိုလူသည် အရင်က လာဖူးသည့် မင်ရင်ကြယ် ဖြစ်နေ သောကြောင့်တည်း။

မင်ရင်ကြယ်က အေးစက်စက် ဖြေသည်။

‘တုတ်ပါတယ် ကျုပ်ပါပဲ’

‘ခဏထိုင်စောင့်ပါ၊ ကျုပ် သွားခေါ်ပေးပါ့မယ်’

ဆိုင်အလုပ်သမားသည် လက်ထဲမှ တံမြက်စည်းကို ပစ်ချ ခဲ့ပြီး အတွင်းဘက်သို့ ပြေးဝင်သွားသည်။

မကြာမီမှာပင် ထိုအလုပ်သမားနှင့် ငွေကိုင်ကြီး ထွက်လာ သည်။

ငွေကိုင်ကြီးသည် ထူးထူးခြားခြား ပြုံးရွှင်နေသည်။

မင်ရင်ကြယ်ကို တွေ့သည်နှင့် ဝါရဝပြုပြီး နှုတ်ဆက် သည်။

‘ဆရာလေးပါလား၊ မထွေတာကြပြီနော်၊ ခုဘာကိစ္စများ ရှိလို့ပါလဲ’

‘ကိစ္စမရှိဘဲ မလားပါဘူးမိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်မေးတာကိုသာ မှန်မှန်ပြောပါ’

မင်ရင်ကြယ် မာထန်ထန် ခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောသည်။

ငွေကိုင်ကြီး မျက်နှာပိုးသတ်သွားသည်။

‘ရင်ခွန်ဖန်းနဲ့ သူ့ဆရာ သူ့ဌေး ဖဲရှုံးတယ်ဆိုတာ တကယ် လား’

‘တကယ်ပါဗျာ ကျုပ်ညာမပြောဝံ့ပါဘူး၊ မယုံရင်မေး

ကြည့်ပါ

'ကျုပ်က ဘယ်သူ့ကို မေးကြည့်ရမှာလဲ'

'ဟို... ဟို... မူလဇာတိမတုန်းက ဒီဟိုဘယ်ပိုင်ရှင်

ကြီးကို ပြောတာပါ'

'ဘာပြောတယ်၊ သူက ရင်ခုန်ဖန်းနဲ့ အတူတူ ပျောက်
သွားခဲ့ပြီ မဟုတ်လား'

'ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ။ သည်းခံပါဆရာလေး။ ကျုပ်ရဲ့
ယခုလက်ရှိ သူဌေးကိုပဲ မေးကြည့်ပါ'

'ကျုပ်အဝေးကြီးကို လိုက်ရှာ မနေနိုင်ဘူး။ အနားမှာ
ရှိနေတဲ့ ခင်ဗျားကိုပဲ မေးမယ်၊ မှန်မှန်သာ ပြော'

'ကျုပ်က စေတနာနဲ့ လမ်းညွှန်တာပါ'

'ကျုပ် ခင်ဗျား စေတနာကို မယုံဘူး။ ဖဲရွဲ တယ်ဆိုတာ
ကိုလဲ မယုံဘူး'

'ဒါတော့ ကျုပ် ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ကျုပ်က ကျုပ် သိတာ
ကို ပြောတာပါ။ အကောင်းဆုံးကတော့ သူဌေးနဲ့ သွားတွေ့တာ
အကောင်းဆုံးပါ'

'ခင်ဗျား သူဌေးက ဘယ်မှာ နေလို့လဲ'

'အရှေ့လမ်းမကြီးအတိုင်း အရှေ့ဘက်ကိုသွားပါ။ ကွေ့ချိုး
တစ်ခုကို တွေ့လိမ့်မယ်၊ ဆက်သွားပါ။ ဒုတိယကွေ့ချိုးကို တွေ့ရ
လိမ့်မယ်၊ အဲဒီ ဒုတိယ ကွေ့ချိုးထဲဝင်သွားပါ။ သူဌေးကြီးဝေဟာ
သစ်မှာလဲလို့ ဘယ်သူ့ကိုမေးမေး ပြောကြပါလိမ့်မယ်၊ မသိသူ

မရှိပါဘူး'

'ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် ခုချက်ချင်း သွားမေးမယ်၊ မဟုတ်
ရင်တော့...'

မင်ရင်ကြယ်သည် စတားကို ဆုံးအောင်မပြောဘဲ
ရပ်ထားလိုက်သည်။

ထိုနောက် ငွေတိုင်ကြီးကို စူးစူးရဲရဲကြည့်လိုက်ပြီး ဟိုဘယ်
ထဲမှ ထွက်သွားသည်။

+ + +

မင်ရင်ကြယ်ထွက်ခွာသွားပြီးနောက် လူတစ်ယောက်သည်
ထိပ်တန်းဟိုတယ်နောက်မေးပေါက်မှနေ၍ အနောက်စူးစူးသို့
ပြေးထွက်သွားသည်။

ကိုက်တစ်ရာခန့် ပြေးမိသောအခါ အိမ်ကြီးတစ်အိမ်၏
ခေါင်မိုးပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားသည်။ ထိုလူသည် အခြားသူ မဟုတ်။
ထိပ်တန်းဟိုတယ်မှ ငွေတိုင်ကြီး ကျင်း ပင်ဖြစ်သည်။

ငွေတိုင်ကြီးသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်ပြီး
အိမ်ခေါင်မိုးဘေးမှ ခြံဝန်းထဲသို့ ခုန်ဆင်းရန် ဖန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် သူ ခုန်မဆင်းနိုင်ခဲ့ချေ။ တစ်စုံတစ်ယောက်သည်
သူ၏နောက်ကျောမှနေ၍ ပခုံးကို ချုပ်ကိုင်ထားလေပြီ။ ငွေတိုင်ကြီး
၏နှုတ်မှ 'အင်းဟူသော အသံပင် ထွက်သွားသည်။

'ဘယ်ကို ပြေးချင်သေးလို့လဲ ငွေတိုင်ကြီး'

ချုပ်ကိုင်ထားသူက ငွေတိုင်ကြီးကို သူ့ဘက်ဆွဲလှည့်

လိုက်သည်။

'ဟင်...'

'ဟဲ... ဟဲ... ခင်ဗျား အံ့ဩသွားသလား၊ ကျုပ်ပါဗျာ

ခင်ဗျား လူမမှားပါဘူး'

ငွေကိုင်ကြီး တုန်လှုပ်သွားတော့သည်။ ထိုလူသည် မင်ရင်
ကြယ်ပင်ဖြစ်သည်။

မင်ရင်ကြယ်က အေးစက်စက် ပြောလာသည်။

'ခင်ဗျားတော်တော် လူလည်ကျတာကိုး၊ ဒါပေမယ့်
ကျုပ်က ခင်ဗျားထက် လည်တယ် ဟဲ... ဟဲ၊ စောစောကတော့
ဟိုတယ်သူဌေးကြီးဟာ အရှေ့ဘက်မှာ ရှိတယ်၊ ခုတော့ ခင်ဗျားက
ဘာပြုလို့ အနောက်စူးစူးကို ပြေးရတာလဲ ဟဲ... ဟဲ...
တစ်ခြားလူသာ လိုမိုလိုရချင်ရမယ်၊ ကျုပ်ကိုတော့ ဘယ်တော့မှ
လိုမိုမရဘူး မိတ်ဆွေ၊ ကဲ... ဒီဘက်က လူနည်းနည်း ရှုပ်တယ်
ဟိုဘက်ကို လိုက်ခဲ့ပါဦး'

မင်ရင်ကြယ်က ငွေကိုင်ကြီးကို ချုပ်ကိုင်ပြီး ခေါင်မိုးတော်
ခန့်ဆင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် တစ်နေရာသို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။

ငွေကိုင်ကြီးသည် တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် အရုပ်တစ်ရုပ်ထံ
ပါလာခဲ့သည်။ သူ့မျက်နှာသည် သွေးဆုတ်သူကဲ့သို့ ဖြူဖစ်
ရော်ဖြစ်နေလေပြီ။

လူသူကင်းရှင်းသည့်နေရာတစ်နေရာသို့ရောက်သောအခါ

မင်ရင်ကြယ်က မေးတော့သည်။

'ကဲ... မသေချင်ရင် ကျုပ်မေးတာကို မှန်မှန်ဖြေ၊
ဟိုတယ်သူဌေးဟာ မူလ ပထမ သူဌေးဆီက ဖဲ တကယ်နိုင်သလား'
ငွေကိုင်ကြီး ဘာမျှ မဖြေ၊ နှုတ်ပိတ်ပြီး ငြိမ်နေသည်။
မင်ရင်ကြယ်က ချုပ်ကိုင်ထားသောလက်ကို ဖိပြီးညှစ်ပစ်လိုက်
သည်။

'အို... အို... နာ... နာ'

ငွေကိုင်ကြီးမျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ စကားပင်ဆုံးအောင်
မပြောနိုင်။ မတ်တပ်ရပ်နေရာမှ ထိုင်ကျသွားသည်။

'မအော်နဲ့ တစ်ခါတည်း သတ်ပစ်လိုက်ရမလား၊ ဟင်...
တော်တော်လူလည်ကျချင်တဲ့လူ၊ ခေါင်းမာရင် ခေါင်းကွဲတတ်တယ်
နားလည်လား'

'မ... မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ'

'ကဲ... ဖြေ၊ ထိပ်တန်းဟိုတယ်ပိုင်ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ ခု
ဘယ်မှာလဲ၊ သူဌေး ပြောင်းသွားတာ တကယ်လား'

'မဟုတ်ပါဘူး၊ ငွေ... ငွေကိုင်သာ လဲသွားတာပါ'

'ဒါပဲလား၊ အခြေအနေက ဟင်းရည်ပြောင်း ပြောင်း
သွားပြီ၊ ဟင်းဖတ် မပြောင်းတာမျိုးပဲ၊ ဒီပန်းကန်ထဲက ဟင်းဖတ်က
တော့ ဒီဟင်းဖတ်ပဲ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား'

'ဟုတ်... ဟုတ်... ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်'

'ကဲ... အပိုတွေ ပြောမနေတော့ဘူး၊ သူဌေးရဲ့ အိမ်ထဲ
ခါးကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ခေါက်ပြီး ဖွင့်ခိုင်းပါ'

ငွေကိုင်သည် မည်သို့မျှ မငြင်းသာတော့ချေ။ သူငွေ အိမ်ရှိရာသို့ လမ်းပြရတော့သည်။ မကြာမီမှာပင် ကြီးမားကျယ်ဝန်းသည့် ခြံကြီးထဲမှ အိမ်ကြီးရှေ့သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။

တံခါးသည် အိမ်ဂေဟာကြီးနှင့် လိုက်ဖက်စွာ ကြီးမားပြီး သေသပ်လှပသည်။ ဟင်္သာပြဒါးရောင် သုတ်ထားသဖြင့် နီရဲနေသည်။ တံခါးရှေ့တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင်ရှိသော ကျောက်ခုံများ ပေါ်မှ ခြင်္သေ့နှစ်ကောင်သည် မာန်ဖီနေဟန်ရှိပြီး အသက်ပါသည်။ မင်ရင်ကြယ်သည် တံခါးရှေ့တွင် တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်ဖြစ်နေသော ငွေကိုင်ကြီးကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်။

သည်တော့မှ ငွေကိုင်ကြီး တံခါးခေါက်တော့သည်။ အတန်ကြာသော်လည်း အထဲမှ တုံ့ပြန်သံ မကြားရချေ။ သို့နှင့်တံခါးတွင် တပ်ဆင်ထားသော သံကွင်းကြီးနှစ်ခုနှင့် တဒုန်ဒုန်းထုရတော့သည်။ သို့ထိုင် ဂေဟာတွင်း အခြေအနေသည် ငြိမ်သက်နေဆဲပင်။

မင်ရင်ကြယ် စိတ်မရှည်တော့ပေ။ အနီးတွင်ရှိနေသော အုတ်နံရံတစ်ခုပေါ် ခုန်တက်ပြီး အတွင်းသို့ ခုန်ချလိုက်သည်။ ငွေကိုင်လည်း တစ်ပါတည်း ပါလာသည်။ အတွင်းပိုင်းတွင်ရှိသော အဆောက်အအုံများသည် လူ့သုမရှိသည့်တန်နှင့် ငြိမ်သက်မြဲငြိမ်သက်နေဆဲပင်။ အာရုံစိုက် နားထောင်လိုက်သောအခါ တစ်ခေါ်ခေါ် ဟောက်သံများကို ကြားရတော့သည်။

မင်ရင်ကြယ် ရယ်လိုက်မိတော့သည်။ အိပ်ပျော်နေသူများသည် သူငွေကြီး မဟုတ်နိုင်။ အပူအပင်တင်းမဲ့သော

အကြောင့်ကျကင်းမဲ့သောလူများပင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ မင်ရင်ကြယ်သည် အခြေအနေကို အကဲဖြတ်နိုင်ခဲ့တော့သည်။

'ခင်ဗျား သူငွေက ခင်ဗျားထက် အများကြီးလျှင်တာပဲ၊ သူ မရှိတော့ပါဘူး။ ဒီတော့ ခင်ဗျာကို မေးကိုမေးရမယ်၊ ခင်ဗျားကိုပဲ ဒုက္ခပေးရမယ်'

ငွေကိုင်ကြီးသည် အလွန်တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားသည်။

'ကဲ... ဖြေ၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ'

'ငွေကိုင်'

'ဒါကို ကျုပ်သိပြီးသား၊ သူငွေ ဘယ်ပြေးသလဲ'

'ကျုပ် မသိဘူး၊ ကျုပ်က သူ့အစေခံ၊ သူ့ခိုင်းတာ လုပ်ရတာ'

'ဪ... အစေခံ ဟုတ်လား၊ အစေခံက သိုင်းပညာ

တော့ ဓာတ်သားပဲ၊ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ဟာ သူငွေရဲ့ သာမန်

အလုပ်သမား၊ သာမန်ငွေကိုင်၊ သာမန်အစေခံ မဟုတ်နိုင်ဘူး၊

ကဲ... ဖြေ၊ ရင်ခုန်ဖန်းက ဘယ်လိုလူလဲ'

'သူလဲ ကျုပ်လိုပဲ၊ သူငွေခိုင်းတာ လုပ်ရတဲ့လူ၊ သူငွေ

သူယဲ့'

'ပိုင်ရှင်နာမည်ရင်းကို ပြော'

'ယန်ကျီးမြို့သားတွေက ဟူပိုင်ဝမ် လို့ခေါ်ကြတယ်၊

သူ့နာမည်က ဟူဝမ်ဟဲ့'

‘သူ့အစက ဘာလုပ်ခဲ့လဲ’

‘သေသေချာချာ မသိပါဘူး၊ ဒီမြို့က ဒေသခံ တစ်ယောက်ပါ။ ကျုပ်နဲ့ သိတာတောင် နှစ်နှစ်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်’

‘ကျုပ်မေးနေတာက ဘာအလုပ်လုပ်သလဲ မေးနေတာ’

‘ထိပ်တန်းဟိုတယ်ရဲ့ မူလပိုင်ရှင်ပါ။ အရှင်ကလည်း သူပိုင်ရှင်၊ အခုလဲ သူပိုင်ရှင်ပါပဲ’

‘ဪ... ဪ... ခုပြောတာလဲ အမှန်လို့ ယူဆရတော့မယ်၊ ပိုင်ရှင်တောင် တစ်ယောက်က နှစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ပြောတတ်တဲ့လူပဲ၊ ဟဲ... ဟဲ... ဒါနဲ့ ဝန်ရင်မော်ကို လုပ်ကြံခဲ့တဲ့ သူဟာ သူ့လား၊ အဓိက တရားခံဟာ သူ့လား’

‘မင်ရင်ကြွယ်က တည့်တည့်ကြီး မေးသည်။ ငွေကိုင်ကြီး ခေါင်းရမ်းသွားပါသည်။’

‘ဒါတော့ ကျုပ်မသိဘူး သူနဲ့ ရင်ခုန်ဖန်းပဲ သိမယ်’

‘ရင်ခုန်ဖန်းက သေပြီဗျ’

‘ဒီလိုဆိုရင် သူ့ငွေကိုရှာပြီး မေးပေါ့ဗျ’

‘မရှာနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားကိုပဲ မေးမယ်’

‘ကျုပ် မသိတာ မေးလို့ အပိုပေါ့၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားသတ်လည်း သေရမယ့်လူပဲ၊ မသိတာထိုတော့ သိပါတယ်လို့ မပြောနိုင်ဘူး’

‘ဒီလိုဆိုရင် ဟူဝန်ဟူ ဘယ်ကို ထွတ်သွားလဲ’

‘မသိဘူး၊ ကျုပ် မသိဘူး’

ငွေကိုင်သည် ခေါင်းကိုသာ တရစပ် ယမ်းခါပစ်လိုက်၏။ မင်ရင်ကြွယ်သည် ဘာစကားမျှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ ချုပ်ကိုင်ထားသော လက်ချောင်းကလေးများကို ဖိအားပိုပေးလိုက်သည်။

အား... ကျုပ်... ကျုပ် တကယ်မသိလို့ပါဗျာ၊ သိရင် ခင်ဗျားနဲ့တောင် တွေ့ချိန်ရမှာ မတုတ်ပါဘူး၊ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ခွင့်လွှတ်ပါ’

ငွေကိုင်ကြီးသည် ရှုံးမဲပြီး ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ တောင်းပန်လာသည်။

မင်ရင်ကြွယ်က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး တစ်လုံးချင်း ထပ်မေးသည်။

‘ကဲ... ဒီတစ်ခါ မှန်မှန်ဖြေ၊ ဟူဝန်ဟူတာ သာမန် အချိန်တွေမှာ ဘယ်သူတွေနဲ့ ဆက်ဆံလေ့ရှိသလဲ’

‘အများအားဖြင့်တော့... ဟို... ဟို...’

‘သိုင်းလောကသာတွေထဲက ဘယ်သူနဲ့ အများဆုံး ဆက်ဆံသလဲမေးတာ’

‘ကျုပ်ကောင်းကောင်းမဖြေတတ်ပါဘူး၊ တစ်ခါတုန်းက တော့ သူ့ဆီကို လူတစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့ဖူးပါတယ်’

‘အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲ’

‘ဘယ်သူဘယ်ဝါရယ်လို့ မသိပါဘူး၊ သူတို့ ပြောတဲ့ စကားထဲမှာတော့ ‘ရဲထိုက်၊ ရဲတိုက်’လို့ ပြောသံကြားဖူးပါတယ်’

‘အဲဒီလူက ဟူဝန်ဟူကို ဘာကိစ္စနဲ့ လာတွေ့တာလဲ’

‘အဲဒါတော့ မသိရပါဘူး။ အဲဒီတုန်း ကျုပ်ကို သူတို့အနား
မလာဖို့ တားမြစ်ထားခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ပြောတဲ့အသံကလဲ တိုးလွန်း
ပါတယ်။ ရဲတိုက်ဆိုတာတောင် သဲသဲလေး ကြားခဲ့ရလို့ ခုလို
ပြောနိုင်တာပါ’

‘သူ့နာမည်ကို သိခွင့်ရသေးလား’

‘မရပါဘူး။ ရင်ခုန်ဖုန်းက ‘နောင်ကြီးချင်’ လို့ ခေါ်သံ
ကိုတော့ ကြားမိသလိုလို ရှိခဲ့ပါတယ်’

‘ဒါဖြင့် အဲဒီလူ့ရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ကို ပြောပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အရပ်ကတော့ ထောင်ထောင်ခောင်းမောင်းပါ
မျက်လုံးပြူးပြီး မျက်ခုံးထူပါတယ်။ နဖူးကြောနဲ့ ပါးကြောဟာ
ကြိုးတစ်ချောင်း တင်ထားသလို ထောင်လိုက်ကြိုးတန်းနေပါတယ်’

‘ဟူဝန်ဟူနဲ့ အဲဒီလူ တော်တော်ရင်းနှီးပုံ ရသလား’

‘ငွေကိုင်ကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြီး ဖြေသည်။’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောနေဆဲနေပုံကတော့ တော်တော်ရင်းနှီးပုံပဲ
အစ်ကိုကြီးကလဲ ညီလေးကလဲနဲ့ ပြောတတ်ကြပါတယ်’

‘ကဲ... အဲဒါ ခဏထားလိုက်တော့၊ ခင်ဗျားအကြောင်းတို့
မှန်မှန်ပြောပြပါ’

‘ငွေကိုင်ကြီးသည် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီးမှ တစ်လုံးချင်း
ပြောလာသည်။’

‘ကျုပ်ဟာ သိုင်းသမားဘဝအစကတည်းက မြောက်ပိုင်း
ပြည်နယ်ခြောက်ခုမှာ ကျင်လည်နေခဲ့ပါတယ်။ နောက်တော့

ကျန်းနန် (ယန်စိမြစ်တောင်ပိုင်းဒေသ)ကို ကူးပြောင်းနေထိုင်ခဲ့
တယ်’

‘မင်ရင်ကြယ်သည် ယခုမှ ချုပ်ကိုင်ထားသော လက်ကို
လွှတ်ပေးလိုက်သည်။’

‘ခုလို ပြောပြတာကို ကျေးဇူးတင်ပါဏယ်။ ဒါကြောင့်
ခင်ဗျားအသက်ကို ချမ်းသာပေးလိုက်မယ်။ ဒုစရိုက်အကျိုးကို
အသက်ပေးပြီး မထမ်းဆောင်ပါနဲ့။ နောက်နောင်ကို လူရှိုး
လူကောင်းအဖြစ် တွေ့မြင်ပါရအောင်၊ လူလိမ်တစ်ယောက်အနေနဲ့
ထပ်တွေ့ရရင် ခုလို လွတ်ငြိမ်းခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကဲ...
ခင်ဗျား သွားလိုရာ သွားနိုင်ပြီ’

‘ငွေကိုင်ကြီးသည် မမျှော်လင့်သောစကားကြောင့် ငိုငိုငို
ကြီး ရုပ်နေပြန်သည်။’

‘ထို့နောက်တွင်မူ ကျေးဇူးတင်စကားပင် မပြောတော့ဘဲ
တစ်ချိုးတည်း ထွက်ပြေးတော့သည်။’

‘မင်ရင်ကြယ်သည် ငွေကိုင်ကြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည်
အထိ ရပ်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ထို့နောက်ပတ်ဝန်းကျင်ကို စေ့စေ့စစ်
စစ် အကဲခတ်လိုက်သည်။’

‘မကြာပါ။’

‘ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သော အသံနက်ကြီးကို
ကြားလိုက်ရတော့သည်။’

‘မင်ရင်ကြယ်သည် ရုပ်နေရာမှ ဝုန်းခနဲ ခုန်ပူပစ်လိုက်

၁၉၆ ၀ တက္ကသိုလ်နေ့လင်းအောင်

သည်။ ထိုနောက် အသံထွက်ပေါ်ရာလမ်းကို လှမ်းကြည့်သည်။
လမ်းပေါ်တွင် လူကပ်ယောဏီ လဲကျနေလေပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင်
ကို အကဲခတ်လိုက်သောအခါ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ပကတိ
ငြိမ်သက်နေဆဲပင်။

မင်ရင်ကြယ်သည် လဲကျနေသောလူ့အနီးသို့ တဟုန်ထိုး
ပြေးလာခဲ့မိသည်။ အနီးသို့ရောက်သောအခါ လဲနေသူတို့
စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

မိမိချမ်းသာခွင့် ပေးလိုက်သော ငွေတိုင်ကြီးပင်၊

မိမိက ချမ်းသာခွင့် ပေးလိုက်သော်လည်း ရန်သူသည်
ငွေတိုင်ကြီးတို့ ချမ်းသာခွင့် မပေးခဲ့ချေပြီတကား။

ဒဏ်ရာကို စစ်ဆေးကြည့်သောအခါ အသည်းနှလုံးများ
ပြုတ်ကြွေပြီး သေဆုံးသွားခြင်းဖြစ်နေသည်။

ငွေတိုင်ကြီးသည် အလွန်ဖြင်းထန်ရက်စက်သော တိုက်
ကွက်ဒဏ်ကို ခံသွားရခြင်းပင်။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ရန်သူသည် ယန်ကျိုးမြို့တွင်းနှင့်
ပတ်ဝန်းကျင်တွင်ပါ ရှိနေလေပြီ။ ဤအချက်ကို တွက်မိသော်လည်း
လုပ်ကြံသူကို ဖမ်းမိနိုင်ရန်ကား ခက်ခဲလှချေသည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ယခုမှ ဒေါသပိုထွက်လာတော့သည်။
ရန်သူကို အဝေးမှာ လိုက်ရှာခြင်းထက် အနီးမှာရှာခြင်းက ပို၍
သင့်လျော်ပေလိမ့်မည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးဖြတ်ပြီးသည်နှင့်

ထန်းချွန်းဂိုဏ်းမှ ရွက်လှေကြီးကို သတိရလာသည်။ သို့နှင့်
တူးမြောင်းရှိရာ တဟုန်ထိုး ပြေးလာမိတော့သည်။

သူ့ တွေ့ချင်သော လှေကြီးကို မေတွေ့ရချေ။ ထိုလှေကြီး
နှင့် ပုံစံတူ လှေမျိုးကိုဝင် မတွေ့ရချေ။

မင်ရင်ကြယ်သည် မျက်မှောင်ကြဲကြဲသည်ထက် ကြိုက်နေ
မိတော့သည်။ နဖူးကြောများပင်လျှင် ဖာလိပ်လိပ် လှိုင်းထနေ
ချေပြီ။

အတန်ကြာသော် ခြေသံသွဲ့သွဲ့ ကြားလာရသည်။ ခြေသံ
သည် ဝေးရာမှ နီးလာနေသည်။ မင်ရင်ကြယ် မျှော်ကြည့်
လိုက်မိသည်။

ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာနေသောလူတစ်ယောက်ကို
တွေ့ရသည်။ လှေထိုးသားဖြစ်ဟန် တူသည်။

ထိုလူသည် မင်ရင်ကြယ်ကို တွေ့သည်နှင့် ဘုံအားသင့်
သလို ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် မင်ရင်ကြယ်ကို သိပ်ဂရုမစိုက်ချေ။
တစ်ချက်သာ စောင်းငဲ့ကြည့်ပြီး ဆိပ်ခံတံတားရှိရာ လျှောက်သွား
သည်။

မင်ရင်ကြယ်က ထိုလူသွားရာနောက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်
လိုက်သွားပြီး လှမ်းအော်လိုက်သည်။

‘မိတ်ဆွေကြီး၊ ခဏလောက်ရပ်ပါဦး’

‘ကျုပ်ကို ပြောတာလား’

ထိုလူက ခြေစုံရပ်ပြီး လှည့်မေးသည်။ မင်ရင်ကြယ်က
ခေါင်းညှိတ်ပြပြီး အနားသို့ တိုးသွားသည်။ ထိုလူက မင်ရင်ကြယ်ကို
ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

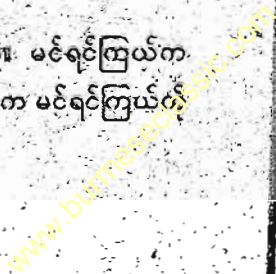
အခန်း (၂၆)

ရဲတိုက်ထဲကလူ

အရှေ့မိုးကောင်းကင်သည် အလင်းရောင်များ ဖြန့်
ကျက်စ ပြုလာလေပြီ။ အမှောင်ထုသည် တစတစ ဖျက်ပြယ်နေ
ချေပြီ။ အရုဏ်တက်စ အချိန်များပင် ဖြစ်တော့သည်။

တူးမြောင်းတစ်လျှောက်ရှိ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည်
ပကတိ ငြိမ်သက်နေဆဲပင်။ တူးမြောင်းထဲတွင် ငြိမ်သက်နေဆဲရှိ
ဆော့ လှေကြီးလှေငယ်များကို မှုန်ဖျတ်ဖျတ်တွေ့နေရသည်။ လူရိပ်
လူရောင်ကား မတွေ့ရသေးပါ။

မင်ရင်ကြယ်သည် တူးမြောင်းတစ်လျှောက်လုံးကို
ရှေ့နောက်ဝဲယာ လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဟဲ့
ဪ... လူတစ်စု လေ့ငှားပြီး တူးမြောင်းအတိုင်း
ခရီးထွက်သွားတာကို တွေ့မိပါသလားလို့ မေးချင်လို့ပါ
ခင်ဗျားက ကျွန်မိသားစုအိမ်တော်က လူတွေကို မေးနေ
တာလား။

ဟုတ်ပါတယ် ၊ ခင်ဗျား သူတို့ကို တွေ့လိုက်လို့လား
ဪ... ဒီက ဒေသခံလူတွေ ပြောတာ ကြားမိလို့ပါ။
ကျုပ်တို့ လေ့စိုက်တော့...

မင်ရင်ကြယ်က ထိုလူ၏စကားကို ဆုံးအောင် နားမ
ထောင်ဘဲ ဖြတ်မေးသည်။

သူတို့ ဘယ်ဘက်တို့ သွားကြတာလဲဟဲ့
တူးမြောင်းအတိုင်းမြောက်ဘက်ကို ထွက်သွားကြတာ
မြောက်ပိုင်းကို သွားမယ်နဲ့တူတယ်။

ဟုတ်ကဲ့၊ ခုလိုကူညီတာကို အများကြီးကျေးဇူး တင်ပါ
တယ်။

မင်ရင်ကြယ်သည် စကားကို တိုတိုပြောပြီး မြောက်ဘက်
ဒေသသို့ တဟုန်ထိုး ခရီးဆက်တော့သည်။

မကြာမီ အရက်ကျင်းပြီး အလင်းဆောင်လာသည်။

အရှေ့ဆီမှ နေမင်းကြီးသည် ရောင်ခြည်တစ်ထောင်

အလင်းဆောင်ပြီး မြင့်တက်လာလေပြီ။ နေ့သစ်တစ်နေ့ စံလေပြီ
တည်း။

မင်ရင်ကြယ်သည် ခရီးပြင်းနှင့်ခဲရာမှ ကောင်းစွေ့ပြိုသို့
ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ခရီးသွားတိုအား မသိမသာ လေ့လာ စုံစမ်း
ကြည့်သောအခါ ကျွန်ုပ်နန်းချွင်တို့သည် ကောင်းစွေ့ ရေကန်ကြီး
အတိုင်း ခရီးဆက်သွားကြောင်း သိရပြန်သည်။

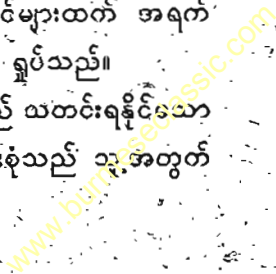
သို့နှင့် သတင်းရသလို ခရီးဆက်ခဲ့ပြန်သည်။ အတော်လေး
ခရီးနှင့်ခဲမိသောအခါ ဝေစန်းဟူ ရေကန်ကြီးရှိရာသို့ ရောက်ရှိ
လာခဲ့သည်။

ဝေစန်းဟူ ရေကန်ကြီးသည် သိပ်ကြီးကျယ်ခြင်း
မရှိလှချေ။ သို့သော် ထိုရေကန်ကြီး၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကား အလွန်
စည်ကား သိုက်မြိုက်နေသည်။ စင်စစ် ဤသို့ စည်ကားနေခြင်း
သည် အဆန်းတကြယ် မဟုတ်ပေ။ ထူးမြောင်းဒေသတစ်လျှောက်
လုံးရှိ မြို့တိုင်းရွာတိုင်းသည် စည်စည်ကားကား ရှိနေပြီပင်။

ဝေစန်းဟူ ရေကန်ဘေးရှိ တူးမြောင်း ပတ်ဝန်းကျင်ဒေ
သသည် အခြားဒေသ မြို့နယ်ဒေသများထက် အရက်ဆိုင်များ၊
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များ ပိုများသည်။

စည်ကားမှုကား လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များထက် အရက်
ဆိုင်များက ပိုစည်ကားသည်။ လူပေါင်းစုံ၍ ရှုပ်သည်။

မင်ရင်ကြယ်အဖို့ကား ထိုနေရာသည် သတင်းရနိုင်သော
နေရာဖြစ်သည်။ လူပေါင်းစုံ၏ စကားပေါင်းစုံသည် သူ့အတွက်

အကျိုးရှိနိုင်သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ကိုယ့်တွက်ကိန်းနှင့်တိုယ် အရက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းဝင်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်သည် နေ့လယ်စာ စားသောက်ချိန်ဖြစ်၍ ဆိုင်တစ်ဆိုင်လုံး လူများ ပြည့်နေသည်။ သို့သော် ကန်ရေပြင်ကို ငေးဖောကြည့်ရှုပြီး စားသောက်နားနေနိုင်သည်။ စားပွဲဝိုင်းအချို့ကား လူလွတ်နေသည်။ မင်ရင်ကြယ်သည် ဤလိုနေရာကောင်း စားပွဲတိုင်းသည် ဘာကြောင့် လူလွတ်နေလေသနည်း။

မင်ရင်ကြယ်သည် မသုတ်စိတ်နှင့် တွေးနေမိပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင်မူ ထိုနေရာရှိ အသန်ဆုံး စားပွဲဝိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်တော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် စားပွဲထိုးတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီး ရယ်ရယ်အေအေ မေးတော့သည်။

‘သခင်လေး၊ ဘာများ စားလိုပါသလဲ’

မင်ရင်ကြယ်က လိုအပ်တာကို တိုတိုတုတ်တုတ် မှာကြားလိုက်သည်။

စားပွဲထိုးသည် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားပြီး မကြာခင်မှာပင် အစားအသောက်များ လူလာပြီး စားပွဲပေါ် ချပေးလာသည်။ ထို့နောက် ချက်ချင်း လှည့်ထွက်သွားသည်။

‘စားပွဲထိုး ခဏ... ခဏ’

မင်ရင်ကြယ်က ကမန်းကတန်း လှမ်းခေါ်သည်။ စားပွဲထိုး

ပြန်ရောက်လာသည်။

‘သခင်လေး၊ ဘာများ မေးစရာရှိလို့ပါလဲ’

‘ဝေစန်းဟူကန်ကြီးအနားမှာ လေ့လာရှာတဲ့ သိုင်းသမား တစ်စုကို တွေ့မိသလားလို့ပါ’

‘အင်း... ဒီနေရာက သိုင်းသမားတွေ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လုပ်တဲ့နေရာပဲ။ သိုင်းသမားတွေ များလွန်းတော့ ဘယ်သူရယ်လို့ ပြောရမှန်း မသိပါဘူး။ အဲ... နည်းနည်း သတိထားလိုက်မိတာကတော့ တူးမြောင်းထိပ်ဘက်မှာ လှေရှာသူ နှစ်သုတ်ကိုတော့ သတိထားလိုက်မိတယ်။ သခင်လေးက ဘယ်အသုတ်ကို ပြောနေတာလဲ’

‘နှစ်သုတ်ထုံးကိုသာ ပြောစမ်းကွာ’

‘အင်း... ပထမတစ်သုတ်ကတော့ လူနှစ်ဆယ်ကျော် လောက်ရှိမယ်ထင်တယ်။ သူတို့သွားတာက အနောက်စူးစူးကိုပါ။ နောက်တစ်သုတ်ကတော့ နှစ်ယောက်ထည်းပဲ သခင်လေး။ သူတို့ကတော့ တူးမြောင်းဘက်ကို ထွက်သွားပါကယ်’

ထိုအချိန်မှာပင် ‘အင်း’ ဟုသော အသံတစ်သံ ဖေါ်လာသည်။ သက်ပြင်းခုသလိုလို၊ ဟန့်တားသလိုလို ထူးခြားသော အသံဖြစ်သည်။

စားပွဲထိုးသည် ထိုအသံကို ကြားလိုက်သည်နှင့် တွန့်ခင် ဖြစ်သွားပြီး အသံလာရက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ခေါင်းငုံ့ပြီး ခပ်သွက်သွက်ထွက်သွားသည်။

စားပွဲထိုး...

မင်ရင်ကြယ်က မြန်သည်။ စားပွဲထိုးကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။ စားပွဲထိုးက အသားတဆတ်ဆတ်တုန်နေလေပြီ။ သူသည် ကယောင်ကတန်းနှင့် ခေါင်းကို ခါရမ်းနေပြီး...

ကျုပ် မသိဘူး၊ ကျုပ် မသိဘူး၊ တစ်ခြားလူတွေ မေးပါ။ တစ်ခြားလူတွေ မေးပါ။

မင်ရင်ကြယ်သည် 'ဟင်း' ဟူသော အသံပေါ်လာရာသို့ စူးစူးရဲရဲကြီး ကြည့်လိုက်သည်။ မီးခိုးပြာ အကျီဝတ်စုံနှင့် လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ တစ်ယောက်သည် အရပ်မြင့်ပြီး ကျစ်လျစ်တောင့်တင်းသည်။ တစ်ယောက်သည် ပုပြီး လူငယ်ကလေးဖြစ်သည်။ မျက်နှာသွင်ပြင်ကား ကြောက်စရာ ကောင်းသော မျက်နှာဝေါတ်ချည်းဖြစ်သည်။

မင်ရင်ကြယ် ရယ်သွမ်းသွေးပြီး စားပွဲထိုးကိုပြောတော့သည်။

'စားပွဲထိုး၊ ခင်ဗျား ဘာတွေကြောက်နေတာလဲ၊ မိုးလောက်ကြီးတဲ့ ပြဿနာဖြစ်ပါစေ၊ ကျုပ် တာဝန်ယူတယ်၊ စီနေရာမှာ လူတစ်ယောက်ကို အရိုးအသား ရှာမရအောင် ဝါးစားနိုင်တဲ့ ကျားတစ်ကောင်မှ မရှိဘူး၊ ပြောပါ၊ ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ။'

'ကျုပ်... ကျုပ်... မသိတော့လို့ပါ၊ ကျုပ်မှာ ပြော... ပြောစရာ မရှိတော့ပါဘူး။'

'မရှိရင်လဲ သွားဗျာ'

မင်ရင်ကြယ် စိတ်မရှည်တော့။ အခြေအနေသည် အကုန်ကိုင်ထား၍ ရနိုင်သည့် အခြေအနေလည်း မဟုတ်။

စားပွဲထိုးသည် မင်ရင်ကြယ်လက်မှ လွတ်သည်နှင့် မီးဖိုဘတ်သို့ ဝင်ပြေးတော့သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ထိုကိစ္စကို ဘာမှ မဖြစ်သကဲ့သို့ သဘောထားလိုက်ပြီး အရက်စားသောက်ဖွယ်ရာများကိုသာ အာရုံစိုက် စားသောက်နေတော့သည်။

အရက်နှစ်ခွက်သောက်မိပြီးချိန်တွင် မီးခိုးပြာ အကျီဝတ်နှစ်ယောက်က သူတို့စားပွဲပေါ်တွင် ငွေတုံးတစ်တုံး တင်ထားခဲ့ပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် အရက်ဆက်သောက်မနေတော့ပါ။ သူတို့လိုပင် စားပွဲပေါ်တွင် ငွေတုံးတစ်တုံး တင်ထားလိုက်ပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

အခန်း (၂၇)

တိမ်ယုံရဲတိုက်မှ မိန်းမ

မကြာပါ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားသော လူနှစ်ယောက်ကို လှမ်းမြင်ရတော့သည်။

ဤတွင် နှစ်ယောက်စလုံး ဖျက်နှာဖျက် သွားကြသည်။ ထို့နောက် ခဏလိုက် မသိဘာသာ ဆတ်လျှောက်သွားသည်။

သူတို့သွားနေသောနေရာသည် အရှေ့ဈေးဈေးသို့ သွားနေခြင်းဖြစ်၏။

မင်ရင်ကြယ်သည် သူတို့ကို မြဲကြည့်ပြီး ထက်ကြပ်မကွာလိုက်တော့သည်။

သို့နှင့် သူတို့နှင့် မင်ရင်ကြယ်သည် ကိုက်ငါးဆယ် လောက်သာ ကွာဝေးကြတော့သည်။

ရှေ့မှလူနှစ်ယောက်သည် မင်ရင်ကြယ်ကို ဖြတ်ချန်ထားရန် ကြိုးစားလျှောက်နေကြသော်လည်း အရာရောက်ခြင်း မရှိချေ။

နောက်ဆုံးတွင် လျှောက်နေသောနေရာမှ တန့်ခန့် ရုပ်ပစ်လိုက်ကြသည်။

မင်ရင်ကြယ်ကား လက်နှစ်ဘက်ကို နောက်ပစ်ပြီး ခပ်ပြုံးပြုံး ဆတ်လျှောက်နေဆဲပင်။

မကြာပါ။

မီးခိုးပြာလူနှစ်ယောက်နှင့် မင်ရင်ကြယ်သည် ကိုက်နှစ်ဆယ်ခန့်သာ ကွာဝေးကြတော့သည်။

မီးခိုးပြာနှစ်ယောက်သည် မင်ရင်ကြယ်ကို ကြည့်ပြီး အသက်မရှူရအောင် ဖြစ်နေကြသည်။

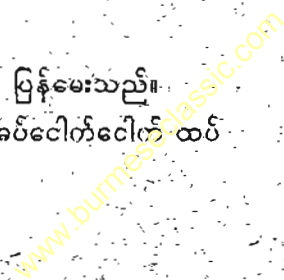
မီးခိုးပြာအကျီနှင့် လူဝလံလေးသည် မင်ရင်ကြယ်၏ ခြေလှမ်းများကိုကြည့်ပြီး လှမ်းအော်လေသည်။

‘မိတ်ဆွေ... ရုပ်လိုက်ပါ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ’

မင်ရင်ကြယ်က ရယ်သွမ်းသွေးပြီး ပြန်မေးသည်။

လူဝလံက ဒေါသဖြစ်လာဟန်နှင့် ခပ်ငေါက်ငေါက် ထပ်ပြောသည်။

'ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့နောက် လိုက်လာတာလဲ'
မင်ရင်ကြယ်က ရယ်သွမ်းသွေးပြီး ရှေ့ကို တိုးလာသည်။
'ကျုပ်နဲ့ စားပွဲထိုး စကားပြောနေကြတာကို ခင်ဗျားက
ဘာဖြစ်လို့ ဝင်တားရဲတာလဲ'

'ကျုပ် ဘာတားလို့လဲ၊ ကျုပ် တားတဲ့စကားကို ခင်ဗျား
ကြားလို့လား'

'ဟားဟားဟား... စကားလုံး တိကျသေချာမှ တားမြစ်
တယ်လို့ သိရမှာလား၊ 'ဟင်း' ဆိုတဲ့ ဟန့်တားသံက စကားလုံးတွေ
ထက် ပိုပြီး ထိရောက်တယ်ဗျ'

'အိုး... ကျုပ်ဘာသာ သက်ပြင်းချတာ ဘယ်နှစ်ခါ ချချ
ပေါ့ဗျ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ'

'ဟားဟား... ခင်ဗျားရဲ့ ဟင်းသံဟာ သူများတွေနဲ့
မဆိုင်ပေမယ့် ကျုပ်နဲ့တော့ ဆိုင်တယ်ဗျ၊ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို
အရေးယူရမယ်'

'အိုး... ခင်ဗျားက ဘယ်လိုအရေးယူချင်လို့လဲ'
လူဗလံသည် အားတင်းပြီး ငြောလိုက်သော်လည်း
ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်နေလေပြီ။

'အလျင်ဦးဆုံးကတော့ ကျုပ်မေးတာကို ဖြေပါ၊ ကျွန်ုပ်တို့ချင်
နဲ့ စွန်းပုံရောက်တို့ ဘယ်ကိုသွားကြသလဲ၊ ဘယ်ဘက်ကို ထွက်
သွားသလဲ၊ တောင်းကောင်းမဖြေရင် ဒီနေရာက အေးအေး
ဆေးဆေး ထွက်သွားခွင့် မပြုနိုင်ဘူး'

မင်ရင်ကြယ်က သွေးအေးအေး မေးပြီး လူဗလံက
အေးစက်စက်ရယ်သည်။

'ခင်ဗျား ဘာတွေ လာမေးနေတာလဲ၊ ကျုပ်တို့ခြေ
ထောက်နဲ့ ကျုပ်တို့ ဘယ်သွားသွား ဘယ်လာလာ ခင်ဗျားကို
ခွင့်ပန်နေဖို့ မလိုပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ကို ဘယ်သူမှ တားခွင့် မရှိဘူး၊
တားလည်း မတားနိုင်ဘူး'

'ဒီလိုဆိုလည်း စမ်းကြည့်ဦးပေါ့ဗျ'

'တော်တော်အပြောကောင်းတဲ့လူပဲ၊ တော... လောင်လျှို
အရေးစိုက်မနေနဲ့ သွားမယ်၊ ကျုပ်တို့ကို အနှောင့်အယှက်ပေးရဲရင်
ပေးကြည့်ပါစေ၊ သိုင်းလောကမှာ ကျုပ်တို့ ဝရုစိုက်ရမယ်လို့
မရှိ...'

လူဗလံသည် စကားကို ဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့ချေ၊
အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်... မင်ရင်ကြယ်၏ လက်ညှိုး
က နှာခေါင်းပေါ် ရောက်လာသောကြောင့်ပင်။

'ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောမနေနဲ့၊ နှာခေါင်းကျိုးပြီး သွား
တွေ ကြွေသွားမယ်'

လူဗလံကော လောင်လျှိုဆိုသူပါ မျက်နှာပျက်သွားသည်။
တပြိုင်နက်တည်း ခါးကြားထဲကို လက်ထိုးနှိပ်လိုက်သည်။

မင်ရင်ကြယ် ဟက်ခနဲရယ်ပြီး အေးစက်စက်ပြောသည်။

'အကြမ်းဖက်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့လေ၊ ခင်ဗျားတို့ပညာက
နဲ့ပါသေးတယ်၊ အကြမ်းဖက်ရင် နှစ်ယောက်စလုံး အသက်ထွက်

သွားလိမ့်မယ်'

လူပလံသည် ချောင်ပိတ်ရိုက်ခဲရသော ခွေးကဲ့သို့ ပြန်ကိုက်ရန် ကြိုးစားသည်။

ခါးကြားထဲမှခားကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်သည်။

'အသက်ထွက်မှာ ကျုပ်တို့မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား...'

ခင်ဗျား'

လူပလံသည် အော်ဟစ်ကြမ်းဝါးရင်း မင်ရင်ကြယ်ကို ဓားနှင့် လှမ်းထိုးတော့သည်။

ဓားဦးသည် မင်ရင်ကြယ်၏ခိုက်ထဲ တန်းဝင်သွားသည်။

လျှင်မြန်ပြီး ရက်စက်သောဓားကွက်ဖြစ်သည်။

သို့သော် လူပလံ၏တိုက်ကွက်သည် လမ်းခုလပ်မှာပင်

ရပ်တန့်သွားသည်။

ထို့နောက် ပါးစပ်ထဲမှ 'အင့်ခနဲ' အသံမြည် ထွက်လာပြီး

နောက်ဆုတ်သွားရသည်။

သူ့လက်ထဲမှ ဓားမြောင်သည် မင်ရင်ကြယ်လက်ထဲသို့

ရောက်ရှိသွားလေပြီ။

နှစ်ယောက်စလုံး မျက်စိယုက် မျက်နှာပျက်နှင့် တုန်လှုပ်

နေကြတော့သည်။

'ဘယ်လိုလဲ မိတ်ဆွေတို့၊ ဒီသိုင်းကွက်တစ်ကွက်ဆို လှံလှောက်ပြီး ထင်ပါတယ်၊ ဦးနှောက်ရှိတဲ့လူဟာ နိုင်ချေမရှိရင်

မတိုက်ဘူးဗျ၊ ကဲ... ကျုပ်မေးတာကိုသာ အမှန်အတိုင်း ပြောပါ'

လူပလံသည် ခုမှ အတော်တုန်လှုပ်လာသည်။

လောင်လျှို့ သည်လည်း ထိုအတူ၊ ရုတ်တရက် မင်ရင်

ကြယ်သည် လောင်လျှို့၏ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းကြားထဲကို ဓားနှင့် ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

ဓားသည် မြေကြီးထဲသို့ ဓားရိုးအထိ မြုပ်ဝင်သွားသည်။

လောင်လျှို့၏နဖူးမှ ချွေးများ သီးထလာတော့သည်။

'ကျုပ် သိပ်စိတ်မရှည်ဘူး၊ မိတ်ဆွေတို့ ဒုက္ခမရောက်

ချင်ရင် ကျုပ် မေးတာကို မြန်မြန်ပြောပါ'

'ဘာဖြေရမှာလဲ'

အရပ်ရှည်ရှည် လောင်လျှို့က မကျေနပ်သံနှင့် မေးသည်။

မင်ရင်ကြယ်က ကျားကြည့် ကြည့်လိုက်သည်။

'ခင်ဗျားတို့ ဘယ်တ လူတွေလဲဆိုတာ ပြော'

'မုန်စန်းတောင်၊ မေးယွင်ရဲတိုက်'က မေးယွင်း တိမ်မုံ

ရဲတိုက်'

ဪ... ကျုပ်မေးတာကို ဆက်ဖြေဦး၊ မဖြေရင် ရဲတိုက်

ကလူလည်း ချမ်းသာမပေးနိုင်ဘူး'

မီးခိုးပြာနှစ်ယောက် ပိုပြီး မကျေမနပ် ဖြစ်လာသည်။

ဒေါသကြောင့် ကြောက်စိတ်ပင် ဝှောက်သွားကြသည်။

အရပ်ရှည်ရှည်လောင်လျှို့က-

'ခင်ဗျား တော်တော်ရဲတင်းတဲ့လူပဲ၊ ရဲတိုက်ကလူတောင်

ချမ်းသာမပေးဘူးဆိုတော့... ဟဲ့ဟဲ့၊ ကဲ... ကျုပ်အမှန်အတိုင်း ပြောမယ်၊ ခင်ဗျား ရှာနေတဲ့ ကျွဲကုံးချင်တာ ရဲတိုက်ထဲ ရောက် သွားပြီ'

'သူက အဲဒီကို ဘာသွားလုပ်တာလဲ'

'ဒါတော့ သတ္တမသူရဲကောင်းကို ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် မေး

ကြည့်'

'ကျုပ်ကို ရဲတိုက်ထဲ မဝင်ရဲဘူးထင်လို့ ဒီစကား ပြောနေ တာလား'

'ကျုပ်မြောတာက သတ္တမသူရဲကောင်း မှာကြားထားတဲ့ အတိုင်း ပြောနေတာ'

ကြားရသောစကားကြောင့် မင်ရင်ကြယ် မျက်မှောင် ကြုတ်သွားသည်။

ထို့နောက်...

'သတ္တမသူရဲကောင်းဟာ မေးယွင်ရဲတိုက်ထဲမှာ ခုထိ ရှိနေသလား'

'မရှိတော့ဘူး၊ မနက်အစောကြီးကတည်းက ပြန်ထွက် သွားပြီ'

'ခင်ဗျားစကားက ဘယ်လိုစကားလဲ၊ ထားပါလေ၊ ခု သူ ဘယ်ကို လွှားနေလဲ'

'ဒါတော့ ကျုပ်တို့ မသိဘူး၊ ဒီလိုပဲ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး လိုက်စုံစမ်းပေါ့'

'သူ ထွက်သွားတာနဲ့ ကျုပ်မေးတာ တယ်ပြီး တိုက်ဆိုင်နေ ပါလား၊ အဖြစ်မှန်ဟာ ဒီလောက်ပဲ တိုက်ဆိုင်နေသလား'

'ဒါတော့ ကျုပ် ဘယ်သိမှာလည်း'

'ထားပါလေ၊ ဒီကိစ္စကို မေးယွင်ရဲတိုက်တို့သွားပြီး စုံစမ်း

ကြည့်ပါမယ်'

မထင်မှတ်သောစကားကြောင့် မီးခိုးပြာနှစ်ယောက်စလုံး မျက်နှာပျက်သွားသည်။

'ဒါက ခင်ဗျားသဘောပါ၊ သွားရဲရင် သွားပေါ့၊ ဘယ်သူက မှ မတားပါဘူး'

'တားလည်း မရပါဘူးဗျာ၊ မေးယွင်ရဲတိုက်ဟာ ကျားတွေ၊ နဂါးတွေ ခိုအောင်းနေတဲ့နေရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တောမုဆိုးဟာ ကျားဆိုးကို ကြောက်လှေမရှိပါဘူး'

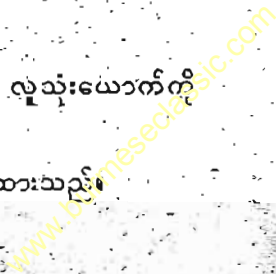
မင်ရင်ကြယ်သည် စကားဆုံးသည်နှင့် ခရီးဆက်ရန် ဟန်ပြင်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် လှမ်းလတ်စခြေလှမ်းကို တွန့်ခဲနဲ့ ပြန်ရပ်လိုက်မိသည်။

ဝေစန်းဟူရေကန်ကြီးဘက်မှ ဖုန်မှုန့် တထောင်းထောင်း ကို မြင်လာရသည်။

မကြာမီမှာပင် မြင်းသုံးတောင်နှင့် လူသုံးယောက်ကို မြင်ရသည်။

လူသုံးယောက်သည် အင်္ကျီစိမ်းဝတ်ထားသည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် ဒုန်းစိုင်းလာသူများကို ကြည့်ပြီး မီးခိုး
ပြာ နှစ်ယောက်ကို လှမ်းပြောသည်။

‘မြင်းပေါ်ကလူတွေဟာ ခင်ဗျားတို့ ဖေးယွင်တိမ်ပျံ
ရဲတိုက်ကလူတွေ ထင်တယ်၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား’

မီးခိုးပြာနှစ်ယောက် ဘာမျှ ပြန်မဖြေ။

မြင်းများကိုသာ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

မြင်းများ နီးလာသောအခါ မြင်းစီးထမားများသည်
မိန်းမတို့သုံးယောက် ဖြစ်နေသည်။

သူတို့ရောက်လာကြပုံသည် ပန်းပွင့်အနီကြီးနှင့် ပန်းပွင့်
အစိမ်းကြီး လွင့်လာသကဲ့သို့ ဖြစ်သည်။

ရှေ့ဆုံးမှ မိန်းမပျိုသည် အနီရောင်အင်္ကျီဝတ်ဖြစ်ပြီး သူ
နောက်မှ နှစ်ယောက်သည် အစိမ်းရောင်အင်္ကျီနှင့်ဖြစ်သည်။

အလွန်ချောမောလှပသော မိန်းမပျိုများပင်။

သူတို့မြင်းစီးပုံကို ကြည့်ရင်း မြင်းစီးကျွမ်းကျင်သူများ
ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။

မကြာမီမှာပင် မြင်းစီးအမျိုးသမီးများ အနီးသို့ ရောက်လာ
ကြသည်။

မီးခိုးပြာဝတ်နှစ်ယောက်သည် သူတို့ရောက်လာသည်နှင့်
တလေးတစား ဂါရဝပြုကြသည်။

အင်္ကျီနီနှင့် မိန်းမပျိုသည် မြေကြီးတွင် နစ်နေသော အ
မြှောင်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် လတ်ညှိုးထိုးပြီး ပြောတော့သည်။

‘ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ’

လူဝလံက စောစောက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်များကို အစအဆုံး
ရှင်းပြသည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် လူဝလံလေး၏ ရှင်းပြချက်များကို
ငြိမ်ငြိမ်း နားထောင်နေသည်။

အင်္ကျီနီမိန်းမပျိုသည် လူဝလံစကားဆုံးသည်နှင့် မင်ရင်
ကြယ်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး မေးတော့သည်။

‘ရှင်က ဘယ်သူလဲ’

မင်ရင်ကြယ်က မခန့်လေးစားဟန်နှင့် ဖြေသည်။

‘မင်ရင်ကြယ်’

‘ဒီနာမည် မကြားဖူးပါဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ကျုပ်က မထင်ရှားတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ’

‘မထင်ရှားတဲ့ လူတစ်ယောက် ဟုတ်လား၊ မထင်ရှားတဲ့
လူက ဖေးယွင်တိမ်ပျံရဲတိုက်ကို စိန်ခေါ်တယ်ဆိုတာတော့ နည်းတဲ့
သတ္တိ ဗျတ်ဟန်မတူဘူး’

‘သိုင်းလောက်မှာ ထင်ရှားကျော်ကြားနေတဲ့ ဖေးယွင်
ရဲတိုက်တာ မဟုတ်မတရားတာကို မလုပ်ဘူးလို့ ကျုပ် ယုံကြည်
ထားတယ်၊ အာနည်းသူကိုလည်း အဓမ္မအနိုင်မကျင့်ဘူးလို့ သဘော
ပေါက်ထားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မာနကြီးပြီး ဘဝင်မြင့်နေတဲ့လူတွေဟာ
တော့ ညာတာထောက်ထားမှု မရှိတတ်ပါဘူး’

မင်ရင်ကြယ် ထိမထင်ဟန်နှင့် ရယ်သွမ်းသွေးပြီး ပြော

သည်။ မိန်းမပျို ဖျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

ရှင်ဟာ တော်တော် စကားပြောကောင်းတဲ့လူပဲ၊ ဖေးဗွင်
ရဲတိုက်ဟာ ဗိုလ်ကျအနိုင်ကျင့်တဲ့လူတွေကို ခွင့်လွှတ်လေ့ မရှိပါဘူး

ထိုစဉ် အကျီနီနီဘေးမှ အကျီစိမ်းမိန်းမပျိုက မာကျော
ကျော ဝင်ပြောသည်။

ရှင်က ကျွန်မတို့ကို ဗိုလ်ကျသူတွေလို့ ဆိုလိုနေတာလား၊
ကျုပ်စကားက ရှင်းရှင်းလေးပါ။ ခင်ဗျား တကယ်နား

မလည်လို့ ထပ်မေးနေတာလား၊ ဒီမယ်မိန်းကလေး၊ ကျုပ်ကို မာရေ
ကျောရေ လာပြောမနေနဲ့၊ ကျုပ်က ဖေးယွင်ရဲတိုက်ကို မှီခိုစား
သောက်နေတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး

အကျီစိမ်းမိန်းမပျိုသည် သူမာနကို ထိခိုက်လာသဖြင့်
ဒေါသတထောင်းထောင်းထွက်လာသည်။

ထို့ကြောင့် လက်ထဲမှ ကြာပွတ်ကို ဖျတ်ခနဲ မြောက်တင်
လိုက်ပြီး ရွမ်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်တော့သည်။

ရိုက်ချက်သည် အလွန်မြန်ပြီး အလွန်အားပါသော
ရိုက်ချက်ဖြစ်သည်။

သို့သော် မင်ရင်ကြယ်က သူ့ထက် လျင်မြန်စွာ နောက်
ဆုတ်ပေးလိုက်သည်။

အကျီစိမ်းမိန်းမပျိုသည် သူ့ရိုက်ချက် လွဲသွားသဖြင့်
ဖျက်နှာကြီး နီရဲလာသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် လက်ဝဲဘက်တွင် ရှိနေသော အကျီစိမ်း

မိန်းမပျိုက ဝင်ပြောလာသည်။

ရှင်ပညာ အဆင့်မြင့်သွားပဲ၊ ရှောင်ရုံရှောင်ပြီး ဘာဖြစ်လို့
မခုခံတာလဲ

တား... ဟား... ကျုပ်က ယောက်ျားရင့်မကြီးဗျ၊
မိန်းမသားတွေကို တိုက်ခိုက်လို့ တယ်ဖြစ်မလဲ

လက်ဝဲဘက်မှ အကျီစိမ်းမိန်းမပျိုသည် ကြာပွတ်တို့
မြောက်ပြီး ရိုက်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော် အကျီနီနီမိန်းမပျိုက အချိန်မီ တားမြစ်လိုက်၏။
ထို့နောက် မင်ရင်ကြယ်ကို မေးသည်။

ရှင်က တယ်သူလဲ
အညတရ စာပေသိုင်းသမား

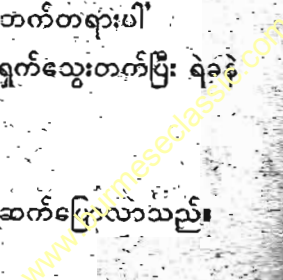
ဪ... သတ္တိကောင်း ပညာရှင်တစ်ယောက်ပါလား၊
အသံက သာဇော်သံ။ မင်ရင်ကြယ်က ခပ်ထေ့ထေ့ပြန်

ပြောသည်။
သိပ်လဲ မြောက်မနေပါနဲ့လေ

မြောက်စရာမလိုပါဘူး၊ ရှင်ဟာ မုန်းစရာကောင်းတဲ့လူပဲ
အမုန်းဟာ အချစ်ရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်တရားပါ

အကျီနီနီမိန်းမပျို၏မျက်နှာသည် ရှက်သွေးတက်ပြီး ရဲခနဲ
နီသွားသည်။

သူမ စိတ်ဆိုးနေလေပြီ။
သို့သော် စိတ်ကို ချုပ်တည်းပြီး ဆက်ပြောလာသည်။

က... ကျွန်မမှာ အချိန်သိပ်မရှိဘူး။ ရှင်တ ဘာကိစ္စနဲ့ ကျွန်ကုန်းချွင်ကို လိုက်ရှာနေရတာလဲ

သူနဲ့ ကျုပ်က ရောင်းရင်းမိတ်ဆွေတွေပျ၊ ယန်ကျီးမြို့မှာ ကစည်းက လူချင်းကွဲသွားကြတာ၊ ကိစ္စကတော့ ရှာဖွေရေးကိစ္စ ပေါ့ဗျာ ဟဲ့... ဟဲ့

ရှင်ကို ဘာကိစ္စနဲ့ လိုက်ရှာနေတာလဲလို့ မေးတာ

ဒါက ကျုပ်ကိစ္စပါ။ လူတကာကို ပြောနေရမယ့်ကိစ္စမှ မတုတ်ဘဲ

ဪ... ဒါပေမယ့် ကျွန်မကိုတော့ ရှင် ပြောပြရ လိမ့်မယ်

ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ပြောမှမပြချင်ပဲ

အင်္ကျီနီမိန်းမပျိုသည် မခုံးနှစ်တက်မြင့်တင်လိုက်သည်။

ထိုနောက် ပြုံးစေနှင့် ပြောလာသည်။

ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်ကုန်းချွင်အကြောင်းကို ကျွန်မဆီက သိဖို့

စိတ်မကူးနဲ့တော့

ကျုပ်တော့ ကျွန်ကုန်းချွင်ထံ ဖွေယွင်းရဲတိုက်ထဲမှာ ရှိနေ တယ်လို့ သိထားပါတယ်

သူက အရွယ်မတက်ခင်ကတည်းက ထွက်သွားပြီပဲ။

ရှင်က ကျွန်မစကားကို ဆုံးအောင်မှ နားမထောင်ပဲ

မင်ရင်ကြယ်သသည် မီးခိုးပြာ အင်္ကျီနှင့် လူနှစ်ယောက်ကို

ကြည့်လိုက်ပြီး...

ဒီလူနှစ်ယောက်ရဲ့ အဆင့်အတန်းက ကိစ္စတစ်ခုတို့ လိမ်ညာပြောလိုရတဲ့ အဆင့်အတန်းပါ။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ကတော့ ကိုယ့်သိတွာ ကိုယ်ထိန်းဖို့ လိုပါတယ်

အင်္ကျီနီအမျိုးသမီးငါ့မျက်နှာသည် ပိုပြီး နီရဲလာတော့ သည်။

စိတ်လည်း အတော်ဆိုးလာပြီ။

ရှင်က ကျွန်မကို မိန်းမညာလို့ ထင်နေသလား။ ကျွန်ကုံး ချွင်ဟာ မနေညက ရဲထိုက်ထဲကို ဝင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်မတလည်း မနေညကပဲ ရဲထိုက်ထဲက ထွက်ခဲ့တယ်။ ခုံမှားအပြင်က ပြန်လာတာ၊ သူရဲတိုက်ထဲမှာ ရှိမရှိ ဘယ်သိမလဲ

အင်္ကျီနီမိန်းမပျိုက သူ့စကားကို ယုတ္တိရှိအောင် ပြင်ပြော သည်။

မင်ရင်ကြယ်သည် သူ့မစကားကို လက်ခံခြင်း မရှိချေ။

သည်ကြားထဲက သူ့အမြင်ကို ထပ်ပြောသည်။

ဘာတွေပဲပြောပြော ကျွန်ကုံးချွင်ဟာ ခင်ဗျားတို့ ရဲတိုက် ထဲမှာပါ။ မယုံရင် ခင်ဗျားလူတွေကို ပြန်မေးကြည့်ပါ

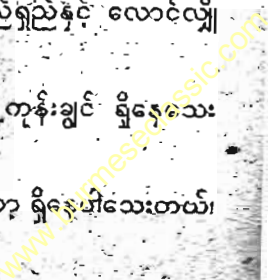
အင်္ကျီနီနှင့်မိန်းမပျိုသည် အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် လောင်လျှို

ဆိုသူကို လှမ်းမေးသည်။

လောင်လျှို... ရဲတိုက်ထဲမှာ ကျွန်ကုန်းချွင် ရှိနေသေး

သလား

ကျွန်တော်တို့ ထွက်လာတုန်းကတော့ ရှိနေပါသေးတယ်။

အဘိနောက်တော့ ရှိမရှိ မသေချာပါဘူး

မင်ရင်ကြယ်သည် အကျီနီမိန်းမပျိုနှင့် မီးခိုးပြာဝတ်လူကို ပြုံးပြီး ကြည့်လိုက်မိသည်။

အကျီနီဝတ်မိန်းမပျိုသည် လည်မလိုလိုနှင့် နံနေသည်။ သူ့စကားသည် ရှေ့နောက်မညီပေ။

အကျီမီးခိုးပြာဝတ်သည်လည်း ထို့အတူပင်။

ကိုယ်ပြောခဲ့သောစကားများတိုပင် တဒီဂအတွင်း မေ့သွားကြဟန်တူသည်။

သူတို့တွေ မည်သို့ ပြောနေကြပါစေ။

ကျီကုံးချွင် ရဲတိုက်ထဲမှာ ရှိနေသည်ဟုကား မင်ရင်ကြယ် ယုံနေသည်။

မင်ရင်ကြယ် ငြိမ်နေစဉ် အကျီနီဝတ် မိန်းမပျိုက လှမ်း ပြောသည်။

‘သူပြောတာ ရှင် ကြားစားမဟုတ်လား၊ ကျီကုံးချွင်ရဲ တိုက်ထဲမှာ ရှိမရှိ ကျွန်မတို့ပြောနေတာတွေဟာ လိမ်ညာပြောတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေပြီ’

‘ထားပါလေ ထားဝါ၊ ကျုပ်ကလည်း ခင်ဗျားတို့နဲ့ ပြိုင်ငြင်း မနေပါဘူး’

‘ဟင်း... ဟင်း... ရှင်တော်တော် အပြောကောင်းနေ တာပဲ၊ ရှင် ကျီကုံးချွင်ကို ဘာဖြစ်လို့ တွေ့ချင်နေတဲ့အကြောင်းကို ပြောမပြုရင် ကျွန်မက ရှင်ကို ရဲတိုက်ထဲ ဝင်ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး’

မင်ရင်ကြယ်သည် အကျီနီဝတ်မိန်းမပျိုကို အကဲခတ် ရင်း ပြောကွတ် တွေ့လာသည်။

ထို့ကြောင့် ကျားကစားသလို စကား ကစားသည်။

‘အစကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပြောမြဲဖို့ ရည်ရွယ်ထား တာပါ။ ခုတော့ ခင်ဗျားလေသံက မာလွန်းနေတော့ ပြောမပြုနိုင် တော့ဘူး’

မင်ရင်ကြယ်၏စကားကြောင့် အကျီနီဝတ် မိန်းမပျိုသည် စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းသောအပြုံးကို ပြုံးပြုလာသည်။

‘အဘိလိုတော့ ခေါင်းမမာပါနဲ့ရှင်’

‘ဟဲ... ဟဲ... ဆျုပ်အတင်းအဓမ္မ ခေါင်းမာနေတာ တော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဗာနကို မကြိုက်လို့ပါ။ ဒီနေရာမှာ ခင်ဗျား မဟုတ်ဘဲ တစ်ခြားလူတစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်နေရင် တော့...’

မင်ရင်ကြယ်သည် စကားကိုဆုံးအောင် မပြောဘဲ ရပ်ထား လိုက်သည်။ မိန်းမပျို၏အပြုံးသည် မဲပြုံးဖြစ်သွားသည်။

‘ရှင်တော်တော် စိတ်တိုတတ်တာပဲ၊ ကျွန်မနဲ့ တော်တော် တူတယ်၊ ဟင်း... ဟင်း...’

အကျီနီဝတ် မိန်းမပျိုက စတားပြောရင် ကြာပစ်သလို ကြည့်သည်။

ဆက်၍လည်း...

‘ရှင် တကယ်မပြောတော့ဘူးလားဟင်’

'ကျုပ်က ရဲတိုက်ထဲကို ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ဝင်ခွင့်ပြုမယ် ဆိုတာကိုသာ သိချင်တာပါ။'

'အရေးကြီးတာက ကျွန်မမေးတာကို ဖြေမို့ပဲ'

'ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ရဲတိုက်ထဲ ခေါ်သွားမှာလား'

'ကျွန်မ ကူညီမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ရဲတိုက်ရဲ့ ကြိုဆိုမှုကိုတော့

ရှင့်ဘာသာ ကြိုးစားရလိမ့်မယ်'

'ခင်ဗျားလဲ တော်တော် စကားတတ်တာပဲ'

'ရှင် ထင်လို့ပါ။ ဟင်း... ဟင်း'

'က... ကျုပ်တစ်ခုလောက် မေးပါရစေ၊ သတ္တမ

သုရဲကောင်း ကျိုးကုံးချင်က ဒီကို ဘာဖြစ်လို့ လာခဲ့တာလဲ'

အကျိုးနိဝတ် မိန်းမပျိုက မင်ရင်ကြယ်အမေးကို တိုက်ရိုက်

မဖြေ။

သုပြောလိုရာ ပြောလာသည်။

'သတ္တမသုရဲကောင်း ကျိုးကုံးချင်ဟာ လှေတစ်စင်း

နောက်ကို လိုက်လာခဲ့သတဲ့။ အဲဒီလှေဟာ သခင်လေး ဝန်ရင်မော်

ကို ဖမ်းဆီးသွားတဲ့လှေတဲ့။ အဲဒါ ဟုတ်သလားရှင်'

မင်ရင်ကြယ်က ဉာဏ်တည်တည်ကြည်ကြည် ဖြေသည်။

'ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ်လည်း အဲဒီလှေနောက် လိုက်နေတာ

ပဲ။ အဲဒီလှေနောက် လိုက်ရမှာ သတ္တမသုရဲကောင်းက စောတယ်။

ကျုပ်က နောက်ကျနေတယ်'

'ရှင်စောစောက်တည်းက ရှင်းအောင်ပြောဖို့ကောင်းတယ်။

ရှင်က သတ္တမသုရဲကောင်းရဲ့ မိတ်ဆွေလား'

'ဟုတ်တယ်ဆိုရင် မမှားဘူး'

'ဪ... ဝန်ရင်မော်နဲ့ကော'

'မိတ်ဆွေရောင်းရင်းပါပဲ'

ရှင်တို့ သိပ်ချစ်ခင်ကြလား'

'ဟုတ်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ'

'ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ စကားစပ်လို့ မေးကြည့်တာပါ'

အကျိုးနိဝတ်မိန်းမပျို၏ စကားသည် ပေါ့ပျက်ပျက်နိုင်

လှသည်။

သူက ဆက်မေးသည်။

'သူ့မဂ်လာပွဲတုန်းက ရှင်ကိုလည်း ဖိတ်ကြားခဲ့လား'

'ဖိတ်တယ်'

မင်ရင်ကြယ်က ခပ်တည်တည်ဖြေသည်။ မိန်းမပျိုမျက်နှာ

နီလာသည်။

'ရှင် သူ့ဇနီးချောကို မြင်ခဲ့လား'

'မြင်ဖူးပါတယ်'

မင်ရင်ကြယ်၏အသံသည် ဝမ်းနည်းသံပါလာသည်။

မီးလောင် တိုက်ထဲမှ မေမုန့်ချွေးကို ဆုတ်ရလာသည်။

ပြုံးစစ မျက်နှာလေးကို ပြန်ပြီးမြင်ယောင်လာသည်။

အကျိုးနိဝတ်မိန်းမပျိုလည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။

နှုတ်ခမ်းကို ဖိတိုက်ထားသည်။

၂၂၄ ① တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်

ထိုနောက် အားတင်းပြီး ထပ်မေးသည်။

'အဲဒီ မိန်းမဟာ အချောဆုံး၊ အလှဆုံးဆိုတာဟာ ဟုတ်

သလား'

'ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တစ်သက်မှာတော့ ဒီလို အလှပိုင်ရှင်မျိုး

တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသေးဘူး'

အင်္ကျီနီဝတ်မိန်းမပျို၏ မျက်နှာသည် သိသိသာသာကြီး

ပျက်လာသည်။

သူမသည် တုန်ယင်သောအသံနှင့် ပြောလာသည်။

'နေနဲ့လ ရွှေနဲ့မြို့ ဆိုတာ သူတို့စုံတွဲပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူတို့

ဘဝဟာ အဖြစ်ဆိုးလွန်းလှပါတယ်ရှင်၊ ဟိုမိန်းမကတော့ ဘဝ

တစ်လျှောက်လုံး ကြေကွဲလို့ဆုံးမှာ မဟုတ်ပါဘူး'

စာစဉ် (၂) ပြီး၏။

စာစဉ် (၃) တို့ ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်

တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်